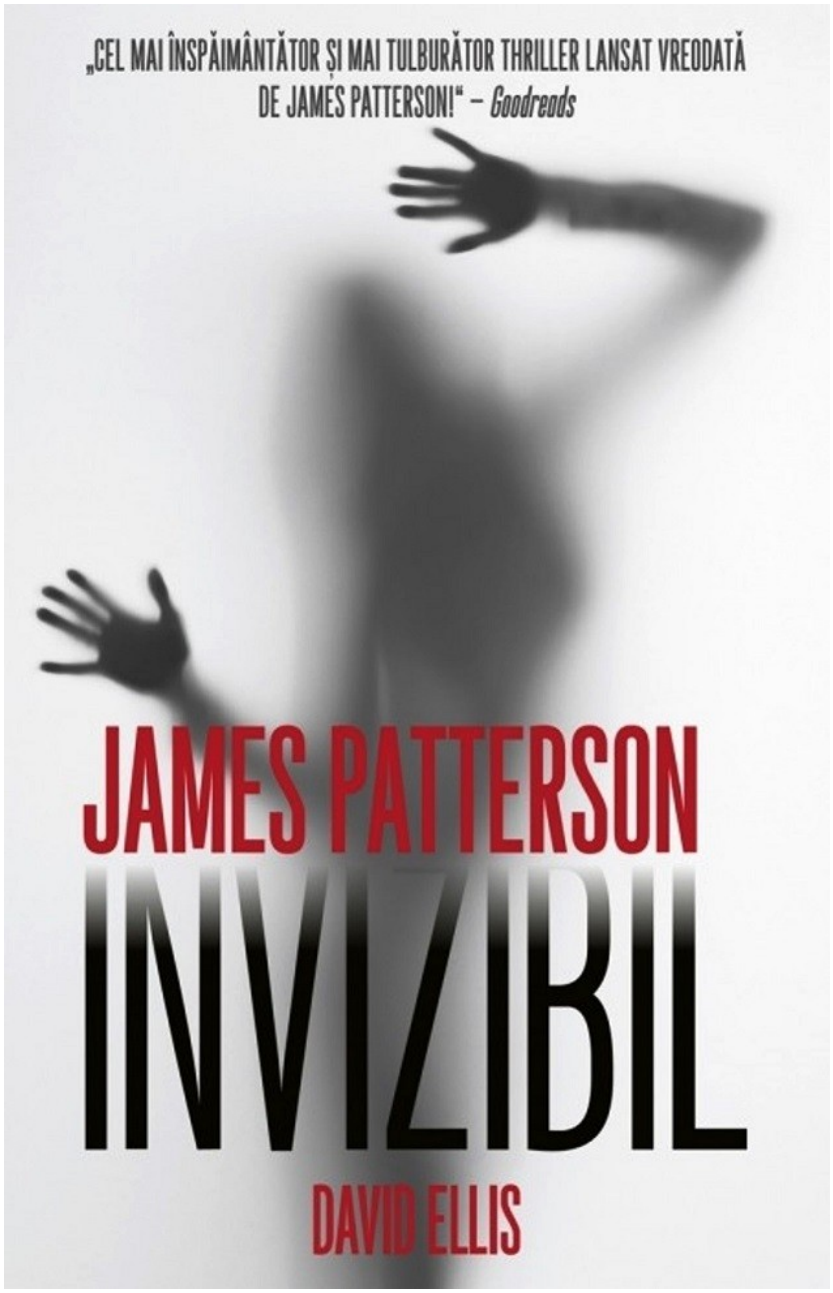
„CEL MAI ÎNSPĂIMÂNTĂTOR ȘI MAI TULBURĂTOR THRILLER LANSAT VREODATĂ DE JAMES PATTERSON!“ – Goodreads
JAMES PATTERSON
INVIZIBIL
DAVID ELLIS

James Patterson
David Ellis

INVIZIBIL

RAO

Familiei Kasper – lui Mike, Laurei și îngerașului Sophie Mei-Xiang

1

De data asta, ştiu ce se întâmplă şi sunt atât de sigură încât mă înăbuş de panică, nu mai reuşesc să-mi ţin cumpătul şi sunt aproape să-mi pierd tot echilibrul emoţional. De data asta, sunt în mare întârziere.

De data asta, focul este foarte violent. De data asta, arderea este foarte intensă şi este foarte mult fum.

Alarma casei ţiuie, dar nu cu sunetul iniţial de avertizare, ci cu sunetul ascuţit şi pătrunzător gen *eşti-complet-smintită-dacă-nu-o- iei-din-loc-acum.* Nu-mi dau seama de cât timp se întâmplă, dar sunt în mare întârziere. Căldura suflului dogoritor al cuptorului pune stăpânire pe cele patru colţuri ale dormitorului meu. Fumul negru şi puturos îmi frige firişoarele de păr din nări şi îmi intoxică plămânii. Deasupra capului, flăcările portocalii care se agită de la o margine la alta a tavanului dansează în jurul patului, aproape în ritm, un staccato şfichiuitor, pocnind şi trosnind de parcă n-ar fi vorba de un foc, ci doar de un pâlc de flăcări care se frământă şi care, adunate laolaltă, vor să le percep în timp ce apar pe neaşteptate, sfârâie şi produc un zgomot caracteristic pe măsură ce înaintează încetul cu încetul. *De data asta, este foarte târziu, Emmy...*

Fereastra. Totuşi o ocazie să sar din pat spre stânga şi să dau bir cu fugiţii pe fereastră, singura parte încă disponibilă a dormitorului. Duşmanul mă încolţeşte şi mă provoacă. *Nu sta pe loc, Emmy, fugi la fereastră, Emmy...*

Aceasta este ultima mea şansă şi îmi dau seama, dar nu vreau să mă gândesc la ceea ce se va întâmpla când mă voi prăbuşi şi nici că trebuie să mă pregătesc pentru suferinţă. Voi simţi durere câteva minute, voi scrâşni din dinţi, îmi voi zdruncina toate măruntaiele, dar, pe de altă parte, căldura puternică îmi va pârjoli terminaţiile nervoase şi nu voi mai simţi nimic sau, şi mai bine, îmi voi pierde cunoştinţa de la intoxicaţia cu monoxid de carbon.

Nu am nimic de pierdut. Nu mai trebuie să irosesc nici o

clipă.

Flăcările ajung la pilota de flanel în timp ce picioarele mele calcă pe podea, iar eu sar de pe saltea şi ajung din câţiva paşi la fereastră. Scap un ţipăt de fetişcană, panicat, ca atunci când eu şi tati obişnuiam să jucăm şah în curtea din spate şi el ataca. Îmi aplec umărul şi sar lângă fereastră, o fereastră anume construită să nu se spargă în vreme ce, peste sunetul ascuţit al alarmei şi sfârâitul flăcărilor, răsună un vuiet înfiorător, o zbârnâială flămândă în clipa când fac un salt de lângă fereastră şi cad înapoi în focul mistuitor. Îmi spun: *Respiră, Emmy, inhalează aerul toxic, nu lăsa flăcările să te ucidă, RESPIRĂ…*

Respir. Trag aer în piept.

— La naiba, rostesc adresându-mă nimănui în camera întunecată şi necuprinsă de foc.

Ochii mă ustură de la transpiraţie şi mă şterg cu tricoul. Am destulă minte să nu mă mişc imediat şi rămân locului până când pulsul revine la valorile normale, iar respiraţia devine egală. Mă uit la radioul cu ceas unde cifrele roşii şi fluorescente din ecranul pătrăţos îmi arată că este ora două şi jumătate.

Visele păcălesc. Crezi că ai cucerit ceva, lucrezi la acel ceva fără întrerupere şi îţi spui că te vei simţi mai bine, doreşti stăruitor să te simţi mai bine şi te feliciţi că mergi spre mai bine. Şi pe urmă, noaptea, închizi ochii, te laşi purtat spre tărâmul de dincolo şi brusc, judecata te bate pe umăr şi spune: *Ştii ceva? Nu eşti mai bine!*

Elimin din plămâni o ultimă gură de aer şi întind mâna după întrerupătorul din dormitorul meu. Când aprind lumina, văd foc peste tot. Iată tapetul, fotografii diferite, referate de caz şi rapoarte ale inspectorilor care împodobesc pereţii dormitorului meu, flăcări înglobând decese petrecute în oraşe aflate pe tot cuprinsul Statelor Unite: Hawthorne, Florida. Skokie, Illinois. Cedar Rapids, Iowa. Plano, Texas. Piedmont, California.

Şi bineînţeles, Peoria, Arizona.

În total cincizeci şi trei. Avansez spre perete şi îmi arunc

ochii repede peste fiecare. Apoi, mă îndrept spre computer şi încep să deschid e-mailuri.

Cincizeci şi trei de care ştiu. Fără îndoială că sunt mult mai multe.

Individul ăsta nu are de gând să se oprească.

2

Sunt aici pentru Dick[1]*.* Nu este ceea ce spun în realitate, ci ceea ce vreau să spun.

— Sunt Emmy Dockery şi vreau să îl văd pe domnul Dickinson, te rog.

Femeia plantată pe o parte a mesei de scris la uşa biroului lui Dickinson este o persoană pe care nu o cunosc. Pe ecusonul ei scrie LYDIA şi arată într-adevăr ca o Lydia: păr şaten scurt, ochelari cu ramă neagră de baga şi o bluză de mătase dichisită. După toate probabilităţile, în timpul ei liber scrie sonete, are trei pisici şi adoră mâncarea indiană, pe care obişnuieşte să o denumească *cuisine*[2]*.*

N-ar trebui să fiu atât de răutăcioasă, dar mă deranjează lumea nouă, faptul că s-a schimbat ceva de când am plecat încât mă simt ca o străină într-un birou unde am trudit cu loialitate timp de aproape nouă ani.

— Aţi stabilit o întrevedere cu directorul, doamnă... Dockery? *Lydia* îşi ridică privirea spre mine cu un zâmbet atotcunoscător. Ştie că nu am nicio programare. Ştie pentru că s-a făcut apel din hol ca să se verifice dacă eram autorizată să intru, dar îmi reaminteşte pur şi simplu că am ajuns până la ea doar printr-un fel de bunăvoinţă.

— *Directorul?* întreb eu pe un ton de falsă confuzie. Vrei să spui *adjunctul directorului executiv* al Departamentului de servicii şi intervenţii pentru combaterea criminalităţii şi atacurilor informatice?

De acord, pot fi o afurisită. Dar ea a început-o.

O aştept pe Lydia afară pentru că n-aş mai fi rămas dacă Dick n-ar fi fost de acord să mă primească.

El mă face să aştept, ceea ce îl caracterizează, dar douăzeci de minute mai târziu sunt în biroul lui. Pereţi

---

[1] Posibilă prescurtare a numelui de familie sau, mai degrabă, o aluzie directă la antipatia pe care o inspiră personajul (Dezagreabilul) sau concluzia dispreţului pe care îl merită (Sulă sau P..ă) (n.tr.)

[2] Bucătărie, gastronomie de nivel înalt (în limba franceză, în original) (n.tr.)

acoperiţi cu lambriuri de culoare închisă şi împodobiţi cu fotografii de trofee, diplome şi chestii personale. Dick are o părere excelentă, dar nemeritată despre sine.

Julius Dickinson, cel veşnic bronzat şi pieptănat cu cărare într-o parte, cu un plus de cinci kilograme şi zâmbet linguşitor, face semn cu mâna să mă aşez.

— Emmy, spune el baritonal şi cu o falsă compătimire în glas, dar cu o privire vioaie.

Deja încearcă să mă scoată din fire.

— Nu mi-ai răspuns la niciun mesaj, spun eu ocupând un scaun.

— Aşa e, nu ţi-am răspuns, spune el fără să facă vreo încercare pentru a-şi motiva mâna ţeapănă pe care mi-o întinde.

Nici nu trebuie. El este şeful. Eu sunt doar angajatul. La naiba, în clipa de faţă, nu sunt nici măcar atât. Sunt o angajată în concediu fără plată a cărei carieră atârnă de un fir de păr. Sunt o angajată a cărei carieră ar putea fi distrusă chiar de bărbatul care stă vizavi de mine.

— Barem le-ai citit? întreb eu.

Dickinson ia un petic de mătase din sertar şi îşi şterge ochelarii.

— Am ajuns suficient de departe să înţeleg că vorbeşti despre o serie de incendii, spune el. Incendii despre care tu crezi că sunt opera unui geniu criminal care a reuşit să le facă să pară fără legătură.

— În esenţă, da.

— Ceea ce am citit în întregime, adaugă el cu un ton dezagreabil, a fost un articol recent din *Peoria Times,* ziarul local dintr-un orăşel din Arizona, completează el şi ridică un document tipărit reprezentând chiar articolul din care şi citeşte. „La opt luni după moartea surorii ei într-o casă incendiată, Emmy Dockery îşi continuă cruciada încercând să convingă Departamentul de poliţie din Peoria că decesul Martei Dockery nu a fost un accident, ci o crimă”. Ah, şi partea asta: „Doctorul Martin Lazerby, medicul legist adjunct pentru biroul medicului legist al ţinutului Maricopa, insistă că toate dovezile medico-legale demonstrează moartea cauzată de focul accidental”. Iar

acesta este citatul meu preferat, spusele şefului de poliţie: „Ea lucrează pentru FBI. Şi dacă este atât de sigură că este o crimă, de ce nu îşi convinge propria agenţie să facă investigaţii?”

Nu răspund. Articolul era o aiureală; se lua partea poliţiei şi nu se aducea în atenţia publică nici una dintre dovezile mele.

— Asta mă face să-mi pun întrebări în privinţa ta, Emmy, spune el în timp ce îşi pune mâinile una lângă cealaltă şi îşi adună gândurile ca şi cum s-ar pregăti să facă morală unui copil. Mergi la terapie, Emmy? Ai mare nevoie de ajutor. Am fi încântaţi să te reîntorci, desigur, dar numai după ce vom vedea un pic de progres cu tratamentul tău.

Abia dacă îşi poate reţine un zâmbet când rosteşte aceste vorbe. Pe noi doi ne leagă o poveste nefericită: el era cel care îmi adusese acuzaţii de *conduită nepotrivită* care duseseră la suspendarea mea - îmi cer scuze, în limbajul ciudat birocratico-juridic, care mă trimiseseră în *concediu fără plată.* Mai am încă şapte săptămâni până să revin la muncă şi chiar şi atunci, va exista o perioadă de probă de şaizeci de zile. Dacă n-aş fi avut un deces recent în familie, probabil aş fi fost concediată.

Dickinson ştie motivul real pentru care mi s-au adus acuzaţiile. Amândoi îl ştim. Aşa că mă ia peste picior. Nu-l pot lăsa să mă calce pe nervi. Asta-i ceea ce doreşte. Vrea să-mi ies din sărite, ca să poată spune mai departe că nu sunt gata să mă întorc.

— Cineva cutreieră ţara şi ucide oameni, spun eu. Asta ar trebui să te preocupe, nu dacă fac terapie sau nu.

Mă priveşte printre gene. În acest caz nu el trebuie să intervină, eu sunt cea care vrea ceva. Prin urmare, insistă cu ideea lui de tortură: stă nemişcat, cu buzele strânse şi încăpăţânat.

— Concentrează-te asupra reabilitării tale, Emmy. Lasă în seama noastră aplicarea legii.

El continuă să-mi repete numele. Prefer să mă scuipe şi să mă înjure. Şi ştie asta. Asta este versiunea pasiv-agresivă a

înecării simulate[3]. Nu eram sigură că avea să mă primească în ziua aia, neanunţată. Acum realizez că probabil abia aştepta să mă vadă, să facă pe surdul şi să-mi râdă direct în faţă.

Pe noi doi ne leagă o poveste nefericită, aşa cum am mai spus. Iată varianta foarte scurtă: el este un porc.

— Chestiunea nu are nici o legătură cu mine, insist eu. Este vorba despre un tip care...

— Eşti supărată, Emmy? Simţi că îţi stăpâneşti emoţiile? întreabă el uitându-se la mine cu o nelinişte prefăcută. Pentru că eşti aprinsă la faţă şi îţi ţii pumnii strânşi. Mă îngrijorează că totuşi nu eşti în stare să-ţi stăpâneşti emoţiile. Avem consilieri pentru personal, Emmy, dacă vei avea nevoie să stai de vorbă cu cineva.

Vorbele lui sună ca o reclamă de noapte pentru dependenţii de substanţe chimice. *Avem consilieri care aşteaptă să discute cu tine. Sună acum!*

Îmi dau seama că nu are rost să merg mai departe. A fost o prostie din partea mea să vin. O prostie să sper că mă va asculta. Dar înainte de a ajunge aici, eram răvăşită. Mă ridic de pe scaun şi mă întorc să plec.

— Baftă în privinţa terapiei, strigă el. Noi toţi te susţinem.

Mă opresc la uşă şi privesc înapoi spre el.

— Acest bărbat ucide oameni prin toată ţara, spun eu cu o mână pe clanţă. Şi problema nu e că îl urmărim şi nu-l putem prinde. Problema e că noi nici măcar nu ştim că există cineva care trebuie să fie prins. Este ca şi cum acest om nici n-ar exista pentru noi.

Reacţia lui Dick se rezumă la mâna făcută căuş şi la o mişcare anemică a acesteia în semn de rămas-bun. Ies şi trântesc uşa în urma mea.

---

[3] Înecarea simulată *(waterboarding)* este o formă de tortură prin care torţionarul îi simulează fiziologic persoanei torturate, folosindu-se de reflexul faringian al acesteia, o înecare iminentă turnând apă pe un prosop aşezat pe faţa victimei care este imobilizată pe o masă sau o scândură; de obicei, victima nu rezistă nici un minut. (n.tr.)

3

Aştept până să părăsesc clădirea înainte să-mi descarc nervii. Nu vreau să-i ofer lui Dickinson satisfacţia de a mă vedea furioasă şi nici să-i dau apă la moară ca să folosească toate detaliile împotriva mea atunci când voi încerca să revin la locul de muncă după şapte săptămâni. (Adevărul este că probabil am şi făcut-o deja; el o poate demonstra cu mesajele mele şi oricum, poate alege să prezinte conversaţia pe care tocmai am avut-o, ca dovadă a faptului că sunt „obsesivă” şi că, pe lângă asta, faptuiesc cel mai mare păcat al unui analist de informaţii - acţionez ca un agent şi îmi uit locul în ierarhie.)

În timp ce mă încadrez pe autostrada I-95 pentru drumul de întoarcere, lovesc de câteva ori cu toată puterea volanul maşinii, ceea ce nu mă face să mă simt mai bine şi dacă nu sunt atentă, aş putea să rămân şi cu vreo două degete fracturate.

— Nemernicul! strig eu şi constat că mă simt mai bine, doar că aş putea avea probleme cu coardele vocale. Nemernicul! Nemernicul!

După audierea disciplinară, Dickinson mă are la mână. Voi fi într-o perioadă de probă şi dacă voi face un pas greşit sau dacă Dick va pretinde doar că am făcut o mişcare greşită - sunt terminată. Ah, să-l vezi atunci zâmbind încrezut pe la spatele meu şi afirmând cu tărie că am nevoie de terapie! Amândoi ştim că singura mea *problemă disciplinară* se limita la faptul că i-am împins mâna de pe genunchiul meu de fiecare dată când a pus-o acolo, că i-am refuzat toate invitaţiile la niscaiva cine târzii şi chiar că am râs de ideea unei evadări în weekend, doar noi doi. Cred că treaba cu râsul a fost elementul hotărâtor. Până a doua zi dimineaţă, el inventase deja o poveste pentru ofiţerii superiori cum că *eu* îl hărţuiam şi deveneam din ce în ce mai agresivă. Puneţi pe listă şi cuvinte precum *ciudată* şi *schimbătoare* - cuvinte care sunt uşor de rostit şi greu de dezminţit - şi iată-te procopsit cu o problemă de disciplină!

Nemernicul!

Dar serios, Emmy, vino-ţi în fire! Rezolvă problema! Trebuie să fac ceva! Nu pot să o las moartă. Ştiu că există o legătură între aceste cazuri. Dar sunt blocată. Ce pot să fac? Ce altceva pot să fac...

Stai.

Îmi desprind piciorul de pe pedală fără un motiv anume, altul decât să-l scot din pepeni pe şoferul SUV-ului din spatele meu - care mă urmează la foarte mică distanţă - în timp ce reflectez. Nu. Nu. Este ultimul lucru pe care l-aş face.

Totuşi, da, ar putea fi singura cale. Aşa că trebuie să o încerc.

Pentru că dacă am dreptate în privinţa acestui individ, el devine din ce în ce mai priceput la suprimat vieţi. Şi nimeni nici măcar nu ştie că el există.

4

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 1
21 august 2012

Bine aţi venit în lumea mea! Puteţi să-mi spuneţi Graham, iar eu voi fi gazda voastră.

Nu mă cunoaşteţi. Anonimatul meu este o mărturie a succesului de care mă bucur. În timp ce stau aici şi discut cu voi, nu sunt celebru. Dar voi deveni atunci când aceste înregistrări vor fi lansate, indiferent de clipa când mă voi hotărî să o fac. Atunci voi fi pe prima pagină a tuturor ziarelor şi revistelor din întreaga lume. Se vor scrie cărţi despre mine. Mă vor studia la Quantico[4]. Mi se vor dedica pagini pe internet. Se vor face filme.

Nu veţi afla niciodată identitatea mea reală - *Graham* poate sau nu poate fi numele meu adevărat aşa că orice veţi afla despre mine va rezulta din aceste fişiere audio, jurnalul meu vorbit. Veţi afla ceea ce vă voi aduce eu la cunoştinţă. Pot să vă spun totul şi pot să las unele lucruri nespuse. Pot să vă spun adevărul şi pot să vă mint.

Pentru început, câte ceva despre mine: în liceu, eram suficient de atletic să fac sport, dar nu îndeajuns să-mi dovedesc superioritatea. În şcoală am avut calificative bune, dar nu atât de bune ca să ajung în Ivy League[5], aşa că am mers la o universitate de stat. Fără discuţie, detest ceapa, orice varietate ar fi, gătită sau crudă, o buruiană dezgustătoare indiferent de soi. Vorbesc trei limbi, deşi franceza mea este vecină cu jena în acest moment. Dar pot rosti *no onions please?*[6] sau echivalentul funcţional al acestei sintagme, în cel puţin unsprezece limbi, după ce mi-am adăugat recent în palmares

---

[4] Aluzie la oraşul cu acelaşi nume care găzduieşte Academia FBI (n.tr.)

[5] Un grup de opt universităţi (Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton şi Yale), cele mai prestigioase din State sau chiar din lume, localizate în nord-estul Statelor Unite, reunite din 1954 cu sediul principal la Princeton, New Jersey (n.tr.)

[6] Fără ceapă, vă rog (în limba engleză, în original)

greaca şi albaneza. Prefer muzica voastră pop alternativei clasice sau muzicii pentru adulţi sau heavy metalului, dar nu recunosc acest lucru în faţa prietenilor. Cândva am alergat la un semimaraton într-o oră şi treizeci şi şapte de minute. Acum, nu fac sport în mod regulat. Şi niciodată, dar absolut niciodată, nu beau bere cu conţinut redus de alcool.

Două dintre lucrurile pe care tocmai le-am spus nu sunt adevărate.

Dar acesta este: am ucis o mulţime de oameni. Mai mulţi decât aţi crede.

Dar voi? Nici măcar nu ştiu cine sunteţi, nu ştiu cine e persoana căreia îi adresez această povestire: o fiinţă receptivă la senzaţii, poate spiritul uneia dintre victimele mele? Un mic demon cocoţat pe umărul meu care-mi şopteşte la ureche gânduri întunecate? Un profiler FBI. Un reporter plin de iniţiativă. Sau pur şi simplu, un cetăţean obişnuit care, într-o bună zi, va asculta aceste fişiere audio pe internet zăbovind pe lângă computer cu o fascinaţie lascivă, înfometat după orice fărâmă şi orice părticică de informaţie, după orice privire aruncată cumva în Mintea unui Nebun!

Pentru că, indiscutabil, asta-i ceea ce veţi face - veţi încerca să mă înţelegeţi şi să-mi puneţi un diagnostic. Acest lucru vă va face să vă simţiţi în largul vostru şi în siguranţă că acţionaţi astfel şi că mă includeţi într-o categorie plăcută şi interesantă. Veţi pune comportarea mea pe seama unei mame care nu mi-a arătat dragoste sau a unei experienţe traumatizante care m-a redefinit sau a unei boli psihice înscrisă în DSM-IV[7].

Dar iată ce veţi afla în schimb: aş putea fi cel care stă la taifas cu unul dintre voi într-un bar din cartier, cel care tunde gardul viu la casa de alături sau cel care se află pe locul vecin într-un avion care zboară de la New York la Los Angeles, iar voi nici măcar să nu mă observaţi. Ah, privind în urmă, desi-

[7] Acronim pentru *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders* (Manualul de diagnostic şi statistică a tulburărilor mentale), manual publicat de APA American Psychiatric Association (Asociaţia Americană de Psihiatrie), apărut şi în limba română la Editura Asociaţiei Psihiatrilor Liberi din România, 2003 (n.tr.)

gur, aţi putea descoperi ceva despre mine care ar putea părea neobişnuit. Dar în timp real, atunci când vom sta chiar faţă în faţă sau vom împărţi o rezemătoare de braţ sau voi ocupa un loc vizavi de voi, nu vă voi face nici o impresie. Voi fi un set de date adunate şi imediat îndepărtate. Aş părea, într-un cuvânt, normal. Şi ştiţi de ce?

Nu, nu ştiţi, dar eu ştiu. De asta sunt atât de bun în tot ceea ce fac. Şi de asta nimeni nu mă va prinde vreodată.

(SFÂRŞIT)

5

La doi ani după deschidere, librăria din centrul oraşului Alexandria, o clădire din cărămidă roşie cu bordură de lemn vopsit într-un albastru pal, arată încă proaspătă şi nouă. Numele The Book Man apare imprimat de la o margine la cealaltă a vitrinei care dă spre trotuarul din faţă şi este plină de ultimele apariţii, ficţiune şi non-ficţiune, dar e concentrată mai mult în aceste zile pe cărţile ilustrate şi pentru copii.

Înainte de a intra, respir adânc şi cumpănesc din nou asupra înţelepciunii acestei decizii. Dar în ultimele două nopţi n-am dormit aproape deloc şi nu mai am nici o altă idee.

Împing uşa stârnind clinchetul unui clopoţel vesel şi înainte de a mă vedea el, îl zăresc eu. Poartă o cămaşă ecosez cu mâneci scurte lăsate în jos, jeanşi şi mocasini. Am o tresărire să-l văd că nu poartă costum şi cravată. În aer miroase a cărţi noi şi a cafea. Calm şi linişte.

El se află în spatele tejghelei înregistrând la casă vânzarea făcută unei cliente, apoi îşi aminteşte să-i zâmbească clientei şi aruncă un semn de carte într-o pungă de plastic. Îşi şterge mâinile de jeanşi şi se opreşte aproape de mine.

— Bună, Books.

Cred că aş putea la fel de bine să o iau din loc.

— Emmy.

Doar auzul vocii lui profunde şi poruncitoare, dar cumva blajine, dezlănţuie o grămadă de amintiri din spatele stăvilarului mental pe care l-am înălţat. Partea blajină este un pic mai mult, observ, probabil pentru că ultima dată când ne-am văzut, în urmă cu opt luni, îmi îngropam sora. El şi-a făcut apariţia în dimineaţa grelei încercări să mă consoleze. Nu sunt sigură cum de a aflat - posibil să-l fi sunat mama, n-am întrebat niciodată -, dar a fost acolo, fără să facă presiuni, ci doar comportându-se în aşa fel încât nimeni să nu îl observe sau punându-se la dispoziţie dacă aveam nevoie de el. Întotdeauna a avut capacitatea să mă surprindă.

— Mulţumesc că ai fost de acord să mă primeşti, spun eu.

— Nu am fost. Pur şi simplu, ai apărut.

— Atunci, mulţumesc pentru că nu mă alungi.

— N-am avut ocazia să te alung. Încă aş putea.

Zâmbesc pentru prima oară după multe săptămâni. Books arată grozav. În formă şi relaxat. Fericit. Ticălosul! N-ar trebui să arate ca un nenorocit după despărţirea noastră?

— Mai eşti un snob al cafelei? întreb eu.

De data asta, zâmbeşte el, scurt şi fără tragere de inimă. Se răscolesc nenumărate amintiri. Chiar cu salariul unui angajat la stat, el se arunca întotdeauna după lucruri bune comandând boabe italiene pe internet.

— Bineînţeles, răspunde el. Dar tu mai eşti o nevrotică cu un suflet mare?

Asta e o evaluare corectă. Books mă cunoaşte mai bine decât oricine. Totuşi, pălăvrăgeala care are loc între noi este stânjenitoare şi forţată. Aş putea la fel de bine să trec direct la subiect.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi spun eu.

6

— Nu, spune Books clătinând din cap furios. În niciun caz, Em.

— Vreau să mă asculţi până la capăt, Books.

— Nu, mulţumesc.

— N-ai auzit de când eşti aşa ceva.

— Aşa cum am spus sau cred că am rostit cu voce tare, nu, mulţumesc...

— Povestea asta primeşte votul meu la categoria „Cel mai diabolic calvar din întreaga istorie a omenirii”. Nu exagerez de dragul efectului, Books.

— Nu sunt interesat. Nu sunt. Nu sunt, repetă el de parcă ar încerca să se convingă.

Suntem în depozitul de lângă librăria lui, înconjuraţi de cărţi aşezate în teancuri pe mese sau aranjate pe rafturi. Am descoperit un locşor pe una dintre mese unde am aşezat grămadă cincizeci şi trei de dosare de caz ca să-şi arunce un ochi peste ele.

— Este foarte bine aici, spun eu.

Books îşi trece mâna prin părul de culoarea nisipului. Acum, că e cetăţean de rând, îl poartă mai lung, bretonul aproape că îi acoperă fruntea şi ondulaţiile îi atârnă pe spate. În timp ce îşi adună gândurile, se plimbă în cerc.

— Nu mai lucrez pentru Birou, spune el.

— Ar fi un motiv să revii, spun eu. Nu s-a dorit niciodată plecarea ta.

— Oricum, asta este mai mult o misiune pentru ATF[8]...

— Atunci vom face o echipă de comando comună...

— Asta nu este *problema* mea, Em! exclamă el şi loveşte cu putere o masă trimiţând pe podea un teanc de cărţi broşate. Îţi dai seama cât de dificil e pentru mine să-ţi faci apariţia aşa, dintr-odată? Şi, în plus, să-mi ceri să te şi ajut? Nu e corect, mai spune el îndreptându-şi ameninţător degetul spre mine.

[8] Acronim pentru Alcohol, Tobacco, Firearms, cu titulatura completă Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives, o organizaţie federală din cadrul Departamentului de Justiţie al Statelor Unite (n.tr.)

Nu e corect.

Are dreptate. Nu este corect. Dar problema asta nu are nicio legătură cu corectitudinea.

Books rămâne pe loc timp de aproape două minute cu mâinile în şold şi clătinând din cap. Apoi, se uită în direcţia mea şi întreabă:

— Dickinson te-a suspendat?

— Da, dar nu pe merit. Nici măcar nu a citit fişierele. Îl ştii pe Dick.

Books e de acord cu remarca mea.

— Şi i-ai spus de ce te nelinişteşte treaba asta? întreabă el.

— Este evident motivul. Un individ ucide…

— Nu la asta mă refer, Em, şi ştii asta, spune el venind spre mine. Dickinson ştie că sora ta a murit în urmă cu opt luni într-un incendiu de origine dubioasă care a avut loc în Peoria, Arizona?

— Problema de acum nu are nicio legătură cu asta.

— Ha! scapă el un râs caricatural şi îşi agită mâinile prin aer. Nu are *nicio* legătură cu asta!

— Nu are. Fie că sora mea a fost una dintre victime, fie că nu, asta nu schimbă faptul că un criminal în serie…

Books nu vrea să audă. Îmi face semn cu mâna, gen bla-bla-bla-eu-nu-mai-ascult.

— Emmy, îmi pare rău de Marta. Tu ştii asta. Dar…

— Dacă îţi pare rău, atunci mă vei ajuta.

Imediat ce rostesc vorbele, tocmai îmi dau seama că am întrecut măsura. Books îşi vede de viaţa lui. Nu mai este agent special. Acum vinde cărţi.

Ridic mâinile.

— Uită acest ultim comentariu, spun eu. N-ar fi trebuit să vin aici, Books. Îmi… Îmi pare rău.

Ies în acelaşi fel în care am intrat, fără o vorbă din partea fostului meu logodnic.

7

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 2
22 august 2012

Seara, ador parfumul de flori proaspete. E un miros de vară unic, nu-i aşa? Un miros care face ca acest întreg dormitor să se simtă... cum să se simtă?... ah, da... *nou.* Nou şi proaspăt. Vopsea proaspătă pe pereţi, roz cu tonuri de lămâie. Patul acela este şi el nou, un pat mare cu un baldachin de modă veche - este precum cel pe care l-ai avut când erai fetiţă, Joelle? Este cumva un cadou de casă nouă de la mama şi tata, pentru noul început în viaţă?

Ah, nu contează. Mă tem că Joelle nu poate vorbi în clipa asta.

Restul locului este extrem de bizar. Măsuţa de toaletă foarte veche, probabil ştearsă de praf şi adusă din subsolul părinţilor. Un minunat fotoliu pentru lectură. Cea mai tare dintre toate, noptiera improvizată, provenită direct dintr-o cameră de cămin studenţesc, două lădiţe pentru transportat recipientele cu lapte aşezate una peste cealaltă, cu un mic ceas deşteptător şi acel vas cu crini proaspeţi.

O fată cu un buget limitat, o fată care are gust, dar nu şi bani să o demonstreze. O casă la oraş ca punct de plecare pentru o fată care îşi începe viaţa profesională.

Aş dori să pot face o fotografie acestei camere şi să o vedeţi, pentru că această cameră reprezintă esenţa Americii, esenţa speranţei, a începutului modest, dar cu vise măreţe. Joelle Swanson avea planuri mari. Visa să-şi ia diploma în drept penal şi să devină o mare luptătoare împotriva crimei, poate că la început, poliţistă, dar într-o bună zi, agent FBI sau chiar agent sub acoperire la CIA. Chestiuni impresionante. Lucruri importante!

În orice caz, aş *vrea* să fac o fotografie pentru voi, dar nu văd ce efect va avea mai târziu şi cum se va potrivi în povestirea mea. Mă tem foarte tare că vă veţi uita la poze şi nu-mi

veţi lua în seamă vorbele. Sunt convins că un psihiatru ar spune că limitez aceste şedinţe la mărturia mea verbală pentru că vreau să controlez toate aspectele pe care le cuprinde, însă doresc doar ca voi să aflaţi ceea ce vă permit eu să aflaţi şi să vedeţi doar ceea ce vă îngădui eu să vedeţi.

Este adevărat că acest mod de comunicare îşi are limitele lui. Voi nu puteţi mirosi ceea ce miros eu, acel miros palpabil emanat prin transpiraţia strălucitoare de pe pielea lor. Nu puteţi vedea acea groază disperată, pupilele dilatate, buzele tremurânde cu pielea lor devenită albă ca hârtia când îşi dau seama că cel mai urât coşmar al vieţii lor a devenit realitate. Nu puteţi auzi sunetele unui plânset tânguitor, o rugăminte plângăreaţă, panicată şi gâfâită. Pur şi simplu, nu sunteţi în stare să trăiţi ceea ce simt eu.

Prin urmare, voi face tot posibilul să vă ajut. Voi face tot posibilul să vă iniţiez.

(Nota editorului: în fundal, se aude zgomotul făcut de o femeie care tuşeşte)

Ah, uite cine se trezeşte! Cred că asta înseamnă că trebuie să-ţi spun adio.

Hm. Mă întreb dacă asta este prea mult sau prea rapid pentru tine. Poate că mai întâi trebuia să mă cunoşti mai bine înainte de a te lăsa să vezi cum pun totul la punct, riguros ca aici. Poate că mai întâi, trebuia să dansez cu tine obraz lângă obraz, să-ţi ofer o masă bună şi un pahar de vin scump, să-ţi spun nişte anecdote, să-ţi prezint ceea ce găsesc eu ciudat şi înfricoşător şi ceea ce îmi place sau îmi displace.

Poate că ar trebui să-ţi mărturisesc de ce fac ceea ce fac.

De ce aleg pe cine aleg.

De ce sunt al naibii de bun la ceea ce fac.

Am foarte multe lucruri să-ţi spun. Dar să o luăm încet. Vom ajunge şi la momentul acela. Până voi termina, mă vei înţelege. Vei descoperi argumente comune împreună cu mine.

La naiba, e posibil chiar să mă şi placi.

Şi unii dintre voi vor dori să fie în locul meu.

(SFÂRŞIT)

8

Mă trezesc brusc tânjind după aer în timp ce flăcările care dansează pe tavan se retrag spre o cameră tăcută şi întunecată. Îmi şterg transpiraţia de la ochi folosind pilota şi îndepărtez rămăşiţele unui coşmar familiar, numai că de data asta cu o schimbare de distribuţie: de data asta, persoana din pat nu eram eu. De data asta, persoana din pat era mai drăguţă decât mine, mai deşteaptă decât mine, mai curajoasă şi mai mare ca vârstă. De data asta, persoana din pat era Marta.

Sora mea şi-a făcut apariţia scurtă şi întâmplătoare în vis, de fapt, acelaşi vis ca atunci când eu sunt pe punctul de a fi arsă de vie, doar că ea nu se repede spre fereastră aşa cum fac eu. Ea trage aerul în piept şi lasă flăcările să gonească de-a lungul pilotei până când o cotropesc cu totul şi o înghit.

Sunt sigură că nu voi fi în stare să adorm din nou. Niciodată nu reuşesc. Am ales să mă duc la culcare devreme, oricum, devreme pentru mine - de obicei, ora zece - ştiind că undeva între două şi patru dimineaţa, voi fi acaparată de flăcări şi apoi, trează pentru tot restul zilei.

Drept urmare, îmi pun nişte cafea şi deschid laptopul. Mesajele de ultimă oră sosesc în orice moment al nopţii, aşa că voi avea treabă din belşug care să mă ţină ocupată.

Fac greşeala să trec pe lângă o oglindă şi să mă privesc. O apariţie nu prea drăguţă. Primele semne de încărunţire în plete, dar sunt prea îndărătnică să-mi vopsesc părul şi prea mândră să cedez în faţa soluţiei oferite de tehnologia modernă pentru înaintarea în vârstă a femeilor, măsuri care nu înseamnă decât să te schimbi sub toate aspectele posibile şi să-ţi ascunzi defectele. În majoritatea zilelor, îmi aplic un machiaj minim, fac un duş, îmi netezesc părul cu peria şi bănuiesc că am făcut suficient. Sunt o tipă care nu foloseşte creme antirid, care nu-şi vopseşte părul şi nu poartă sutiene cu bureţi şi balene. Ar trebui să impresionez pe cineva cu această atitudine, nu-i aşa? Deocamdată, nu s-a format nici un rând ca să mi se

transmită felicitări.

Tu eşti cel mai rău duşman al tău, îmi spunea mereu Marta. *Tu nu ai nevoie de cineva să te tortureze pentru că oricum o faci singură.* În multe privinţe, Marta îmi era diametral opusă. Amatoare de distracţie când eu aveam gânduri negre. Strălucitoare când eu eram un fel de hippy fără droguri şi muzică psihedelică. Majoreta care agita pompoanele şi ovaţiona echipa de fotbal în timp ce eu mă alăturam unui protest PETA[9] în legătură cu abatorul din afara oraşului. Cea care se distra în nopţile de vineri cu o mulţime de oameni cunoscuţi în vreme ce eu stăteam cu nasul băgat în opera unui clasic sau în vreun volum de statistică.

Ea era cu cinci centimetri mai scundă decât mine, avea părul mai închis la culoare şi mai mătăsos decât al meu şi purta o mărime în plus la cupa sutienului. Nimeni nu ştia cum de două fete născute în decurs de opt minute puteau fi atât de diferite.

— La naiba, mi-e dor de tine, fato, rostesc eu cu voce tare în bucătărie şi fără interlocutor.

Nu pot nici măcar să rostesc vorbele astea fără să nu-i fiu recunoscătoare pentru că era formula spusă de ea întotdeauna la sfârşitul convorbirilor telefonice, încheierea ei patentată, atunci când eram prin ţară departe una de cealaltă în timpul colegiului sau când ea a plecat la studii de masterat şi doctorat în Arizona în timp ce eu, pentru un motiv pe care nimeni nu l-a putut înţelege, m-am alăturat diviziei G[10] din cadrul Biroului Federal de Investigaţii.

Încă îmi amintesc reacţia ei la vestea că m-am înrolat la Biroul Federal de Investigaţii. A avut o expresie şocată, confuză, ca şi cum n-ar fi auzit bine, un opozant adept al stângii care se alătura puterii, dar vorbele i-au ieşit mai molcome. *Dacă te face fericită mă face şi pe mine fericită.* Asta era un alt

---

[9] Acronim pentru People for the Ethycal Treatment of Animals, organizaţie care luptă pentru drepturile animalelor, fondată în 1980 în Norfolk, Virginia, Statele Unite (n.tr.)

[10] De fapt G-Man (Government Man), termen de argou folosit pentru a desemna agenţii speciali ai Guvernului Statelor Unite, mai ales agenţii FBI (Federal Bureau of Investigation) (n.tr.)

lucru asupra căruia insista întotdeauna faţă de mine, fericirea. *Doar să fii fericită, Em. Eşti fericită? Este foarte bine să vrei să fii fericită.*

Cafeaua e gata. Duc o cană în cel de al doilea dormitor şi încep să parcurg paginile de internet obişnuite şi să verific mesajele. Nu văd nimic care să-mi facă imediat părul măciucă. Casa unei singure familii a fost cuprinsă de flăcări în Palo Alto, fără nici o pierdere. Un incendiu într-un complex de locuinţe subvenţionate în Detroit, posibil câteva victime. O uzină chimică în flăcări, undeva în afara Dallas-ului. Nu, nu şi nu.

Dar iată şi ceva care poate fi interesant, un incendiu care a avut loc cu doar câteva ore în urmă, într-o localitate numită Lisle din Illinois. O locuinţă urbană fără vecini. O singură victimă.

Numele ei este Joelle Swanson.

9

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 3
23 august 2012

Ziua de după. Nu diferită de o mahmureală sau de prăbuşirea după o noapte plină de excese. Stau culcat pe pat, discut cu voi folosind acest reportofon digital portabil şi mă uit fix la fotografia pe care i-am făcut-o lui Joelle Swanson noaptea trecută, după ce ne-am încheiat socotelile, şi pe care am tipărit-o la imprimanta mea color. Era o luptătoare, îi voi recunoaşte asta. Tot sângele ăla, toată suferinţa aia, şi totuşi a continuat să lupte pentru viaţa ei până la capăt. Uneori, pur şi simplu, nu înţeleg oamenii.

Ştiu, ştiu, ţi-am spus că nu fac fotografii dar de fapt, fac câte o fotografie fiecărei victime la finalul întâlnirii. Oare nu poate omul să păstreze un suvenir?

Oricum bună dimineaţa! Încerc să încep fiecare zi cu ştirile de la ora cinci dimineaţa. Cea mai bună sursă pentru accidentele de maşină, crime şi alte incidente neplăcute. Mai ales într-o zi precum cea de astăzi, aşa-zisa Zi de după, veştile se cercetează imperios. Poftim, mă opresc la videoclipul de pe pagina de internet chiar acum... iată-l:

> Peste noapte, incendiul unei case a ucis o femeie din suburbia Lisle. Joelle Swanson. În vârstă de douăzeci şi trei de ani, proaspăt absolventă a Universităţii Benedictine, a fost omorâtă de un incendiu care a izbucnit în dormitorul casei ei la primele ore ale dimineţii zilei de miercuri. Autorităţile afirmă că focul a fost generat de o lumânare aprinsă care s-a răsturnat lângă patul ei. Nu se bănuieşte un act criminal.
>
> În sfârşit, trecând mai departe la sport, menţionăm

că sezonul NFL[11] se apropie, dar un conflict de muncă va ţine arbitrii...

Destul. Dau clic să închid imediat. Îmi doresc ca voi să fi văzut filmul cu fumul negru precum cerneala care se înălţa de pe acoperişul casei lui Joelle. Îmi place cuvântul ăsta, înălţa, unul dintre acele cuvinte care se potrivesc perfect cu contextul. Mai există altceva care *se înalţă* în afară de fum? Mai era de asemenea o fotografie curăţată de fum, probabil din recentul ei album de absolvire, care o reprezenta pe Joelle artificială şi retuşată. Eu prefer fotografia făcută de mine, are mai multă personalitate, mai multe cicatrici, mai multă viaţă.

Apropo, sunt conştient că, din punct de vedere strategic, este lipsit de temei să păstrez fotografiile victimelor mele. Da, ştiu, dacă aş fi prins, acest element ar fi un fel de tur pas cu pas al faptelor mele, mai bun decât o mărturisire semnată. Ce pot să spun? Am nevoie de aceste fotografii. Vreau să fiu nechibzuit în această singură privinţă. Dacă asta vă ajută să vă simţiţi mai bine, ascund acest colaj între paginile 232 şi 233 ale vechiului volum *Betty Crocker Cookbook*[12]*,* care a aparţinut mamei mele, chiar alături de reţeta pentru lasagna cu carne tocată de vită. (Da, a fost o alegere deliberată, la drept vorbind, însângerată.)

Vaaaai, gândiţi voi. Mama lui. Prima dată când o pomeneşte pe mama lui se întâmplă în cursul celei de a treia şedinţe la trei minute şi şaptesprezece secunde. Are vreo importanţă timpul? Este cumva 317 numărul străzii unde a crescut? Era 17 martie ziua ei de naştere? A abuzat ea sexual de el de $3 + 1\,7$ ori?

În regulă, aş putea la fel de bine să vă spun eu: când eram copil, mama mă îmbrăca la fel ca Little Bo Peep[13] şi de atunci încoace acest fapt m-a torturat. După ce am omorât-o cu o

---

[11] Acronim pentru National Football League (Liga Naţională de Fotbal) (n.tr.)

[12] Cartea de bucate a lui Betty Crocker, publicată pentru prima dată în 1950 sub titlul *Betty Crocker Picture Cook Book* şi ajunsă la a zecea ediţie (n.tr.)

[13] Eroina unor versuri pentru copii adunate sub acelaşi titlu sau *Little Bo Peep Has Lost Her Sheep* (1805, Anglia) (n.tr.)

macetă, am jurat să mutilez toate femeile frumoase, tinere şi blonde, cu care am venit în contact ca să mă eliberez de această oroare. Dar soluţia asta NU A GENERAT ŞI DISPARIŢIA COŞMARURILOR!

Glumesc. Ştiu, nu mi-am făcut o reclamă foarte bună. Nu am avut tragere de inimă să o fac. Poate că o să vă povestesc despre mama cu altă ocazie. Poate că nu.

Acum trebuie să mă pregătesc pentru acţiune. Ziua cea mare e programată. Mai am cel puţin o aventură planificată înainte de Ziua Muncii[14].

(SFÂRȘIT)

[14] Sărbătoare celebrată în Statele Unite ale Americii în prima zi de luni din septembrie (n.tr.)

10

Îmi petrec dimineaţa aşa cum mi le petrec pe toate în ultimele câteva luni, stând în biroul meu (cunoscut şi ca al doilea dormitor al mamei mele) şi cercetând amănunţit anchete şi informaţii. Pentru că sunt suspendată, nu am acces la NIBRS[15] - Sistemul Naţional de Raportare a Incidentelor. Dar oricum, NIBRS este inutil pentru mine întrucât este un sistem care adună informaţii despre focuri clasificate ca incendieri premeditate. Dacă se consideră a fi accidentale sau chiar „suspecte" la origine, ele nu vor ajunge niciodată în sistemul NIBRS. Şi „muşteriul" meu face ca incendiile să pară accidentale.

Ceea ce înseamnă că nu e luat în colimator. Autorităţile locale nu raportează aceste incendii agenţilor FBI şi ei nu discută unii cu alţii.

Aşa că nu-mi rămâne decât metoda din cale afară de neştiinţifică să plasez alerte pe site-uri precum Google şi YouTube, apoi să monitorizez pagini de internet şi forumuri de discuţii dedicate luptei cu flăcările şi incendierilor premeditate, precum şi reportaje cu ştiri de ultimă oră de pe pagini de internet cu ştiri locale. În această ţară, sunt incendii care implică pierderi de vieţi omeneşti în fiecare zi, intenţionate sau accidentale, şi fie că sunt raportate agenţilor federali, fie că nu, măcar apar ca ştiri locale. În concluzie, sunt copleşită zilnic cu veşti despre incendii, din care nouăzeci şi nouă la sută sunt irelevante, dar pe care trebuie să le analizez ca să mă asigur că nu este vorba despre acul în carul cu fân.

Este după-amiază târziu. Am petrecut ore întregi îngrămădită lângă laptop umblând după indicii. Am dat un singur apel în legătură cu incendiul din Lisle, Illinois, dar poliţistul de acolo nu m-a sunat înapoi încă.

Smartphone-ul meu sună. Vorbeam de lup. Presupun că e poliţistul, dar după o zi de izolare solitară, aş discuta fericită şi cu un agent care să-mi vândă o asigurare de viaţă.

Pun celularul pe difuzor şi salut cu voce tare.

---

[15] Acronim pentru National Incident –Based Reporting System (n.tr.)

— Domnişoara Dockery, sunt locotenentul Adam Ressler, Lisle PD[16].

— Da, locotenente. Mulţumesc pentru apel.

— Domnişoară Dockery, poţi să mă lămureşti în privinţa statutului tău? Lucrezi pentru FBI?

Aceasta este problema mea. Nu lucrez. Este destul de rău şi că sunt analist de informaţii şi nu agent special - unele autorităţi locale vor să discute doar cu agenţii , dar acum, nu mai sunt nici măcar analist de informaţii. Dacă se uită la codul autorizaţiei mele, întotdeauna mă găsesc şi astfel, se ştie că sunt cine spun că sunt, dar problema este că în dreptul codului meu, nu există nici un nivel de secretizare a informaţiilor la care ar urma să am acces.

— Temporar, FBI-ul mi-a dat liber, răspund eu, pentru că am de rezolvat o sarcină specială.

Un avocat ar numi asta drept o *afirmaţie corectă din punct de vedere tehnic.* Întâmplarea face că FBI-ul nu are nici o legătură cu această „sarcină specială” pe care în realitate mi-am „trasat-o” de una singură. În principiu, sunt o fată scoasă din activitate care face ceva pe cont propriu. Dar am reuşit să o fac să sune un pic mai bine decât atât fără să mint.

De obicei, treaba funcţionează - până la un punct. Reuşesc să mă plasez undeva dincolo de un cetăţean oarecare sau un reporter băgăcios, dar sub nivelul unui ofiţer de poliţie adevărat. Prin urmare, capăt răspunsuri la întrebări în general inofensive, deloc suficiente pentru scopurile mele şi fără accesul dorit care să-mi ofere imaginea totală pe care aş prefera-o.

— Foarte bine, atunci să vedem ce doreşti să ştii, spune el, aceasta însemnând că va răspunde la anumite întrebări şi le va ignora pe altele. Ai sunat în legătură cu Joelle Swanson?

— Exact, locotenente. Incendiul de acum trei nopţi.

Iată tot ce ştiu până acum: Joelle Swanson, douăzeci şi trei de ani, domiciliată la numărul 2141 Carthage Court, într-o casă nouă din Lisle, Illinois, o suburbie aflată la aproximativ patruzeci de kilometri de Chicago. Locuia singură. Absolvise

[16] Acronim pentru Police Department - Departamentul de poliţie (n.tr)

de curând Universitatea Benedictină şi lucra la biroul lor de admitere. Era necăsătorită, fără copii şi nu avea nici măcar un prieten. A murit în incendiul de peste noapte, în primele ore ale zilei de 22 august. Potrivit pompierului-şef local, nu s-a găsit nici o urmă de act criminal.

— Care a fost cauza? îl întreb pe locotenent.

— O lumânare aprinsă, răspunde el. Se pare că era pe un birou de unde a căzut pe covor. Pe covor şi printre nişte ziare care se aflau în preajmă, pe lângă salteaua din poliuretan şi întreg dormitorul a sărit în aer foarte rapid. Victima s-a făcut scrum nemişcată din pat.

Am rămas tăcută sperând că va continua.

— Şeful a spus că nu s-a descoperit nici o dovadă că s-ar fi folosit un accelerator. El a spus că pare - mă rog, să-ţi reproduc exact - „Unul dintre acele lucruri stupide pe care le fac adesea oamenii, să adoarmă cu o lumânare aprinsă”.

Şi cu nişte ziare împrăştiate la îndemână pe covor.

— Eşti sigur că focul a început din dormitor?

— Da, pompierul-şef nu a pus acest fapt la îndoială. Nici o îndoială în privinţa cauzei sau a originii.

— Dar lumânarea? întreb eu.

— Ce e cu ea?

— Există vreo teorie despre modul cum a căzut?

Locotenentul nu răspunde. Probabil i se pare a fi o problemă minoră, dar, pe bune, cum e posibil ca o lumânare care stă pe un birou să cadă pur şi simplu? La urma urmei, era în interior unde nu putea fi răsturnată de nici un vânt năvalnic.

— Îmi permiţi să întreb, spune locotenentul, de ce îi pasă FBI-ului de problema asta?

— Aş vrea să pot răspunde la întrebarea asta, locotenente, dar ştii cum merge.

— Mă rog... bine, atunci.

— Veţi face o autopsie?

— Nu prea cred, nu.

— De ce nu?

— Păi, în primul rând, nu sunt sigur că a mai rămas vreun trup pentru autopsie. Şi întrebarea mai bună este de ce? Şeful

spune că nu este nici o urmă de act criminal. Nu cunoaştem nici un motiv pentru care cineva ar fi dorit să o rănească şi nu avem nici o dovadă că a rănit-o cineva.

— De asta faci autopsia, locotenente. Să găseşti dovada.

Urmează o pauză. La difuzor, tăcere totală ca şi cum el ar fi închis. Poate că da. Poliţiştilor nu le place să li se explice care e treaba lor, mai ales atunci când acest lucru îl face un agent special.

— Ştiu pentru ce se face o autopsie, domnişoară Dockery, dar nu autopsiezi toate decesele. În privinţa acestei morţi nu există nimic suspect potrivit experţilor…

— Voi aveţi acolo o unitate de comandă pentru incendieri, nu-i aşa? întreb eu. Puteţi apela la unitatea de comandă?

— Avem o unitate de comandă pentru incendieri la nivel regional, da, domnişoară, dar nu apelăm la ea pentru orice foc întrucât n-ar mai avea timp niciodată să se ocupe de incendierile premeditate adevărate. Ai să ne dai vreo informaţie despre Joelle Swanson care ne-ar putea face să credem că a fost vorba de un act criminal?

— Nu ştiu nimic despre Joelle Swanson, recunosc eu.

— Păi, atunci, cred că am încheiat discuţia, domnişoară. Sunt ocupat.

— Ştiu că eşti, locotenente, şi desigur îţi sunt recunoscătoare pentru timpul acordat. Pot să-ţi mai cer o favoare?

Urmează un oftat suficient de sonor ca să-l aud şi eu.

— Ce anume?

— Dormitorul, spun eu. Ce-mi poţi spune despre amplasarea dormitorului?

11

Locotenentul Ressler promite să-mi trimită informaţia solicitată despre dormitorul lui Joelle Swanson cât de repede poate. Asta ar putea însemna peste zece minute, dar la fel de bine, niciodată. Probabil aş fi putut să-l iau puţin mai blând, o strategie care tinde să faciliteze cooperarea. Dar m-am săturat să aud despre pompieri care ştiu o mulţime de lucruri despre stingerea incendiilor, dar foarte puţin despre cum s-au iscat şi despre dosare care se închid înainte ca o investigaţie completă să aibă loc. Dacă ar fi fost vorba despre un depozit cu pagube de milioane de dolari, ar fi scotocit prin cenuşă şi ar fi analizat orice tâmpenie găsită acolo. Dar un incendiu relativ minor, cu o cauză evidentă care le sare în ochi este destul să-i facă să oprească investigaţia înainte de a începe.

Pentru că aveam nevoie de o pauză de la computer, dar nici o poftă de macaroane cu brânză pregătite la cuptorul cu microunde, mă apuc să frec podeaua din bucătărie. Sunt un fel de fanatică a curăţeniei şi oricum, este ceea ce doreşte agentul imobiliar care s-a bucurat să audă că veneam să mă mut după ce mama s-a stabilit în Florida şi a pus casa în vânzare. Este mai uşor să vinzi o casă în care locuieşte cineva. A fost convenabil şi pentru mine când am fost suspendată de la FBI. Apartamentul meu din Georgetown depăşea cu mult posibilităţile mele financiare fără existenţa unui salariu lunar.

În concluzie, asta este viaţa mea: deocamdată, locuiesc în casa mamei mele din Urbanna, Virginia, în timp ce mama se îndreaptă către ceruri mai senine, tocmai în Naples. Stau acasă, fără lucru şi fără a fi angajată în vreo relaţie. Emmy la treizeci şi cinci de ani!

Când podeaua bucătăriei este curată, mă aşez pe pulpe şi întind braţele. Sunt obosită din toate punctele de vedere, şi fizic şi mental. Trebuie să recunosc că mi-am făcut speranţe cu Books. El are trecere la directorul FBI-ului şi dacă cineva ar crede în mine, acela ar fi Books. Dar nu-l pot învinovăţi. Avea tot dreptul să reacţioneze în modul în care a făcut-o. Asta e

ceea ce probabil mă deranjează cel mai mult.

Adică, la ce să mă fi aşteptat? M-am despărţit de el când mai aveam trei luni până la nuntă. M-am panicat, de fapt, şi am frânt inima unui om minunat. Şi după doi ani, apar din nou în viaţa lui mişcându-mă cu dezinvoltură şi mă aştept ca el să întrebe *Cât de sus?* când eu rostesc *Fă un salt.*

Prin urmare acum revin la reprezentaţia susţinută de o singură femeie, unitatea de comandă Emily Jean Dockery, care cercetează amănunţit informaţiile de pe internet în cel mai neprofesionist mod posibil şi dă telefoane la poliţişti locali din toată ţara, dintre care cei mai mulţi cu care stă de vorbă cred că este smintită.

Şi s-ar putea să aibă dreptate.

O bătaie la uşa mea. Mă trece un val de frig. Nu am multe cunoştinţe în acest loc şi cu atât mai puţin prieteni. Şi este trecut de opt.

Nici nu am vreo armă. Am doar buretele şi găleata. L-aş putea ameninţa pe tip că-l curăţ.

— Cine e? strig eu de pe hol.

Vocea care răspunde este cunoscută.

Răsuflu uşurată şi deschid uşa.

Harrison Bookman poartă o altă cămaşă, dar aceeaşi pereche de blugi ca zilele trecute. Sub un braţ, ca o temă de şcoală, are teancul de dosare pe care i l-am lăsat.

Individul nu ucide niciodată duminica, spune el. Niciodată.

Un timp, nici unul dintre noi nu mai deschide gura.

— Mai bine ai face o cafea bună, spune el.

— Da.

— Sigur, *acum* spui *Da.*

Este a doua oară când zâmbesc în această săptămână.

12

Merg împreună cu Books pe Pennsylvania Avenue Northwest, pe lângă zona unde se afla D'Acqua - locul nostru, în cazul când vreun loc era *locul nostru*, unde alegeam cina din proaspăta captură a zilei de pe vitrina cu gheaţă din sala restaurantului şi sorbeam vin alb sau stăteam afară şi ne uitam spre fântânile de la Navy Memorial. Un pic cam înzorzonat pentru gusturile noastre, dar era răsfăţul nostru. Era întâlnirea noastră de vineri seara.

Lucrurile se schimbă însă. Afacerea restaurantului şi-a pierdut entuziasmul şi la fel şi relaţia noastră.

— Asta se întâmplă doar pentru că eşti bărbat, îi spun eu lui Books.

Books pare să reflecteze serios şi dă brusc din cap.

— E o posibilitate, recunoaşte el cu fruntea plină de cute. Sau poate că... începe el mângâindu-şi bărbia de parcă era Sherlock Holmes încercând să înţeleagă o enigmă. Poate că se întâmplă pentru că eu sunt considerat sănătos din punct de vedere mintal şi tu nu, încheie Books şi pocneşte din degete ca şi cum alternativa propusă i se pare corectă.

— Nu, este o problemă de sex. Este pentru că eu sunt femeie.

O femeie cu probleme de *sănătate mintală.*

— Books, spun eu, dar atunci el se opreşte pe nepusă masă chiar în faţa sediului FBI.

— Tu ai vrut asta, nu eu, se repede nervos. Eu încerc să-ţi fac rost de ceva ce doreşti. De ce nu poţi fi fericită în privinţa asta fără să analizezi situaţia în mod exagerat?

Da, domnule! Asta exprimă puţin mai multă ostilitate decât m-aş fi aşteptat.

El mă atinge uşor când trece pe lângă mine. Pe hol, ne recomandăm. Era o vreme când fiecare dintre noi putea arăta rapid o insignă şi intra pur şi simplu. Acum suntem vizitatori, Books cu intenţie şi eu împotriva voinţei mele.

— O clipă, spune femeia de la recepţie.

Books îşi strânge mâinile la spate. Există întotdeauna gesturi mărunte care îţi aduc înapoi amintiri. Mereu îşi ţinea mâinile în acest fel când era în acţiune, mereu pedanteria. Dacă îl lăsam în pace, putea să mă facă să mă prăpădesc de râs, dar când lucrai cu el, considerai că era un agent tipic, fără simţul umorului, gen Joe Friday[17], *doar faptele, doamnă.* Obişnuiam să fac haz de el, în zilele mai fericite, strângându-mi mâinile la spate ca el, deplasându-mă ca un robot şi rostind, *Da, doamnă, nu, domnule.*

— Nu uita, Emmy, asta este întâlnirea mea, spune Books întorcându-se şi uitându-se la mine.

— Voi fi cuminte. Degetul mic promite[18].

— Nu sunt fată. Aşa că nu ştiu ce naiba înseamnă asta.

— Dar ai un deget mic, nu-i aşa?

El oftează.

— Ar fi bine să însemne că facem asta cum cred eu.

— Atunci asta-i ceea ce înseamnă. Nici n-aş proceda altfel, Books.

Îl aud mormăind exasperat ceea ce înseamnă că nu mă crede. Ştie cât de pretenţioasă pot fi.

— Tu eşti şeful, îi spun eu. Eu sunt fetiţa care îţi duce servieta.

— Tu nu-mi duci servieta.

— Dar o fac dacă vrei.

Primim ecusoanele de vizitator de la recepţioneră, ni se verifică genţile şi ne îndreptăm spre lifturi.

— Eşti plină de venin azi, spune Books.

Are dreptate. Sunt agitată şi neliniştită, iar acesta este modul în care reacţionez. Aceasta este cea mai importantă întâlnire pe care am avut-o vreodată, sunt atâtea în joc şi eu mă ţin

---

[17] Detectivul sergent Joe Friday, personaj creat şi interpretat de scriitorul, producătorul şi actorul american Jack Webb între anii 1949-1970 la radio şi mai apoi, la televiziune, rămas celebru pentru replica amintită (n.tr.)

[18] *(Make a) pinky promise* sau *pinky swear - degetul mic promite* sau *degetul mic jură,* jurământ între prieteni foarte apropiaţi practicat în State prin îmbinarea degetelor mici şi împrumutat din tradiţia asiatică, folosit probabil în ideea că sufletele pereche sunt legate cu un fir roşu al destinului ataşat la degetele mici ale fiecărui individ (n.tr.)

de glume.

— Înţelegi că este o favoare uriaşă chiar să şi avem această întâlnire, spune Books.

— Da.

Books îmi aruncă o privire înainte de a păşi în lift. În timp ce urcăm, rămâne tăcut, foarte tăcut. Este una dintre regulile lui, concepţia lui de spion-super-secret. Fără discuţii legate de profesie în faţa străinilor.

Dar eu ştiu ce vrea el să spună. Faptul că am rostit din nou acel cuvânt: *Da.*

În apărarea mea, am pus capăt logodnei cu trei luni înainte de nuntă. Am dat înapoi acontul pentru sala de banchet, iar invitaţiile nu văzuseră încă lumina tiparului. Mă întreb dacă Books ar considera asta o consolare? Bănuiesc că… nu.

Ne recomandăm unei femei şi aceasta ne îndrumă pe hol spre una dintre marile săli de şedinţe folosite de William Moriarty, directorul FBI.

Îl observ pe Books încordat în timp ce ne apropiem de încăpere. Aceasta este prima dată când revine de la momentul când şi-a predat documentele cu tot dezacordul directorului , prima dată când rătăceşte prin aceste locuri cu mochetă subţire şi lucrări de artă ieftine, cu aspect de soliditate şi cu aerul lor palpitant de urmărire a băieţilor răi şi păstrarea naţiunii în siguranţă. Nu era deloc uşor pentru el. I-am cerut cam mult, cu toate că nu merit vreo favoare din partea lui sau ceva de genul ăsta după ce i-am făcut. Adnotare făcută în gând: Books este un om bun.

Adică, nu numai că a aranjat o întâlnire, dar a aranjat una cu şeful cel mare. A reuşit să-l evite pe şeful meu, Dick, care l-ar fi doborât dacă ar fi avut ocazia. Mă bucur că nu va fi prezent la această întâlnire.

Uşa se deschide. În picioare, la capătul unei mese lungi, se află directorul Moriarty, flancat în stânga de şefa lui de personal, Nancy Parmaggiore.

Şi în partea dreaptă, adjunctul directorului executiv al Departamentului de servicii şi intervenţii pentru combaterea criminalităţii şi atacurilor informatice. Cunoscut sub numele

de Julius Dickinson. Cunoscut şi sub numele de Dick.

— La naiba, şoptesc eu în timp ce Books mă înghionteşte uşor cu cotul.

13

William Moriarty, fost agent FBI, procuror federal, congresmen din New York şi judecător federal în Washington DC, în prezent director al FBI, numit în urmă cu trei ani, se luminează la faţă când îl vede pe Books. Acesta lucrase sub conducerea lui Moriarty înainte de numirea în fruntea Biroului Federal de Investigaţii, iar Moriarty nu ajunsese unde era uitând oamenii.

— Am primit laude pentru multe treburi bune făcute de acest tip, le spune el şefei de personal şi lui Dick şi amândoi zâmbesc şi dau din cap aprobator la fel ca soldăţeii cuminţi. N-am vrut să-l las să plece. Acum vinde cărţi.

Directorul ia loc şi face semn spre toată lumea să procedeze la fel. Apoi, face o aluzie verificându-şi ceasul de la mână.

— La ora trei, trebuie să dau ultimele instrucţiuni preşedintelui, aşa că am doar zece minute libere, spune el.

Zece minute? Să discutăm despre cel mai rău criminal în serie al naţiunii noastre?

— Directorul adjunct Dickinson mi-a făcut un rezumat, spune el, şi trebuie să fiu de acord cu el că dacă treaba asta este opera unui singur om, atunci este cea mai incredibilă poveste pe care am auzit-o în viaţa mea.

Dick dă din cap cu nerăbdare. După o clipă, privirea lui se îndreaptă spre mine. Nemernicul! Dar i-am promis lui Books că mă voi purta frumos. Şi oricum, problema este să convingem Biroul Federal să investigheze cazul, indiferent cine va primi laudele.

Dar o spun ca să se ştie: lua-l-ar naiba!

— Acum, spune directorul ridicând o mână, nu cunosc amănuntele aşa cum le cunoaşte Julius, dar, din ceea ce mi-a spus, sunt de acord cu el şi în privinţa altui lucru.

Că este un nesimţit intrigant, trădător şi linguşitor?

— Că este prematur să credem că e vorba despre mâna unui singur om. Sau că, înainte de toate, acestea sunt chiar

crime, spune Moriarty uitându-se la Dick. Julius este de părere că trebuie să o luăm încet înainte de a angaja prea multe dintre resursele noastre pentru această problemă. Julius recomandă să începem o investigaţie preliminară.

Asta recomandă Julius după analiza lui atentă asupra dovezilor? Ce remarcabil din partea lui Julius!

— Books. vrei să faci parte din echipa Biroului?

— Da, domnule director, spune Books.

— Domnule, spune Dick ridicând o mână. Cu agentul Bookman retras, trebuie să rezolvăm nişte detalii pentru a-l repune în drepturi...

— Atunci rezolvaţi-le, spune directorul uitându-se la Dick. Le poţi rezolva, Julius, nu-i aşa?

— Da, domnule, desigur.

Directorul face semn din cap în direcţia lui Books.

— Poate că o să se distreze aşa de bine încât o să putem să îl aducem înapoi pentru totdeauna.

Books îşi drege glasul.

— Domnule director, atunci, eu voi conduce echipa?

Moriarty arată cu degetul spre dreapta sa.

— Directorul adjunct Dickinson o va conduce şi îmi va raporta.

— Glumiţi, rostesc eu incapabilă să mă abţin.

Toate privirile se întorc spre mine. Tocmai încălcasem singura regulă de comportare stabilită de Books înainte să intrăm, dar pe bune - Dick urmează să conducă această operaţiune? Chiar *mă luaţi de tot peste picior?*

Books îşi pune o mână pe braţul meu.

— Foarte bine, domnule director. Dar voi avea un cuvânt de spus la angajarea personalului echipei?

Moriarty se arată surprins ca şi cum nu poate înţelege motivul pentru care i s-ar cere părerea într-o astfel de problemă.

— Sunt convins că tu şi Julius puteţi găsi o soluţie.

— Foarte bine, domnule, dar mai exact... Emmy Dockery prezentă aici, unul dintre analiştii voştri de informaţii, cea care a adunat toate datele astea...

Books se opreşte pentru că directorul nu mai ascultă. Dick

se apleacă să-i şoptească ceva directorului, iar şefa de personal se înghesuie de asemenea lângă ei. În timp ce subordonaţii îi pălăvrăgesc la ureche, directorul îşi ridică privirea spre mine. Eu încerc să par un analist de informaţii ferm şi liniştit, nu o persoană al cărui cap este pe punctul de a exploda.

În cele din urmă, directorul Moriarty îi concediază pe amândoi.

— Domnişoara Dock... Dockery?

— Da, domnule, spun eu.

— Dă-ne câmp liber de acţiune, dacă vrei.

Să le dau câmp liber de acţiune? Ce naiba mai înseamnă şi asta? Mă uit la Books.

— Vrea să ieşi afară ca să putem discuta despre tine, spune Books.

— Ah, rostesc eu şi mă ridic în picioare fără măcar să privesc în jos la şefii aşezaţi la masă, de teamă că din ochii mei vor ţâşni pumnale şi le vor străpunge urechile. Mulţumesc, mai articulez fără să fiu sigură de ce am ales acel cuvânt.

Închid uşa în urma mea şi, în consecinţă, oameni mai importanţi decât mine îmi pot decide soarta.

14

Când ies din sala de şedinţe mă întâmpină un funcţionar de la recepţie sau un lacheu pentru că aici nimeni nu are voie să umble aiurea, aşa că mă pomenesc într-o mică zonă de aşteptare citind un articol din revista *Time* despre modul în care naţiunea noastră devine tot mai grasă. Nu mai spune - păi, descoperim treaba asta abia acum?

Imediat ce mi se împărtăşeşte dezvăluirea şocantă că motivul obezităţii la vârsta copilăriei este faptul că pruncii stau inactivi jucând jocuri video şi consumând preparate pline de grăsimi de la fast food plus drajeuri, băuturi carbogazoase îmbogăţite cu substanţe chimice şi diverse alte gustări, apare Books şi se aşază vizavi de mine. Îmi ridic sprâncenele în aşteptare.

El zâmbeşte şi clatină din cap, apoi îşi împleteşte degetele.

— Mâine la ora cinci fix, ne vom întâlni în biroul lui Dickinson şi el ne va da instrucţiunile, spune el. Iar noi le vom urma, Emmy.

— Asta înseamnă că o să fac parte din această *echipă?*

— Exact asta înseamnă. Directorul a fost de acord - dincolo de obiecţia lui Dickinson, bineînţeles că poţi colabora cu echipa. Sub supravegherea mea.

— Nu-mi place cum sună.

— Nici mie, Emmy. Mă întreb chiar dacă s-ar cuveni să fac toată treaba asta.

îmi dau seama după expresia lui îndurerată că vorbeşte foarte serios. Probabil că a fost nevoie să lupte pentru mine şi eu ar trebui să fiu recunoscătoare. Bănuiesc că sunt. Doar că nu-mi place să fiu tratată ca o persoană care are nevoie de dădăceală. Locul ăsta stupid, dominat de masculi…

— Zâmbeşte, Emmy, spune el. Pentru că dacă nu îţi place, mă întorc la Alexandria şi vând cărţi. Şi fără mine, eşti din nou suspendată.

— Nu-mi poţi comanda să zâmbesc, Books.

În ciuda aşteptărilor, râde, dar nu pentru că mă găseşte

amuzantă sau pentru că e binedispus. Cunosc acel râs. Este un râs de exasperare, un râs generat de celelalte emoţii epuizate - un râs de frustrare şi de furie.

— Tu ai un interes personal în această investigaţie, spune el. Nici unui agent nu i se îngăduie să facă parte dintr-o echipă având un interes personal. Nici unui agent nu i s-ar permite *vreodată* să investigheze moartea propriei surori…

— Eu nu sunt agent, spun clipind ca o şcolăriţă. Sunt doar un simplu analist de informaţii.

— Şi încă unul norocos, completează el. Pentru că, tehnic vorbind, singurul motiv pentru care obţii o astfel de permisiune este că ajuţi pur şi simplu investigaţia. Reuşeşti să fii parte din echipă.

Are dreptate. Ştiu că are dreptate. Se presupune că ar trebui să fiu fericită. Îmi arunc capul pe spate, îmi înăbuş emoţia cu greu - foarte, foarte greu - şi respir adânc.

— Ai aranjat această întâlnire cu Moriarty şi a funcţionat, spun eu. Şi te-ai luptat să fac parte din echipă. Apreciez toate astea, Harrison. Da.

La naiba, am rostit iar „Da”.

Degetul lui arătător se agită spre mine într-o mişcare gen *tţ-tţ.*

— Nu-mi spune Harrison. Am revenit pentru că este posibil - posibil - să avem un ucigaş în serie pe picior de război şi, de regulă, nu-mi plac ucigaşii în serie. Iar noi am aflat despre existenţa lui datorită ţie. Dacă această persoană este reală, dacă aceasta este o situaţie adevărată, atunci tipul nu poate fi comparat cu nici un alt ucigaş ştiut de mine până în prezent.

— Şi îl vom prinde, adaug eu.

— Da, dacă există în realitate, o să-l prindem, iar Julius Dickinson va obţine toate laudele. Şi tu vei fi de acord cu acest fapt.

Ridic mâinile în semn de capitulare.

— Numai dacă îl vom prinde, spun eu.

Books mă priveşte cu atenţie şi apoi se ridică în picioare.

— Dacă chiar există, spune el.

15

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 4
29 august 2012

Bună, clasă. Vă supăraţi dacă vă numesc „clasă”? Presupun că mă ascultaţi pentru că doriţi să aflaţi şi când rostesc cuvântul *aflaţi,* nu vreau să spun doar că obţineţi veşti *despre* mine - context, motivaţii etc. -, ci şi căpătaţi informaţii *de la* mine. Poate că nu fiecare dintre voi. Unii aveţi o curiozitate morbidă, vă uitaţi pe furiş la o „zi din viaţă” în acelaşi mod în care încetiniţi viteza la locul unui accident sperând la o privire fugară spre o frunte despicată din care ţâşneşte sânge sau la vederea unui trup flasc pe o targă cu roţi, cu o mână fără viaţă atârnând spânzurată. Cu toate acestea, măcar unii dintre voi, sunt sigur, vor să ştie mai mult decât *cum* o fac şi *de ce* o fac.

Vreţi să ştiţi dacă aţi putea să o faceţi şi voi.

Iată vestea cea bună: puteţi! Iar eu am să vă demonstrez cum.

Acum voi intra. Vine ploaia, se pare. Voi vorbi un pic mai tare în interior şi sper că mă veţi auzi peste zgomotul mulţimii, pentru că acest loc începe într-adevăr să se aglomereze.

Spre ştiinţa voastră, dacă vă întrebaţi cum reuşesc să vorbesc cu voi în timp ce mă aflu în mijlocul unei mulţimi de oameni, vă anunţ că reportofonul meu seamănă cu un smartphone, aşa că îl ţin ridicat la ureche şi vorbesc la capătul cu microfon ca şi cum aş comunica prin telefon cu un prieten. Atâta timp cât fac lucrurile necesare ca să păcălesc - adică, mă opresc când şi când în vreme ce fantoma persoanei-de-la-celălalt-capăt vorbeşte, strecor câteva propoziţii întrerupte şi, uneori, lansez un *Ce?* sau *Mă auzi acum?* sau altele de genul ăsta, mă strâmb şi mă schimonosesc sau, din când în când, îmi pun mâna la ureche - nimeni nu se va îndoi că nu vorbesc la telefon.

De pildă, iată-mă, facându-mi loc prin mulţimea care se

adună în acest bar şi sunt deja la mai puţin de un metru de un tip care arată foarte viguros, cu muşchi puternic dezvoltaţi, o tunsoare severă şi un tricou mai mic cu două măsuri, genul de creatură despre care ştiu că pot spune orice mi-ar trece prin cap şi el nici măcar nu va clipi, pentru că eu vorbesc pe un ton conversaţional cu un reportofon lângă ureche. Poftim, vă voi demonstra. Aş vrea să fiu singur câteva minute cu acest elegant gentleman ca să-i pot introduce în ureche o şurubelniţă specială pentru spart gheaţa pe care aş împinge-o până când aş auzi un scrâşnet şi apoi, mi-ar plăcea să-i dau foc cu nişte kerosen şi o lampă de sudură, iar voi, prieteni, nu veţi avea habar, nu-i aşa, cât timp stau de vorbă cu voi!

Ce anume? Mă poţi... mă poţi auzi acum? Este... este mai bine? Mă auzi clar?

Vedeţi, nimic mai uşor. Şi ăsta este unul dintre argumentele pe care vreau să vi le aduc şi la care voi continua să revin: indiferent de ceea ce faceţi ca să vă promovaţi obiectivul, trebuie să convingeţi. Adică, să convingi fără rezerve, de la început până la sfârşit, să mergi peste tot, cu tot ce ai. Poate fi un lucru important sau unul minor. De fapt, de obicei chestiunile minore te fac să baţi câmpii atunci când trebuie să fii cel mai atent.

De exemplu, iată-mă vorbind la telefon chiar în momentul acesta: când voi termina să fiu în relaţii civilizate cu voi, aş putea lăsa să cadă reportofonul-care-seamănă-cu-un-telefon în buzunar fără să fac lucrurile pe care le faci în mod normal atunci când sfârşeşti o convorbire telefonică - spui la revedere şi apeşi un buton sau, dacă apelul se întrerupe, strigi în telefon şi apoi, îţi iei un aer de om perplex şi dezgustat şi dai din cap în semn de dezaprobare. Cu alte cuvinte, aş putea abandona trucul şi să arunc pur şi simplu reportofonul în buzunar.

Dar dacă cineva mă urmăreşte pentru un anume motiv? Sau dacă o persoană cu o insignă prinsă de jachetă urmăreşte mai târziu camera de supraveghere a acestui local şi caută indicii nelalocul lor? Este puţin probabil, recunosc, dar dacă se întâmplă? Atunci m-ar observa mergând prin bar, dând impresia că vorbesc la telefon, dar că, pe de altă parte, las

„telefonul” pur şi simplu să-mi alunece în buzunar. Astfel, şi-ar da seama că mă ocup cu înşelăciuni şi m-ar băga în seamă. Şi să fii băgat în seamă de oameni nu este ceea ce doreşti să faci. Este - fiţi atenţi acum - este *ultimul* lucru pe care vrei să-l faci.

Prin urmare, mă voi asigura că, ori de câte ori voi lua acest reportofon să vorbesc cu voi, în orice loc unde aş putea fi văzut de cineva, voi rosti „Alo? Hei, cum merge treaba?” sau oricare alte formule de salut, iar când voi termina şedinţa, voi spune, „Vorbim mai târziu” sau „Pe curând” şi apoi, voi atinge un buton ca să arăt că închid. Vă explic, pentru că astfel, înţelegeţi şi nu vă derutez.

Aceste lucruri au importanţă pentru că mă gândesc că s-ar putea ca, în această seară, poliţia - subliniez *s-ar putea* - să examineze imaginile video din acest bar atunci când se va afla că acesta a fost ultimul loc în care Curtis Valentine a fost văzut în viaţă. Iată-l, cel din colţ, tipul cu coadă de cal şi câteva kilograme în plus pe abdomen, cămaşă neagră şi jeanşi, cu capul lăsat într-un pahar cu bere înspumată, mutându-şi cu stângăcie povara trupească de pe un picior pe altul. Administrează de acasă o afacere de creare site-uri web denumită Picture Perfect Designs. Am aflat asta de pe Facebook. Pare un tip destul de plăcut. Am aflat *acest lucru* discutând cu el la telefon, ieri, când am aranjat această întâlnire, o întâlnire la o bere într-un pub local.

Perfect, acum mă zăreşte. Nu ne-am întâlnit niciodată faţă în faţă, dar bănuieşte că sunt cel care a făcut această programare după modul în care caut cu privirea o anumită persoană.

Curtis? Hei, ce faci? încântat să te cunosc personal. Hei, o secundă, lasă-mă să termin această convorbire!

În ordine, clasă, acum trebuie să fug. Vorbim curând. Pa!

Scuze, Curtis. Este extraordinar că în sfârşit te întâlnesc în carne şi oase...

(SFÂRŞIT)

16

Books vine la mine acasă - de fapt, la casa mamei mele - să ne documentăm mai mult şi apoi, rămâne peste noapte. Este prima noapte pe care o petrecem sub acelaşi acoperiş după ce am rupt logodna. Da, este aiurea. Este Alice în Ţara Minunilor şi mai multe nu. Dar este un lung drum de întoarcere până acasă la el, aşa că e de înţeles să rămână.

Dar este cam ciudat.

Suntem în bucătărie. Eu stau la masă cu laptopul şi îmi verific mesajele şi site-urile web familiare în timp ce Books pregăteşte nişte paste. Este un bucătar mai grozav decât mine ceea ce nu spune mult. De fapt, obişnuiam să gătim împreună tot timpul, deschideam o sticlă cu vin şi ne muşcam gâturile unul celuilalt în timp ce tocam legumele şi amestecam sosurile. Amintiri frumoase. Am o mulţime de amintiri frumoase cu Books. El este singura persoană din lume în afară de Marta care sincer m-a emoţionat mereu, motiv pentru care, *hm,* probabil lucrurile nu s-au sfârşit cu bine.

— Ai fulgi de ardei iute? întreabă Books.

— Habar n-am, răspund eu absentă în timp ce îmi cercetez mesajele referitoare la incendiile recente, eliminându-le pe cele simple, dar oprindu-mă să urmăresc ceva care îmi stârneşte hohote de râs. Uită-te şi tu.

— E un sfat grozav. Mi-am imaginat că dacă aş sta pe loc, aş închide ochii şi aş deschide palma, ar apărea ca prin farmec. Zici tu că ar trebui să mă uit în jur?

Smartphone-ul meu aflat pe masă sună. Este Dorian. Am sunat-o mai devreme şi i-am lăsat un mesaj.

— Bună, mamă.

— Ai spus că ai veşti bune, spune ea, exprimându-se uşor neclar, o problemă pe care o are de când tata s-a stins din viaţă în urmă cu cinci ani.

Nu ajunge niciodată acasă beată turtă, ci doar îşi unge buzele cu un pahar de gin cu apă tonică înainte de cină. O scurtă perioadă a fost mai rău după moartea Martei. Întotdeauna am

considerat că a fost preferata ei, aveau aceleaşi trăsături şi obsesia de a fi un suporter entuziast. Crescând, Dorian obişnuia să-mi spună lucruri precum *Pur şi simplu, nu te înţeleg, Emmy,* când de fapt voia să zică *De ce eşti atât de diferită de mine?* sau *De ce nu semeni mai mult cu Marta?*

— Da. Sunt angajată din nou cu remuneraţie.

— La cine?

— Cum adică, la cine? La Biroul Lederal de Investigaţii, mamă. Mi-am primit slujba înapoi.

— Ah, asta e grozav. Te-au readus mai devreme?

— Da. Le-am arătat cercetarea mea despre incendii şi au fost de acord să deschidă o investigaţie. Cu mine în echipă.

Tăcere. Mama a fost mereu ambivalentă în privinţa obsesiei mele cu incendiile. Considera că umblam disperată să găsesc ceva pozitiv în moartea Martei, că dacă puteam să o leg de o crimă pe care reuşeam să o rezolv, lăceam ca totul să aibă un sens, adică *Marta a murit pentru ca noi să îl putem prinde pe acest ucigaş.* Ea nu a crezut niciodată că Marta a fost ucisă.

— Acum e momentul când mama spune fiicei „Asta e grozav, scumpo!”

— Dacă aş fi considerat că era grozav, Emily Jean, aş fi spus că era grozav.

— Books este şi el în echipă, adaug eu gândindu-mă că îi puteam înviora atitudinea. Întotdeauna l-a plăcut pe Books. Toată lumea îl plăcea pe Books.

Arunc o privire spre Books care amestecă pastele în timp ce aburul îi atinge faţa.

— *Harrison*? Am crezut că a abandonat FBI-ul după ce a rupt-o cu tine.

Ce frumos a spus-o!

— A părăsit FBI-ul, mamă, dar nu pentru că ne-am despărţit. A demisionat pentru că a făcut ceea ce a dorit să facă şi, în plus, era în căutarea altor provocări.

— Nu cred asta, spune mama. Cred că a demisionat pentru că era prea dureros să se afle în aceeaşi clădire cu tine.

— Păi, el este chiar aici, aşa că să-l întrebăm, spun eu irascibilă. Books, vino aici şi spune-i mamei mele de ce ai demi-

sionat de la FBI.

Books abandonează lingura de lemn pe care o folosea să guste sosul pentru paste, se şterge pe mâini cu un prosop şi apropiindu-se de masă, ia telefonul.

— Bună, Dorian, ce mai faci? Eu sunt bine, mulţumesc. Da, afacerea cu cărţi este o treabă dificilă în vremurile astea, dar ne descurcăm. Cum e la Naples? Mă bucur mult să te aud... În orice caz, motivul pentru care am părăsit FBI-ul a fost faptul că Emmy s-a despărţit de mine.

Books îmi înapoiază telefonul. Niciodată n-am văzut un zâmbet atât de larg pe faţa lui.

— Nu e adevărat, protestez eu faţă de mama. O spune doar ca să se afle în treabă.

— Nu o spun ca să mă aflu în treabă! strigă el cu mâinile făcute căuş la gură.

— Mamă, trebuie să lucrez. Aceasta a fost una dintre cele mai plăcute discuţii ale noastre.

Închid telefonul.

— A fost o convorbire încântătoare, Books.

— Pastele sunt aproape gata. Ai terminat cu cercetarea?

— Aproximativ. Nu cred că au existat victime în urma incendiilor de noaptea trecută.

— Ei, asta e foarte rău. De fapt... asta e bine, nu?

Books pune mâncarea în farfurii - paste cu sos de roşii, broccoli fiert în aburi cu usturoi şi puţină salată. Observ pentru prima dată mici smălţuiri de gri pe la tâmplele lui, mai vizibile acum având părul mai lung. El mă surprinde că îl privesc, iar eu îmi mut privirea. Dacă evitarea momentelor intime ar fi probă olimpică, cu siguranţă aş câştiga medalia de aur.

Până deschide el o sticlă cu vin, termin cu mesajele mele cu ştiri de ultimă oră şi cu site-urile obişnuite. Deocamdată. Ele vin în avalanşă de-a lungul zilei.

— Munceşti prea mult, îmi spune el când ia loc.

Mă strâmb.

— Zici tu?

Vinul, o sticlă pe care Books o cumpărase din oraş, are un

gust metalic şi foarte pătrunzător.

— E o constatare pe care am făcut-o despre mine însumi când am părăsit Biroul Federal de Investigaţii, spune el. Viaţa nu înseamnă numai muncă.

— Nu? Ce faci, urci muntele dintr-un singur pas? Parcheesi[19]?

— Nu subestima ceea ce spun, zice el.

— Nu te subestimez. Nu te-am subestimat niciodată.

Books ia o înghiţitură prelungită de vin, îl savurează şi pleoscăie, apoi scoate un fel de geamăt plăcut.

— Faptul că m-ai părăsit la altar a fost un fel de subestimare.

— Nu a fost o subestimare.

— Nu? Atunci ce a fost? Un compliment? O aprobare răsunătoare?

Într-un fel îl plac pe Books în varianta asta, perdant, mai sarcastic şi mai destins.

— A fost o... decizie de viaţă, spun eu.

— Ahhh, deja mă simt mai bine, spune el şi îmi face cu ochiul. Las-o baltă, puştoaico. Am şi uitat ce s-a întâmplat. Mănâncă-ţi mâncarea acum, înţelegi? Mâine, trebuie să impresionezi echipa.

---

[19] Adaptarea americană a jocului indian *Pachisi,* celebrul *Nu te supăra, frate,* un joc care poale fi jucat de 2-4 adversari. Fiecare jucător cu 4 piese de joc de aceeaşi culoare aruncă zarul cu scopul de a-şi aduce cât mai rapid pionii proprii din câmpul de start la câmpul ţintă. (n.tr.)

17

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 5
29 august 2012

Alo? Hei, iubito! Mă simt grozav. Ce ai... ah, serios? Minunat. Poftim? Nu te aud bine aici - ah, sunt în Champaign, Illinois. Îţi aminteşti de firma aia de întreţinere site-uri web despre care îţi povesteam, Picture Perfect Designs? Curtis Valentine? Ei bine, acum sunt în biroul lui de la demisol şi trebuie să recunosc că locul ăsta este *ui-mi-tor!* Nu, şi mai *surprinzător* decât ne-am imaginat!

Curtis. Îmi pare rău, sper că nu te superi pe mine că accept acest apel am vorbit despre această întâlnire toată săptămâna.

(Nota editorului: sunete scoase de vocea unui bărbat, imperceptibile)

În ordine, acum mă depărtez pentru o clipă de Curtis şi vreau să-ţi spun ţie, publicul meu, ceva important. Am afirmat că un timp, nu te voi lăsa să vezi sau să auzi de aproape ce pun eu la punct şi chiar nu te las. Înainte de a acţiona, voi întrerupe înregistrarea, dar trebuie să vezi cât de bun sunt la ceea ce fac, cât de total îi câştig încrederea încât reuşesc pur şi simplu să mă apropii de el pe la spate şi să-i fur viaţa, cât de uşor poate fi dacă eşti disciplinat şi te concentrezi şi da, de asemenea, vreau să înţelegi cât de captivant este pentru mine. Continuă să fie captivant. Niciodată nu devine anacronic. Aş dori să poţi simţi şi tu această agitaţie pe care o trăiesc eu, bătăile vesele ale inimii şi entuziasmul care îmi umple venele, această euforie care mă copleşeşte. Cred că înţelegi, nu? Trăirea aceasta nu are nici o legătură cu ura. Trăirea asta este legată doar de dragoste.

În ordine, hai să o facem. Ne întoarcem spre Curtis în 3... 2**...** 1**...**

În orice caz, iubito, ar trebui să vezi ce poate face Curtis cu un site web. Cred că putem face o treabă super-uimitoare

cu acest individ. Curtis stă în biroul lui şi are cam, ia să vedem, Curtis, câte ai, patru? - patru computere diferite care lucrează împreună, iar el priveşte concentrat ca şi cum ar fi preocupat de ceea ce face, ca şi cum...

Ca şi cum habar n-ar avea de ceea ce sunt gata să-i fac.

(SFÂRŞIT)

18

Eu şi Books ne facem apariţia la biroul lui Dick la cinci după-amiază, aşa cum am primit instrucţiuni, dar suntem redirecţionaţi spre o sală de şedinţe aflată pe hol. Planificarea acestei întâlniri la sfârşitul zilei de lucru este un mesaj în sine: Dick nu intenţionează să ne dedice prea mult timp. Dar pe de altă parte, mai şi agravează lucrurile făcându-ne să aşteptăm mai mult de două ore. În cele din urmă, la ora şapte şi un sfert, intră tacticos în sala de şedinţe molfăind ceva (nemernicul probabil îşi luase cina în timp ce noi aşteptam) şi se lasă într-un fotoliu fără să ne salute. Îşi consumă zece minute ştergându-şi ochelarii cu acelaşi petic de mătase, maniera lui de a spune clar cât de importanţi suntem pentru el. Mai înainte de toate, ochelarii. Mai apoi, investigaţia.

Dick a adus doi oameni cu el, Dennis Sasser, consultant de contract şi fost agent, şi o analistă de informaţii numită Sophie Talamas. Din câte se pare, aceasta este echipa noastră.

Denny Sasser are o frunte cu pete de bătrâneţe, doar smocuri de păr alb pe creştet, ochi duşi în fundul capului şi umeri înguşti şi îndoiţi. La vârsta de cincizeci şi şapte de ani a fost constrâns să se retragă şi, după două derogări din partea directorului, s-a pensionat. Dar a fost menţinut în calitate de consultant şi, de atunci încoace, a activat în câteva domenii, din care cel mai recent, confiscări de averi, o misiune care este la fel de dorită precum o tiroidă inflamată. De obicei, misiunea asta înseamnă *Amice, nu mai avem de gând să-ţi reînnoim contractul.* Prin urmare, n-aş putea spune că mai face carieră, ceea ce este bine, pentru că nu cred că ar mai putea urca treptele ierarhiei sociale chiar şi dacă i-ai ţine mâna sub fund şi ai împinge. A lucrat la FBI dinainte de a se inventa electricitatea. Dick ne spune că Denny s-a ocupat cândva de nişte cazuri de incendieri, dar eu aş fi gata să pun pariu pe o rată ipotecară că acele cazuri au avut loc atunci când focul se făcea frecând două beţe laolaltă ca să puteţi pregăti stegozaurul pe care tocmai l-aţi omorât cu o lance şi l-aţi târât

în peşteră.

Pe Sophie Talamas nu o cunosc. Trebuie să fie nouă. Este mai tânără decât mine (ceea ce din nefericire nu spune multe) şi mult mai drăguţă (vezi comentariul anterior). Fie că este bună la ceea ce face, fie că nu, habar n-am, dar probabil că este tot cu caşul la gură şi mai are nevoie de pregătire, iar eu nu am timp de asta.

În concluzie, asta este ceea ce s-ar putea numi Echipa Fantastică. Dick era convins de asta.

Eram făcuţi să dăm greş.

— Foarte... bine, spune Dickinson în timp ce îşi şterge ultimele pete de pe ochelari. Eu nu am... de gând să risipesc resurse preţioase... pentru o expediţie de pescuit, continuă el în timp ce îşi pune ochelarii şi ne priveşte cu dispreţ. Am revăzut *aşa-zisele informaţii* pe care Emmy le-a pus cap la cap şi deocamdată, am ajuns la concluzia că nu spun nimic. Sunt o grămadă de incendii, fără discuţie. Dar în această ţară, sunt incendii în fiecare zi. Sunt nenorociri cu incendii în fiecare zi. Tot ceea ce înţeleg eu de aici este că Emmy a noastră a întocmit o listă de incendii, care toate au fost clasate de investigatori ca fiind accidentale, mai spune el şi dă din cap. Nu văd nici un singur caz în situaţia dată unde în Statele Unite s-ar putea obţine o condamnare în sala de judecată dincolo de orice îndoială rezonabilă.

— E adevărat, intru eu în discuţie. Tipul este foarte bun.

— Tipul este foarte bun, ripostează Dick, sau nu există nici un criminal expert. Aceste incendii accidentale *au fost* într-adevăr întâmplătoare.

— Dacă îmi este permis să spun, zice Denny Sasser ridicând mâna de pe masă şi arătând că este de fapt capabil să se mişte, domnişoară Dockery, eu nu văd un şablon aici. Oraşele sunt diferite. Victimele sunt de toate formele şi toate mărimile - bărbaţi, femei, albi, negri, latino, asiatici, bătrâni, tineri, cu dare de mână, clasa de mijloc, săraci. Care este motivul ce îi aduce laolaltă?

— Aceste incendii au loc în fiecare zi din săptămână în afară de duminică, spune Books. Prin urmare, trebuie să luăm

în considerare un aspect religios. Poate o legătură religioasă între victime. Poate că toţi sunt păcătoşi şi individul este un fanatic religios care îi aruncă pe păgâni în foc. Sau poate fi o acţiune satanică.

Trebuie să recunosc, nu observasem detaliul cu niciodată-duminica şi niciodată nu i-am acordat vreo importanţă. Books a făcut-o, totuşi. Era primul amănunt pe care l-a observat. Motivul pentru care am nevoie de el.

— Satanică, spune Sasser. Din cauza focului?

Books ridică din umeri.

— S-ar putea. Ar trebui să ne gândim la o analiză folosind numerologia. Poate să ne gândim la datele sau adresele victimelor sau vârstele lor. O legătură cu şase-şase-şase, numărul fiarei, şi altele asemenea. Sophie, asta ar fi o temă potrivită pentru tine.

Sophie, fata cu ochi mari şi căprui, cu părul blond mătăsos şi cu destul vino-ncoace, se pune în mişcare.

— De acord, agent Bookman.

— Books, spune el. Toată lumea îmi spune Books.

— De acord, Books.

Ea zâmbeşte spre el şi el procedează identic.

Până şi Dickinson zâmbeşte. Spre mine. Un rânjet maliţios şi cu dinţii la vedere.

Ah, Dickinson, vulpoiule de asta ai adăugat-o pe Sophie echipei. Pentru că ştiai că Books va fi atras de ea.

Destul! Controlează-te, Em! Asta e şansa pe care ai aşteptat-o. Acesta este începutul reprezentaţiei.

A venit vremea să le explic acestor oameni câteva lucruri.

19

— Cazurile acestea nu au fost investigate cum se cuvine, spun eu. Autorităţile locale acceptă răspunsuri simple oferite în mod sigur de omul nostru - o cauză accidentală uşor de explicat. Incendierile premeditate sunt foarte uşor de acoperit pentru că dovada dispare în flăcări. Uneori, incendiatorul îţi uşurează analiza ulterioară stropind locul cu un accelerator - gazolină sau kerosen care poate fi detectat după dezastru. Dar altfel, incendierile premeditate sunt de obicei detectate în maniere empirice, precum un recipient de benzină sau un cocteil Molotov descoperite la locul incendiului; un cuţit găsit lângă o conductă de gaz tăiată; un martor ocular care povesteşte despre cineva care părăseşte în fugă locul faptei în toiul nopţii; poate chiar un motiv puternic, fie unul financiar, fie o dispută personală. Aşa stând lucrurile, dacă un incendiator este atent şi meticulos, de obicei, reuşeşte să ascundă dovada actului său criminal. Şi eu cred că omul nostru este foarte atent. El nu lasă în urmă ceva ce ar stârni bănuieli, alege victime cu care nu are nicio legătură şi, ca să pună capac la toate, le dă pe tavă investigatorilor explicaţii fără consistenţă. Ce vor alege investigatorii? De fiecare dată, explicaţia simplă.

Denny, care a ascultat atent monologul meu, dă din cap conştiincios, dar înţeleg că nu l-am convins.

— Domnişoară Dockery, spune el.

— Spune-mi Emmy.

Dacă Sophie se bucură să i se adreseze lui Books neprotocolar, Denny trebuie să procedeze în acelaşi fel cu mine. Oricum, asta nu mă face să mă simt ca şi cum aş fi egalat scorul. El se bucură de Malibu Barbie, eu mă bucur de Bunicul Walton[20].

---

[20] Grandpa Zebulon Tyler Walton (Bunicul Zebulon Tyler Walton) - personaj întruchipat de actorul american Will Geer (1902-1978) prin anii 1970 în serialul *The Waltons (Familia Walton),* a cărui acţiune este concentrată pe evenimente din viaţa unei familii din Virginia rurală în perioada celui de al Doilea Război Mondial (n.tr.)

— Emmy, trebuie să luăm în considerare posibilitatea că explicaţia simplă este explicaţia corectă, spune Denny. Dacă există un lucru pe care l-am învăţat în peste treizeci de ani de carieră, acela este că explicaţia cea mai simplă este de regulă şi cea corectă. Tu ne ceri să credem că un incendiator foarte deştept este în acţiune bazându-te pe faptul că nu există nici o probă de incendiere premeditată.

Este un lucru de înţeles. De aceea, de fapt, omul nostru este atât de bun la ceea ce face, pentru că dovada că este un incendiator competent este *lipsa* dovezii incendierii premeditate.

— Nu am toate răspunsurile, recunosc eu. Avem nevoie de autopsii, de analizele medico-legale de la locul crimei, interviuri cu martori şi toate celelalte.

— Nu avem resurse pentru asta, spune Dick.

— Atunci trebuie să convingem autorităţile locale să o facă pentru noi.

— Bazându-se pe ce? întreabă Denny Sasser. Pur şi simplu, eu nu întrevăd dovada.

— Nici eu, intră în discuţie Dick.

Mă uit la Books, care îmi face un semn scurt din cap.

Demonstrează-le, spune el.

20

Aşez o hartă de mărimea unui poster reprezentând Statele Unite ale Americii pe un şevalet aflat lângă capătul mesei de şedinţe. Pe tot teritoriul ţării au fost plasate stele micuţe care marchează locurile unde au avut loc incendiile. Cincizeci şi patru de steluţe în total treizeci şi două roşii şi douăzeci şi două albastre.

— Iată cele cincizeci şi patru de incendii, spun eu. În principiu, cincizeci şi patru de incendii de la Ziua Muncii de anul trecut şi până în prezent. Aşadar o perioadă de un an. După cum vedeţi, incendiile au avut loc pe tot cuprinsul ţării, din California până la New York, din Texas până în Minnesota şi din statul Washington până la fâşia de uscat numită Florida. Cincizeci şi patru de incendii, toate stabilite a fi de natură accidentală. Cincizeci şi patru de accidente.

Încăperea se umple de tăcere. O tăcere legată de moarte, chiar şi pentru profesioniştii aplicării legii, chiar dacă mă înşel pe de-a-ntregul asupra teoriei mele oricum, cincizeci şi patru este un număr mare, o mulţime de oameni decedaţi şi nu e loc de voioşie sau de vorbe de duh.

— Cred că aceste cincizeci şi patru de incendii sunt legate. De ce sunt ele altfel decât sutele, dacă nu cumva miile, de alte incendii care au loc în locuinţe pe tot cuprinsul ţării conform bazei anuale de date? Ele sunt unice pentru că toate au patru lucruri în comun. În primul rând, au fost clasate ca fiind accidentale. În al doilea, a fost întotdeauna o victimă, doar una singură. În al treilea rând, în fiecare dintre aceste incendii, victima a fost găsită la locul de origine a focului - cu alte cuvinte, victima a fost descoperită moartă în aceeaşi încăpere unde a început focul. Şi în al patrulea rând, acea încăpere, acel loc sau punct de origine a focului a fost întotdeauna dormitorul.

— Este un fapt neobişnuit? întreabă Denny Sasser.

— Foarte, răspund eu. Incendiile nu încep de obicei din dormitoare. Cele mai multe incendii la case încep în bucătării.

Altele sunt cauzate de conductele de gaz deteriorate din subsoluri sau din spălătorii. Altele încep din cauza firelor electrice care produc scântei, adeseori lângă sursele de căldură, în spatele sistemelor stereo şi al altor lucruri asemănătoare. Dar dormitoarele? Este de-a dreptul foarte neobişnuit.

Denny ţine cont de cele spuse.

— N-am studiat statisticile recente.

Îi zâmbesc.

— Eu da. Dar fără a ţine seama de camera unde a început, cei mai mulţi oameni nu mor la obârşia focului. Oamenii fug de foc, nu fug *spre* foc. Ceea ce se întâmplă în mod obişnuit în incendiile care atrag după sine decese este că în timp ce oamenii dorm, focul se iscă altundeva în casă - bucătărie, spălătorie - şi începe să se răspândească. Dacă există decese, survin de obicei pentru că victimele mor inhalând fum după ce drumul lor spre un loc sigur a fost blocat. De regulă, oamenii nu se fac scrum în timp ce stau culcaţi în paturile lor. În fiecare dintre aceste cincizeci şi patru de cazuri, victima a murit în aceeaşi încăpere unde s-a decis să se declanşeze focul şi în multe dintre aceste cazuri, victimele au fost descoperite moarte zăcând pe sau lângă pat.

— Fără îndoială, totuşi, s-ar putea întâmpla şi în mod absolut inocent, spune Sasser.

— Desigur, Denny. De fapt, tu tocmai ai exprimat clar impresiile anchetatorilor care au cercetat colecţia celor cincizeci şi patru de incendii, fiecare stabilind că incendiul studiat a fost accidental. Uitându-te doar la un singur incident, desigur, este posibil - mai ales atunci când se descoperă o aşa-numită cauză accidentală sau evidentă a incendiului, pe care omul nostru o oferă întotdeauna anchetatorilor. Ei preferă să accepte răspunsul simplu decât să-şi imagineze un complot diabolic. Dar noi nu urmărim un incident. Noi ne uităm la o ţară întreagă şi vedem cincizeci şi patru de incidente în decursul unui singur an. Acesta, îndrăznesc să afirm, este un tipar.

Îi fac pe cei prezenţi să-şi concentreze atenţia asupra mea. Nu sunt grozavă la citirea feţelor, dar cred că am trecut peste

un obstacol preliminar în relaţia mea cu echipa; poate că nu e nimeni convins deocamdată, dar nici eu nu mai sunt în afara limitelor.

— Dar să disecăm problema mai departe, continui eu. Să pornim cu o perioadă de patru luni care începe în urmă cu un an - aproximativ la Ziua Muncii de anul trecut şi să mergem mai departe până la sfârşitul anului sau până în a doua zi a lunii ianuarie, ca să fiu mai exactă. Concentraţi-vă acum pe steluţele roşii de pe hartă. Acestea reprezintă treizeci şi două de incendii care s-au petrecut în decursul perioadei de patru luni. Observaţi caracterul răzleţ al acestor incendii, faptul că ating toate colţurile ţării, dar mai puţin Vestul Mijlociu. Aceste treizeci şi două de incendii au ucis treizeci şi doi de oameni.

Ultimul incendiu din acea perioadă, incendiul din a doua zi a lunii ianuarie, a avut loc în Peoria, Arizona. Încă îmi amintesc apelul primit de la mama, panica din vocea ei şi incapacitatea de a rosti cuvintele până la capăt. *Marta*, spunea ea. *Marta a... sora ta a...* Mi-a luat mai mult de cinci minute să o fac să termine propoziţia, deşi după câteva încercări propria mea stare de panică începuse să se însufleţească pe măsură ce devenea tot mai limpede că vestea care se anunţa era cea mai rea cu putinţă. *Marta a făcut ce, mamă?* am strigat eu cu vocea frântă în timp ce mi se tăiaseră genunchii şi pământul de sub picioare se despicase. *Ce s-a întâmplat cu Marta?*

— Prin urmare sunt treizeci şi două de incendii în patru luni, spune Books ducându-mi vorba mai departe şi ajutându-mă pentru că simţise că mă blocasem din cauza amintirilor.

Îl privesc şi dau din cap în semn de mulţumire revenind brusc la starea iniţială de concentrare.

— Aşa e, spun eu. În consecinţă, au loc aproximativ două incendii pe săptămână. Şi aşa cum se poate vedea de pe hartă, incendiile tind să fie în grupuri de câte două. Două în California - Piedmont şi Novato - în aceeaşi săptămână din luna septembrie. Două în Minnesota - Edina şi Saint Cloud - în aceeaşi săptămână din octombrie. Aşadar, omul nostru este un călător. De la Ziua Muncii la Anul Nou, pur şi simplu, omul nostru a călătorit. De ce, nu ştiu.

Cel puţin, toată lumea este atentă. Încântătoarea Sophie chiar îşi ia notiţe arătând că, de fapt, chiar ştie cum să scrie sau măcar să mâzgălească distrată o foaie de hârtie.

— Dar trebuie ţinut cont şi de faptul că ajungem şi la o a doua perioadă, începutul acestui an până în prezent, spun eu. Şi aceasta este perioada când începem să aflăm mai multe despre omul nostru.

21

— A doua etapă a orgiei criminale a suspectului nostru, spun eu, se întinde aproximativ de-a lungul a opt luni, din luna ianuarie a acestui an până în ziua de azi. Pe hartă e marcată de steluţele albastre. În timpul acestei perioade, avem douăzeci şi două de incendii şi exact douăzeci şi două de victime. La fiecare incendiu, un deces. Oarecum meticulos, nu credeţi?

Dennv Sasser şi Sophie Talamas dau din cap aprobator. Books o face cu emfază, deşi deja îmi auzise vorbele. Dick rămâne pasiv şi nu dezvăluie nici o urmă din gândurile care îi trec prin minte.

Cu indicatorul trasez conturul unui cerc în jurul steluţelor albastre.

— Dar omul nostru nu a mai călătorit la fel de mult în această a doua etapă, nu-i aşa?

Books clatină din cap.

— Toate cele douăzeci şi două de incendii au avut loc în mai marele Vest Mijlociu.

— Aşa este. Illinois, Wisconsin, Iowa, Indiana, Missouri şi Kansas. Şi acestea au avut loc începând de la mijlocul lui ianuarie şi până săptămâna trecută la Lisle, Illinois. Deci, vorbim despre aproape opt luni şi doar douăzeci şi două de incendieri premeditate. În loc de două pe *săptămână,* avem trei într-o *lună.* De ce?

Îmi privesc echipa ca un profesor care pune întrebări studenţilor lui.

Şi pentru că ei nu răspund, o fac eu.

— Are nevoie de mai mult timp să-şi aleagă victimele.

Din nou, nu primesc nici un răspuns. Îmi trece prin minte că e posibil să-i supăr cu monotonia întrebări-puse-şi-răspunsuri-aşteptate, dar de fapt, se pare că o acceptă cu plăcere. Toţi cei prezenţi în această încăpere, măcar parţial, au început să profeseze în domeniul aplicării legii pentru că sunt pasionaţi să rezolve enigme.

— Şi de ce face el asta? întreabă Dick, prima dată când participă şi el într-o oarecare măsură.

Nu ştiu dacă să o iau ca un semn bun sau rău.

— Pentru că locuieşte în Vestul Mijlociu, cred, răspund eu. Aşa că restul vieţii lui îşi impune prezenţa - munca, prietenii, indiferent de ceea ce face. Atunci când călătoreşte, el se sustrage şi comite crimele. Dar acasă? Are o slujbă la care merge. Are prieteni şi familie.

— Şi, de asemenea, ar trebui să fie mai atent, remarcă Books. Dacă va ucide mai aproape de casă, va avea mai mari şanse să fie prins. Atenţie sporită înseamnă mai mult timp între victime.

— Exact, spun eu. Observaţi că fiecare crimă pe care o comite în Vestul Mijlociu este într-o jurisdicţie diferită. Oraşe diferite, comitate diferite. Se asigură că nu comite aceeaşi crimă în aceeaşi jurisdicţie de două ori de teamă că lumea va începe să privească aceste fapte ca pe un grup şi nu ca pe incidente care se întâmplă doar o singură dată.

— Şi tu ai spus că victimele sunt mereu descoperite la locul de origine, acolo unde s-a iscat focul, spune Denny Sasser. Există vreun motiv pentru care omul nostru ar face asta?

— Desigur, spun eu. Locul de origine este locul unde focul arde cel mai mult şi de aceea cel mai intens, locul unde are loc cel mai mare dezastru şi locul unde dovada urmează foarte probabil să fie distrusă.

— Ah. Aşadar crezi că foloseşte focul ca să distrugă dovada.

— Da. Indiferent de ceea ce le face victimelor, vrea să se asigure că nu descoperim. Nu vrea ca noi să le facem autopsie victimelor. Vrea să se asigure că nu…

Mă gândesc la Marta şi vocea îmi cedează.

— Că nu există un trup rămas pentru autopsie, spune Sophie.

Dau din cap aprobator incapabilă să vorbesc. Încă o păstrez în memorie pe mama strigând la antreprenorul de pompe funebre, la detectivul de la poliţie, la orice persoană care o as-

culta: *Nici măcar nu pot să-mi înmormântez copilul? Nici măcar nu pot să-i fac o înmormântare cuviincioasă?*

Îmi dreg glasul. Books nu se înşela în privinţa pericolelor investigării unei crime care implica o persoană iubită. Nu vreau să devin o parabolă.

— Deci focul este un auxiliar, spune Denny Sasser. Tipul nu dă foc de dragul senzaţiei. Acoperă crime. Asta vrei să spui?

Tuşesc din nou uşor pentru a-mi limpezi vocea.

— Asta vreau să spun. Şi ceea ce face îi ia timp. De aceea, caută oameni care trăiesc singuri. Astfel îi poate supune şi îşi face de lucru pe îndelete cu ei. Apoi, când termină, le incendiază dormitorul. El ştie că în zilele noastre, pompierii pot sosi în câteva minute să stingă un foc. Pe el nu-l interesează dacă se salvează restul casei pentru că victima va fi carbonizată înainte de sosirea pompierilor.

Toată lumea cuprinde cu mintea ceea ce spun. Nu sunt sigură că am convins pe cineva că avem un ucigaş, dar am convins pe toată lumea că există un motiv întemeiat să investigăm mai departe.

— Deci de unde începem? întreabă Denny Sasser.

— Începem cu locul unde trăieşte suspectul nostru, spun eu. Este pe undeva în Vestul Mijlociu. Dacă ar fi să pun rămăşag, aş merge cu Oraşul Vânturilor[21]. Aşadar, făceţi-vă bagajele. Mergem la Chicago.

[21] Oraşul Vânturilor (Windy City), supranumele sub care mai este cunoscut Chicago, din pricina vânturilor puternice prezente tot timpul anului (n.red.)

22

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 6
30 august 2012

Ei bine, bănuiesc că aceasta poate fi considerată o şedinţă separată. Este trecut de miezul nopţii, deci este joi în mod oficial. Ce zi a fost, nu aveţi aceeaşi părere?

Nu? Deloc? Păi, oameni buni, de vreme ce sunt atât de binedispus, am de gând să vă răspund la toate întrebările din sacul cu scrisori.

Aş dori să fi existat cu adevărat un sac cu scrisori pentru că sunt sigur că aveţi o grămadă de întrebări pentru mine. Voi încercaţi să răspundeţi la cât mai multe dintre aceste înregistrări, să citiţi printre rânduri şi să studiaţi modul meu de exprimare şi tipurile de voce şi altele asemenea, dar ar fi minunat pentru voi dacă aş răspunde pur şi simplu pe şleau la unele FAQ[22].

Aşa că, din când în când, o să v-o iau înainte şi o să ghicesc care ar putea fi acele întrebări la care voi da şi răspuns pentru voi. Din acest motiv, iată episodul întâi din Tolba cu scrisori a lui Graham. Anunţaţi tema muzicală, vă rog. Ce e asta? Mi se spune că nu avem nici o temă muzicală. Îmi pare rău, va trebui să lucrez la problema asta.

Întrebare: cum îţi alegi victimele?

Răspunsul cel mai simplu pe care pot să vi-l dau este că îmi urmez inspiraţia. Adică, ceea ce mă inspiră la un moment dat diferă şi astfel, şi victimele mele variază. Nici voi nu vă aşteptaţi ca Beethoven să fi scris aceeaşi simfonie de două ori, nu? Sau Tolstoi să fi scris două romane identice?

Uneori, le caut, dar alteori, viitoarele victime vin singure la mine. Câteodată, trebuie să mă zbat un timp pentru ceea ce caut şi, în alte ocazii, pur şi simplu, îmi apare ca un parfum exotic care pluteşte pe sub nasul meu.

---

[22] Acronim pentru *Frequently Asked Questions* - întrebări puse frecvent (n.tr.)

Într-un cuvânt, sunt un cunoscător.

Uneori prefer o bucăţică bună de miel cu un Shiraz[23]. Alteori, homar cu un Chablis[24] la gheaţă. În alte momente, un sandvici italian cu carne de vită, ardei gras şi cartofi prăjiţi pregătiţi înainte cu sare şi oţet. Nu ştiu în ce dispoziţie voi fi data viitoare. Ştiu doar că stomacul meu va începe să dea semnale mai devreme sau mai târziu.

Întrebare: Care este culoarea ta preferată?

Pun pariu că vă imaginaţi că roşul este culoarea mea favorită, nu-i aşa? Ei bine, sunteţi pe aproape. Este violet. Violet este o culoare complexă şi oarecum modificată - exprimă pasiunea roşului, tristeţea albastrului şi depravarea negrului. Violetul nu este nici fericit, nici trist. Este durere şi disperare în acelaşi timp, dar şi dor - dorinţă pătimaşă, învinsă şi rănită, dar care rezistă în continuare hotărâtă să învingă, preferând să înainteze decât să se retragă.

În plus, se potriveşte de minune cu părul meu.

Mai avem timp de încă o întrebare: de ce le dai foc victimelor tale?

În sfârşit, hai să vedem. Curtis, ţi-am dat eu cumva foc?

(Nota editorului: sunete scoase de un bărbat care geme)

Nu, nu ţi-am dat foc. Ţi-am făcut o mulţime de alte lucruri, Curtis, dar nu ţi-am dat foc. Acum, nu te pierde cu firea, Curtis - îţi voi da foc când voi încheia şedinţa asta. Căci în acest fel, distracţia noastră va rămâne secretă.

Îmi cer scuze faţă de toată lumea, dar acesta era un mic joc între mine şi Curtis în legătură cu faptul că el îşi pierde capul. Şi dacă există vreo consolare, Curtis, tu ai unul dintre cele mai arătoase creiere pe care le-am văzut în viaţa mea. *Este* asta o consolare? Te simţi consolat?

Probabil că te-ai simţi mult mai consolat dacă m-aş descotorosi de această oglindă, nu-i aşa?

(SFÂRŞIT)

---

[23] Vin roşu scc originar din Franţa (n.tr.)

[24] Vin alb sec originar din Franţa (n.tr.)

23

Locotenentul Adam Ressler nu este încântat să ne vadă. Asta nu înseamnă că îl pot învinovăţi. În urmă cu o săptămână, avea acest caz încheiat şi acum, ne facem noi apariţia ca să-i distrugem weekendul dedicat Zilei Muncii. Uniforma lui apretată până la cel mai mic detaliu arată rigidă şi înfierbântată în sauna de august înăbuşitoare care mă ia cu asalt şi pe mine în timp ce cobor din maşina noastră, un Jeep Cherokee pe care l-am luat din parcul de automobile al filialei din Chicago.

Cu toate acestea, Ressler arată bine în uniformă. Este chipeş, bine construit, proaspăt bărbierit cu o linie de-a dreptul proeminentă a maxilarului şi cu alura unui bărbat care şi-a petrecut mult timp în viaţa militară. Dacă n-ar fi fost pârâiaşul de transpiraţie care evada din părul lui perfect pieptănat de-a lungul gulerului vizibil şifonat, aproape că n-aş fi fost în stare să-mi dau seama că băgase în seamă căldura.

— Locotenentul Ressler, presupun? întreb eu încercând să par degajată, calmă şi sigură pe mine în vreme ce părul începe să mi se lipească pe gât şi pe frunte.

El încuviinţează printr-un mormăit fără să întindă mâna.

Cu un aer ofilit, Denny coboară din maşina lui şi vine alături de mine, Books şi Sophie pe trotuar. Fac repede prezentările. Ressler se grăbeşte să-i strângă mâna lui Books presupunând că el ar fi conducătorul grupului ceea ce din întâmplare este şi adevărat, dar el nu ştie asta, sexism tipic, însă nu este timp să-mi demonstrez latura feministă. Apoi, locotenentul îşi mută privirea spre Denny Sasser cu o expresie gen trebuie-că-mă-iei-peste-picior. Denny arată ca un con de îngheţată pe jumătate topit, dar încep să bănuiesc că adăposteşte mult mai multe în spatele ochilor afundaţi decât lasă să se înţeleagă. Ressler pare grozav de impresionat de Sophie, la fel ca orice mascul heterosexual cu puls.

— Domnişoară Dockery, începe Ressler, aşa cum am spus la telefon, în mod clar acest incendiu nu a fost la origine un

incendiu provocat. Nu înţeleg de ce este nevoie să vedeţi locul faptei. Dacă îmi spuneaţi, pur şi simplu, ce căutaţi, sunt sigur că reuşeam să ne lămurim.

— Dar deja ai fost de ajutor, locotenente, spun eu. Nu vrem decât să aruncăm o privire. Asta-i tot.

Pentru o clipă, el mă priveşte urât, apoi se întoarce brusc şi porneşte păşind mândru spre casă. Presupun că nu i-a plăcut să i se comande să dădăcească FBI-ul pentru o după-amiază.

Mă opresc pentru o clipă să cercetez primul şi ultimul cămin personal al lui Joelle Swanson. Este o casă modestă cu etaj, fără vecini, cu o faţadă de cărămidă şi coloane rotunde la partea de sus a treptelor de ciment care urcă spre intrare. Este o casă nouă. Întreg cartierul este foarte nou, cu arbori mici şi promiţători şi gazon pe suprafeţe foarte mici, încă dungate de noile brazde de iarbă. Peste câteva dintre ferestre este fixat placaj şi probabil, curentul este întrerupt, dar sunt suficiente dovezi ale distrugerii din urmă cu o săptămână.

În afară de acel miros.

De smoală arsă, de plastic topit şi o idee de ceva neidentificabil, dar evident chimic, totul împachetat cu mirosul plăcut discordant de lemn carbonizat şi umed, la fel ca al focurilor de tabără toamna.

— Aşa cum vedeţi, focul a afectat înainte de toate spatele casei, spune Ressler. Dormitorul din spate a fost complet cuprins de foc şi la fel şi baia principală şi holul. Restul casei a suferit pagube legate de fum şi, bineînţeles, totul este încă jilav de la eliminarea focului, chiar şi după o săptămână.

Mă opresc pentru o clipă să cuprind locul cu privirea. În ciuda tuturor investigaţiilor pe care le-am făcut, aceasta este prima casă incendiată în care intru de la incendiul din casa Martei. Această locuinţă este complet diferită, fără discuţie, dar oricum îmi trezeşte amintiri. Casa Martei era un cămin tipic sud-vestic: intrări rotunjite, pardoseli cu dale, totul în culoarea argilei şi cu un plan de nivel larg. Aceasta este un proiect de Vest Mijlociu standard, cu un living, o toaletă şi o bucătărie la parter, două dormitoare şi o baie completă la etaj.

Mă opresc la baza scărilor să-mi adun forţele. Pereţii sunt înnegriţi începând de la jumătatea scărilor până sus, în unghiuri ascuţite şi linii care delimitează clar traiectoria flăcărilor înainte ca ele să se extindă. „Modelele dezvoltării spaţiale a incendiului”, aşa cum am învăţat la casa Martei.

Ajung pe palier şi mă opresc din nou. Închid ochii şi văd flăcările mistuitoare din visele mele - „degete de înger” cum le numesc pompierii - care şerpuiesc de-a curmezişul tavanului. Fumul încins se agită precum suprafaţa oceanului cu doar câteva momente înainte ca la etaj să izbucnească un incendiu generalizat care aprinde simultan toate suprafeţele inflamabile şi transformă confortabilul cămin într-un cuptor de convecţie.

Ressler continuă, din fericire fără să ştie de momentul meu de ezitare.

— Locul de origine a fost în dormitorul principal, spune el. Acum fiţi atenţi - acest foc a ars iute şi violent şi nu a reuşit să treacă de grinzile pardoselii, dar nu vreau să descopăr degradări structurale lăsând un agent FBI să se prăbuşească peste podea.

El râde în tir rapid *ha-ha-ha* ca să sublinieze că glumeşte. Nu sunt convinsă că e chiar aşa.

Ajungem în dormitor - *dormitorul lui Joelle, nu al Martei,* îmi reamintesc - şi trag aer în piept. Patul sau ceea ce a mai rămas din el este aşezat chiar vizavi de uşa dormitorului. Nu e nemaipomenit de neobişnuit, dar nici comun - cu toate că este ca şi cum ea şi Marta ar fi citit aceeaşi revistă de design interior şi ar fi ales aceeaşi amplasare a dormitorului. Iar camera Martei nu fusese aşezată în acel fel ultima dată când o vizitasem. Îşi reorganizase încăperea înainte de a muri. Sau aşa am crezut eu.

Salteaua mare cu o noptieră într-o parte (sau, cel puţin, ceea ce mai era din ea). Fotoliul de citit plin până la refuz, fără îndoială fabricat cândva din poliuretan inflamabil, cu perne decorative şi pături confortabile, la fel de inflamabile, lângă fereastră. Mormane de cenuşă udă care erau probabil mormane de cărţi.

Tavanul se cască deschis spre cer acolo unde pompierii au

dat frâu liber focului ca să prevină exploziile. *Probabil că a plouat. A plouat pentru Marta, chiar şi în Arizona, chiar şi în ianuarie.*

Patru dintre noi încep investigaţia. Trupul lui Joelle fusese îndepărtat, bineînţeles, dar noi ştiam că rămăşiţele ei au fost descoperite printre resturile părţii din stânga a patului. Fotografiile prezentaseră trupul ei răsucit într-o poziţie caracteristică victimei arse - picioarele arcuite spre exterior, încheieturile mâinilor răsucite spre interior, braţele îndoite - cauzată, ştiam, de încălzirea şi uscarea muşchilor şi tendoanelor în timp ce trăgeau oasele ca la marionetele post-mortem.

Modelele dezvoltării spaţiale a incendiului, acolo unde pot fi văzute, indică forma unui V îngust perpendicular pe o latură a ferestrei şi se termină lângă pardoseală printre rămăşiţele înnegrite ale biroului pe care Ressler îl indicase drept locul de origine a focului. Covorul este topit şi ars aproape în întregime, deşi câteva locuri din colţurile cele mai îndepărtate încă mai prezintă culoarea originală.

După două ore de analizat fiecare centimetru al camerei, toţi patru mirosim la fel ca incineratorii. Nu există absolut nici o dovadă de accelerator sau de orice altă metodă intenţionată a iscării focului care pare să o fi ucis pe domnişoara Swanson. Locotenentul Ressler şi Departamentul de Poliţie Lisle au avut toate motivele să ajungă la concluzia la care au ajuns.

Dar sunt mai sigură ca oricând că aceasta era opera omului nostru.

24

— Aşadar, iată ce ştim, spun eu echipei în timp ce ne aşezăm într-o sală de şedinţe la filiala din Chicago a FBI-ului.

Unu: a existat o lumânare care probabil a fost locul de origine, într-un fel sau altul.

Doi: focul s-a răspândit foarte repede pe draperii şi prin toată camera până când a atins temperatura de inflamabilitate când tot ce se afla în încăpere s-a aprins simultan.

Trei: a existat un sistem de alarmă în casă, dar nu s-a activat la momentul incendiului.

Patru: a existat o fereastră deschisă în dormitorul liber aflat pe hol în faţa dormitorului lui Joelle. În ziua incendiului, la ora unu şi jumătate noaptea, era o temperatură de douăzeci şi şapte de grade Celsius, iar instalaţia ei centrală de aer condiţionat era deschisă. Instalaţia funcţiona, dar ea lăsase fereastra deschisă.

Cinci: nu am putut localiza şi alte lumânări în interiorul casei. Joelle nu pare să fi fost o mare utilizatoare de lumânări.

Şase: există foarte puţin fum pe ferestrele nesparte sau pe alte suprafeţe de sticlă, iar modelele dezvoltării spaţiale a incendiului se potrivesc cu un foc foarte fierbinte şi cu propagare rapidă. Aceste particularităţi sunt adeseori elocvente pentru un foc ajutat de un accelerator. Cu toate acestea, noi nu am descoperit nici o dovadă de accelerator lângă locul de origine a focului sau oriunde altundeva.

Şapte: „triunghiul focului”. Focurile au nevoie de aer, combustibil şi căldură ca să ardă. În cameră erau cărţi aproape peste tot, multe din ele deschise, iar pe pardoseală, ziare. Asta se numeşte combustibil. O lumânare a fost lăsată arzând pe un birou foarte aproape de o draperie - asta este căldura. Şi o fereastră a fost lăsată deschisă de partea cealaltă a holului ăsta este aerul. Şi nu numai acest oxigen, ci şi cărarea de aer care a fost aspirată prin acea fereastră s-ar fi sfârşit pe peretele de vizavi de uşă care reprezintă amplasarea exactă a trupului domnişoarei Swanson pe pat. Şi pentru că focul arde

cel mai tare acolo unde are ventilaţie, trupul domnişoarei Swanson s-a aflat în locul unde focul a ars cel mai intens în cameră şi a fost mistuit aproape în întregime într-o perioadă relativ scurtă cuprinzându-i pielea, straturile de grăsime şi mare parte din muşchi.

Opt: Unitatea de comandă pentru incendieri premeditate din comitatul DuPage nu a fost chemată. Acest incendiu a fost clasat ca accidental de anchetatorul pentru incendii şi nu există nici un interes pentru redeschiderea cazului. Nu se va face nici o autopsie dacă nu reuşim să convingem pe cineva că există un motiv să o facă. Sau dacă nu cumva preluăm noi investigaţia.

Nouă: mai sunt alte cincizeci şi trei de incendii care împărtăşesc aproape toate caracteristicile prezentate. Cu mijloacele mele limitate în decursul ultimelor şapte luni, n-am reuşit să determin amplasarea paturilor în fiecare dintre celelalte cincizeci şi trei de dormitoare, dar am obţinut informaţii despre optsprezece dintre ele. Şi toate sunt aşezate... la fel.

Mă uit la Books şi îl străpung cu privirea ca să poată înţelege: *cu tot cu cel din Peoria.*

Sophie intervine.

— Cred că toate aceste persoane care şi-au mutat mobila din dormitor în aceeaşi poziţie şi mai apoi, au murit carbonizate ar fi un motiv pentru nişte autopsii. Nu credeţi?

Poate că Sophie nu este chiar aşa de jalnică la urma urmei. Mi-ar plăcea de ea chiar mai mult dacă s-ar îngrăşa vreo paisprezece kilograme şi s-ar umple de coşuri pe faţă.

— Prin urmare începem chiar de aici, spune Books. Să aflăm despre amplasarea acestor paturi în dormitoare. Să terminăm munca pe care a început-o Emmy.

Dau din cap aprobator spre Books.

— Şi să nu pierdem timpul, oameni buni, spun eu. Pentru că peste două zile este Ziua Muncii. Şi dacă omul nostru continuă să se organizeze, asta înseamnă că urmează să pună lucrurile pe roate. Şi să înceapă să ucidă doi oameni pe săptămână.

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 7
1 septembrie 2012

Bună seara, clasă. În această seară, nu voi accepta întrebări din partea audienţei. Vreau să spun câteva cuvinte despre minciună, un ingredient esenţial în portofoliul oricărui artist respectabil. Minciunile sunt fascinante pentru că ele demască paradoxurile societăţii noastre.

Ce este o minciună? Este o deformare a realităţii prezentate ca realitate. Noi spunem că este un lucru rău. Învăţăm copiii să nu mintă. Chiar trimitem oameni la închisoare pentru minciună. Şi totuşi, în jurul nostru sunt minciuni, dar în mare parte de timp nici măcar nu încercăm să le ascundem.

Ştiţi reclama de la televizor cu cei din familia exuberantă care se îndoapă extaziaţi cu burgeri şi cartofi prăjiţi şi cu clovnul iubitor de distracţie care are rol de spectator? Cu toţii ştim că aceştia sunt actori plătiţi să se joace de-a familia iubitoare de amuzament. Dar ei nu se distrează. Probabil că au fost obligaţi să filmeze scena respectivă de vreo douăzeci de ori şi în final, sunt obosiţi şi sătui şi ultimul lucru pe care doresc să-l facă este să mai bage un alt cartof prăjit în gură. Şi ce spuneţi de acei hamburgeri compacţi şi delicioşi din reclamă - sunt la fel cu cei pe care îi comandaţi atunci când mergeţi la restaurant? Nici pomeneală şi noi ştim asta, dar nu ne pasă.

Femeile poartă haine care le ascund defectele. Bărbaţii îşi sug burţile când acele femei trec pe lângă ei. Funcţionarii întorc într-o parte ecranul cu jocul solitaire atunci când şeful se plimbă la pas prin birouri. Minciuni, minciuni, minciuni.

Sunteţi învăţaţi să nu spuneţi cuiva care e gras, *grasul* sau *grasa* sau cuiva care e prost, *prostule* sau *proasto.* Este greşit, o spunem noi copiilor noştri. Nu spunem adevărul dacă acesta va răni sentimentele cuiva. Aceste minciuni sunt aprobate, foarte convenabile, de fapt.

Acestea fiind zise, nu mă plâng, doar comentez. Capăt perspectivă. Şi această perspectivă este: acceptă! Pentru că dacă toţi ceilalţi mint, atunci plusezi şi tu sau altfel vei fi prins în contracurent, învârtindu-te şi agitând disperat mâinile. Şi nu doreşti să te învârti şi să-ţi agiţi disperat mâinile, nu?

Aşa cum vă puteţi imagina, sunt un mincinos expert. Cum altfel să intru în graţiile tuturor acestor persoane nebănuitoare care mă lasă să intru în vieţile lor şi de obicei, şi în casele lor? Să minţi este uşor, dar să fii bun la treaba asta este greu. Iată *Manualul lui Graham despre minciună:*

Mai înainte de toate: să nu minţi mai mult decât trebuie. Pentru că ai o ţintă în această perioadă - fie de două ore, fie de două săptămâni - şi va trebui să trăieşti cu acea minciună. Dacă vrei să te apropii de o ţintă care se întâmplă să fie un fumător afirmând că fumezi şi tu - ceea ce, apropo, funcţionează, există o frăţie tacită între toţi utilizatorii de tutun - atunci mai bine te-ai pregăti să îţi aprinzi ţigara la intervale scurte sau cam aşa ceva. Ce fac eu, atunci când folosesc acel truc, este să pretind că sunt un fost fumător, că bineînţeles îmi place să fumez şi poate că doar de această dată voi participa, aşa că pot avea experienţa de legătură cu ţinta mea, dar am o scuză să nu mai fumez din nou dacă va trebui să petrec mai mult timp cu ţinta.

În al doilea rând: nu fi mai precis în viaţa ta decât este absolut necesar. Cu cât eşti mai vag, cu atât îţi oferi mai multă libertate de acţiune.

Îngăduiţi-mi să vă dau un exemplu ca să înţelegeţi despre ce vorbesc. Acest ultim individ, Curtis Valentine. L-am descoperit uşor pentru că administrează o afacere de creare site-uri web de acasă din Champaign şi are cont şi pe Facebook. Ca să ajung în casa lui, i-am spus două minciuni:

1. Începeam o afacere de consultanţă care necesita un site-web şi

2. Iniţial, am angajat pe altcineva, dar m-a escrocat şi mi-a furat banii.

N-aş fi reuşit să am o întâlnire cu acest Curtis dacă n-aş fi avut nevoie de serviciile lui, prin urmare compania de con-

sultanţă. Dar am afirmat că începeam o afacere de consultanţă, nu că gestionam deja una şi, astfel, Curtis nu mai era bănuitor dacă ar fi căutat compania mea pe internet şi n-ar fi găsit nimic.

De ce a doua minciună? Câteva motive. Cei mai mulţi realizatori de site-uri web nu-şi întâlnesc niciodată clienţii; ei doar comunică prin telefon sau poşta electronică. Dar dacă mai înainte, un escroc m-ar arde, ar fi de înţeles că aş dori să-l văd pe acest tip în acţiune pentru liniştea mea şi ca să mă asigur că reprezintă afacerea reală. În plus, mă lăsa să par ezitant când îmi punea întrebări precum, *Ce fel de consultanţă vei face?* Asta era ultima întrebare la care doream să răspund, pentru că dacă aş fi spus că eram detectiv particular sau inginer mecanic, n-ar fi fost exclus ca acest Curtis să fi studiat ingineria mecanică în colegiu sau ca prietenul lui cel mai bun să fie detectiv particular şi atunci, din senin, ar fi trebuit să am cunoştinţe reale despre activitatea unui detectiv particular sau a unui inginer mecanic. Dar cu a doua minciună, puteam să răspund doar cu *Prefer să nu spun până când nu le voi angaja. Ştii tu, pentru că m-am ars odată mai înainte etc.*

N-am minţit mai mult decât a fost nevoie şi m-am abţinut cât mai puţin posibil. Câteva beri la un bar şi Curtis vorbeşte despre modul cum îmi poate extinde potenţialul afacerii în timp ce eu mă arăt impresionat, dar şi intimidat după ce m-am ars o dată şi primul lucru pe care îl aflu este ideea *lui* să mergem acasă la el ca să-i văd activitatea la faţa locului.

Aveţi întrebări? Bine. Sunteţi liberi deocamdată. Dar nu plecaţi distracţia continuă!

(SFÂRŞIT)

26

De fapt, clădirea FBI-ului de pe Roosevelt Road din Chicago nu se închide niciodată pentru că nici FBI-ul nu-şi încetează activitatea niciodată. Dar este Ziua Muncii şi după orele de program, clădirea este mai goală ca niciodată. Etajul al optulea, care este şi sediul nostru temporar, este cât se poate de pustiu.

Echipa noastră de patru persoane, care consideră (sau cel puţin, eu consider) că timpul este crucial, face tot ce îi stă în putinţă să progresăm, dar am ajuns în sâmbăta weekendului prelungit de trei zile şi încă nu am avut o zi de activitate obişnuită. Totuşi, încercăm să ne facem treaba individual sunând agenţii de poliţie locali sau şerifii de comitat din toate jurisdicţiile unde omul nostru a ucis şi le cerem să scuture de praf dosarele despre acel incendiu „accidental” ca să ne poată comunica aşezarea patului în dormitor acolo unde a fost descoperită victima. Uneori sunt implicaţi şi anchetatori de la compania de asigurări care adesea fac mai multe fotografii decât agenţii de poliţie pentru că sunt în joc banii lor, aşa că le vom călca pe urme mâine când va reîncepe activitatea normală.

Vestea bună este că nici un computer din lume nu are program fix de weekend, aşa că eu şi Sophie, analistele de informaţii, încercăm să prelucrăm datele căutând orice ar putea indica un tipar. Ştim (în măsura în care putem spune că ştim ceva în acest moment) că tipul alege oameni care locuiesc singuri şi că fiecare dintre aceste victime este activă, până la un anumit punct, pe reţelele de socializare, adică Facebook, Twitter, LinkedIn şi altele de felul acesta. Dar trebuie să fie mai mult. Ceva trebuie să-i lege pe aceşti oameni. Nimeni nu acţionează cu totul la nimereală.

La ora şapte, mă scol să-mi întind picioarele şi să bag capul în biroul de lângă mine unde s-a instalat Books.

— Mulţumesc, şerif, asta va conta foarte mult, spune el făcând ochii mari când mă vede. Sună-mă oricând, ziua sau

noaptea. Şi să ai o noapte liniştită.

Books închide şi face o grimasă. Vorbise la telefon cu superiorii din jurisdicţiile locale încercând să-i convingă să redeschidă investigaţiile sau, cel mai puţin posibil, să facă demersurile pentru o autopsie. Problema este că, chiar dacă FBI-ul ar prelua investigaţia de la autorităţile locale, toate aceste victime au fost îngropate, aşa că o autopsie ne-ar solicita în primul rând să înaintăm o cerere către judecătorie pentru un ordin de exhumare.

— Mi-a spus că va discuta cu familia despre o posibilă exhumare, îmi zice el.

— Nu ai nevoie de permisiunea familiei.

El dă din cap aprobator.

— Dar porneşti de aici pentru că poţi evita obligaţia de a merge la judecătorie ca să obţii permisiunea. Oricum, eu cred că pur şi simplu caută un motiv ca să ne refuze, spune Books şi oftează. Emmy, aceste departamente au închis cazurile, în unele situaţii în urmă cu câteva luni. Dacă vrem să se facă autopsii, va trebui să mergem la fiecare judecătorie locală a fiecărei jurisdicţii ca să se deschidă mormântul. Şi asta presupune că procurorul local este chiar dispus să bage mâna în foc pentru noi, ceea ce nu-i puţin lucru.

— Atunci vom încerca.

— Corect, dar ştii cât timp o să ia? Minimum câteva săptămâni. Dickinson pur şi simplu nu ne-a oferit mână de lucru.

— Poţi căpăta mai mulţi agenţi titulari?

— Asta-i o situaţie fără ieşire, doamnă.

— Adevărat, consimt eu. Nu putem obţine mai mulţi agenţi până când nu-i arătăm dovada clară. Şi nu putem obţine dovada clară prea curând fără mai mulţi agenţi.

— Şi în tot acest timp omul nostru continuă pur şi simplu să ucidă.

— Motiv pentru care îmi pun aproape toate speranţele în cele două decese foarte recente, Joelle Swanson din Lisle, Illinois, şi cel mai recent, un bărbat numit Curtis Valentine din Champaign, Illinois. Noi nu am ajuns încă la Champaign, dar un detectiv de la poliţia de acolo a fost amabil să-mi trimită

prin poşta electronică o înregistrare video a casei. Era o casă pentru o singură familie, nu o casă într-un alt şir de case, dar din alte puncte de vedere, moartea lui Curtis Valentine avea o asemănare surprinzătoare cu cea a lui Joelle Swanson - un foc care a început în dormitor; victima descoperită în acel dormitor; o lumânare ca sursă probabilă: modelul dezvoltării spaţiale a incendiului şi pete de funingine minime care indicau un foc cu propagare rapidă, deşi nu exista nici o dovadă de accelerator; patul aşezat exact vizavi de uşa dormitorului.

Dumnezeule, omul nostru chiar este deştept! Trebuie să recunosc că dacă aş şti doar de existenţa unui incendiu, pe acesta chiar l-aş considera accidental. Nici unul dintre aceşti anchetatori nu ştie că ăsta este aproape exact după acelaşi tipic pe care l-am observat în toată ţara.

— Pari obosită, Em, spune el.

— Sunt obosită.

— Hai să ne adunăm cu toţii şi să mâncăm ceva la barul hotelului, spune el.

Oftez.

— Bănuiesc că dacă facem o schimbare de decor, dacă scăpăm de telefoane şi computere şi doar stăm de vorbă, poate îi vine cuiva o idee.

Poate că asta e problema. Poate că avem nevoie de o gură de aer proaspăt şi de o vedere de ansamblu, poate chiar şi de inspiraţie. Poate că arborii ne împiedică să vedem pădurea.

Mă uit înapoi la Books, care îmi zâmbeşte.

— De ce zâmbeşti? întreb eu.

— Singurul mod prin care vei veni alături de noi la masă este să acceptăm să discutăm despre caz, nu-i aşa?

Ridic mâinile.

— Mai este şi altceva de discutat?

El ridică din umeri.

— Am putea discuta despre The Chiefs[25], spune el. Începe în acest weekend.

Books este un fan înrăit al fotbalului. Asta e unul dintre

[25] Kansas City Chiefs echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1960 (n.tr.)

singurele lui defecte.

— În regulă, bine, spune Books ridicând mâinile în semn de capitulare. Vom discuta despre caz. Poate că va ieşi ceva.

27

Echipa noastră modestă intră la bistroul din interiorul hotelului Chicago Marriott, unde suntem cazaţi, un local numit Rooks Corner, de care Books a fost foarte entuziasmat pentru că se serveşte bere la halbă de la berăriile din zona Chicago. Lui Books i-a plăcut întotdeauna să se ducă în cârciumile cu faimă atunci când călătorea şi, pe vremea când era agent FBI, acest lucru se întâmpla frecvent.

Locul este luminat difuz, mobilat cu scaune de stejar închis la culoare, capitonate cu galben, şi cu o pardoseală din lemn de esenţă tare. Separeurile căptuşesc pereţii cu mese risipite pe lângă un bar semicircular. Pe ecranele de proiecţie instalate pe pereţi se poate urmări un meci de fotbal. Books comandă o Domaine DuPage, ce naiba o fi (bere, presupun, şi recunosc „DuPage" ca numele comitatului în care Joelle Swanson a fost ucisă), în timp ce Denny comandă o băutură nealcoolizată, iar Sophie un mojito cu fructe de pădure.

Toată lumea se bucură să mănânce. Books comandă un burger, iar Denny un club sandvici[26]. Eu comand supă franţuzească de ceapă şi Sophie alege o salată cu pere şi nuci pecan.

Oare femeile tinere şi drăguţe sunt genetic programate să comande băuturi cu arome din fructe şi să ronţăie precum iepurii salate cu sos de vinegretă şi conţinut redus de grăsimi? Adică Sophie n-ar putea pur şi simplu să se desprindă din acest tipar din când în când şi să dea pe gât o Guinness în timp ce ar înghiţi lacom nişte nachos cu sos de brânză care i s-ar prelinge pe bărbie?

Observ că mai sus amintita Sophie are scaunul alături de Books la masa noastră pătrată şi că l-a mutat repede şi mai aproape. Îi soarbe fiecare cuvânt în timp ce el îşi farmecă au-

---

[26] Un clasic în domeniul sandviciurilor în toate restaurantele americane, începând din 1899 şi având obligatoriu în componenţa sa piept de curcan pregătit în prealabil la cuptor şi celebra combinaţie B.L.T. *(bacon, lettuce, tomato* - bacon, salată verde şi roşie), toate aranjate cu dichis pe şase felii de pâine prăjită, asezonate cu maioneză, muştar Dijon şi mozzarella (n.tr.)

dienţa cu o poveste de război. Agenţii speciali au o mulţime de poveşti ispititoare despre faptele lor vitejeşti - martori neobişnuiţi, scăpări prosteşti în declaraţii, criminali carismatici pe care i-au capturat. Până în momentul de faţă, auzisem mare parte din aceste poveşti. Preferata mea era din urmă cu doisprezece ani când Books îi ajuta pe ofiţerii federali să recaptureze un evadat. El a pătruns pe uşa principală a unei case din Maryland, s-a împiedicat de cuier şi s-a prăbuşit inconştient când cuierul i-a venit peste cap. Ceilalţi agenţi s-au văzut nevoiţi să păşească peste el ca să intre în casă. Mai târziu, i-au spus, *Măcar ai blocat ieşirea de-a binelea.*

— Ai urmărit vreodată un criminal în serie? îl întreabă Sophie.

— Ah, spune el eliminând aerul din plămâni. Da, am lucrat la câteva anchete.

Când am pus capăt logodnei noastre, el lucra la o anchetă. După ce l-a prins pe ucigaş, şi-a dat demisia de la FBI. Reginald Trager, care a violat şi omorât câteva tinere în Portland şi obişnuia să îşi pecetluiască isprava tăindu-le capetele.

— Freddy the Machete[27], spun eu pentru că ştiam că Books nu avea să o facă.

Denny Sasser îşi mângâie bărbia.

— Ai lucrat la cazul Freddy the Machete?

— Nu este chiar aşa de impresionant precum sună, credeţi-mă.

Deşi lui Books îi place să spună poveşti, ele de obicei îl antrenează în situaţii stânjenitoare. Books nu este tipul care să dea o importanţă exagerată succeselor proprii. Acesta a fost unul dintre primele lucruri pe care le-am observat în legătură cu el când ne-am cunoscut în urmă cu patru ani. De exemplu, şi-a dat seama de stilul unei bande de jefuitori de bănci din Virginia astfel încât echipa lui îi aştepta când aceştia au ajuns la banca federală din Arlington. Toţi analiştii de informaţii din echipă ştiau că Books găsise rezolvarea, dar el împărţea victoria mergând prin birou şi lăsând câte o carte de vizită fiecăruia

[27] Freddy Macetă (în engleză în original) (n.tr.)

dintre ei, mulţumindu-le personal pentru sprijin şi remarcând contribuţiile lor speciale. Analiştii de informaţii remarcă genul ăsta de atenţie. Majoritatea agenţilor speciali uită cu totul de noi imediat ce şi-au rezolvat enigmele.

Reginald Trager, poreclit Freddy the Machete de presa din Portland, era un zugrav sindicalist şomer care îşi pierduse recent locuinţa la bloc, cu prescrierea ipotecii, şi din câte se părea cedase. Îşi pierduse minţile şi făcuse cinci sau şase victime - nu-mi amintesc numărul lor exact. Mai târziu s-a dovedit că suferea de o boală mintală şi avea o condamnare pentru tentativă de viol.

— El şi-a găsit porecla asta? întreabă Sophie. Îi plăcea şi lăsa bilete sau ceva de genul ăsta? Dorea să fie renumit?

Nu-mi dau seama dacă flirtează cu Books sau este pur şi simplu curioasă prin natura meseriei şi încearcă să absoarbă ca un burete toată experienţa şi înţelepciunea de care este în stare. Iată întrebarea: de ce îmi pasă?

Books clatină din cap.

— Reggie Trager nu era capabil să lase bilete şi nici nu îşi dorea notorietate. Era bolnav mintal, un psihopat sexual sadic clasic. Bătea femeile, le decapita şi apoi făcea sex cu ele.

Sophie se dă înapoi de spaimă.

— În ordinea asta?

— Ah, da. Făcea sex cu trupuri lipsite de cap. Da, acest tip era un adevărat monstru.

— Ce fel de sex... nu mai contează, spune Sophie. Nu doresc să ştiu.

Nu, categoric nu doreşti să ştii.

Dar eu ştiu. Probabil că sunt singura persoană care ştie în afară de echipa care l-a prins pe monstru. Detaliile nu au fost făcute publice niciodată, iar Reggie Trager nu a avut nici măcar procesul încă, aşa că, pentru moment, este de fapt o informaţie clasificată.

Actul sexual era viol vaginal, dar el nu-şi folosea penisul. Folosea o macetă. Lama penetra total prin uter şi colon până ce ieşea prin fese. Singura consolare neînsemnată este că femeile erau deja moarte, deja decapitate.

Books savurează o înghiţitură din halba lui de bere de culoarea caramelului. Probabil că nu poate să nu se bucure de atenţie. Nu-l pot învinovăţi. Dacă urmează să părăseşti FBI-ul, este un caz bun cu care să ieşi din scenă.

Iau o înghiţitură lacomă din apa mea, nu am starea de spirit potrivită pentru alcool, şi îl las pe Books să jubileze o clipă. Dar nu jubilează prea mult şi îl surprind privindu-mă atunci când mă uit în direcţia lui.

— Emmy doreşte să discutăm despre cazul nostru, spune el. Aşadar cu ce începem?

— Cu profilul tău, spun eu. Vreau să ascult profilul realizat de tine despre omul nostru.

28

Books plescăie din buze după încă o înghiţitură din halbă.

— Nu pot să îl fac, spune el ceea ce deja îmi spusese de câteva ori.

De câteva ori înseamnă absolut în fiecare zi de când îl implicasem în acest caz.

— Înainte de a pregăti orice fel de profil semnificativ, în mod evident, trebuie în primul rând să demonstrezi comiterea... , spune el cu faţa spre Sophie, eleva.

— Unei crime, intervin eu. Dar Books, să presupunem că toate acestea sunt crime. Crime acoperite de incendii premeditate. Care este profilul făcut de tine? Ştiu că ai unul.

El ţine cont de remarca mea şi gesticulează din nou către Sophie.

— Portretele psihologice sunt o artă, nu o ştiinţă, spune el. Nu este ca şi cum ai băga faptele într-o maşinărie ca să scoţi profilul dorit învârtind de o manivelă. Trebuie să evaluezi până la cel mai mic detaliu locul crimei, să ai o discuţie cu victimele dacă e posibil - lucruri pe care noi nu le-am făcut în acest caz. Şi chiar şi atunci, poţi fi destul de departe de subiect.

— Ai fost departe şi la profilul lui Reggie Trager, zis Freddy the Machete? întreabă Sophie practic gângurind.

Dacă se apropie şi mai tare de Books, e posibil să-mi fac rost de o macetă.

— Într-adevăr, acesta este un bun exemplu. Sophie, răspunde el ca şi cum ar fi gata să o mângâie pe creştet şi el nu orb, pentru că poate admira privirile ei de păpuşă Bărbie şi poate observa modul în care este privit. Am reuşit să analizăm locul crimei şi victimele. A fost clar pentru noi că el nu şi-a plănuit crimele mai deloc. Nu era atent sau logic în privinţa selecţiei victimelor. Nu făcea nici o încercare să-şi acopere crimele sau să modifice locul crimei în vreun fel. Victimele lui erau mutilate în mod violent, atacate sexual şi decapitate. Toate erau albe, cu vârste cuprinse între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani şi blonde.

După asta, am realizat portretul psihologic. Am presupus că era un ucigaş dezorganizat în mod clasic şi care suferea de o boală psihică. Era un bărbat alb, între douăzeci şi treizeci de ani. Din punct de vedere social era retras. Nu avea prieteni, nu discuta cu vecinii, nu arăta nici un fel de interes pentru a socializa şi alte lucruri asemenea. Crescuse într-o familie unde avusese parte de o disciplină severă şi fusese probabil articulat doar de mamă. Posibil să nu fi terminat liceul. Nu avea relaţii semnificative cu femei şi probabil era mai mult ca sigur impotent. Era fie şomer, fie angajat într-o muncă fizică. De curând, trăise ceva foarte stresant, ceva precum o concediere sau o despărţire de o femeie. Avea fantezii violente împotriva femeilor şi nu era capabil să aibă control asupra lor. Trăia cam la un kilometru şi jumătate de victime. Şi prenumele lui probabil că nu era Freddy.

Sophie îi zâmbeşte electrizant. Ah, Books ăsta rămâne un adevărat artist!

— De ce ai considerat că locuia în apropiere? întreabă ea.

— De obicei, ucigaşii dezorganizaţi nu călătoresc cu maşina. Sunt prea prinşi de fanteziile lor şi asta îi face să nu-şi aleagă victima meticulos, să se urce în maşină, să comită crima şi să revină acasă tot la volan. Nu, ei acţionează din impuls.

— Înţeleg, da, spune Sophie fascinată de profesor. Atunci unde ai greşit?

— Păi, în primul rând, el îşi ducea arma crimei cu el. Cei mai mulţi ucigaşi dezorganizaţi folosesc orice au la îndemână pentru că nu sunt capabili să-şi plănuiască o deplasare cu o armă, gata să profite de ocazie. Dar Reggie îşi purta maceta sub haina lui lungă şi neagră şi o lua cu el după fiecare crimă. În plus, păstra câte un suvenir de la fiecare victimă. Asta este un fapt atipic ucigaşilor dezorganizaţi, care de obicei doar comit crima şi pleacă.

Dar cel mai important lucru dintre toate, continuă Books, este că ultima lui victimă nu a fost aleasă deloc la întâmplare. Ultima lui victimă a fost aceeaşi femeie pe care o atacase cu ani înainte, când fusese găsit vinovat de tentativă de viol. Prin

urmare, el plănuise totul fără discuţie. De fapt, lucrurile care l-au diferenţiat de ucigaşii dezorganizaţi tipici au fost şi motivele pentru care l-am prins. Odată ce şi-a atacat această ultimă victimă, o simplă verificare de fond ne-a dus la tipul care o atacase anterior şi care, pur şi simplu, locuia din întâmplare la doar şapte străzi distanţă de ea. Şi imediat ce l-am depistat, am descoperit că avea o macetă, plus toate celelalte suvenire.

— Ce suvenire? întreabă Sophie radiind.

— Un alt lucru pe care nu doreşti să-l ştii, spune Books.

— Ba da. Haide.

— Le lua limbile, spun eu. Le tăia pur şi simplu şi le păstra într-o cutie de pantofi pe care o ţinea sub propriul pat.

Detest să-i stric pofta de mâncare. Se putea bucura de o masă bună.

— În orice caz, spune Books dregându-şi vocea, părerea mea este că n-am realizat un portret psihologic perfect şi cu asta l-am prins pe Reggie Trager. A fost doar o întâmplare norocoasă. El a făcut o mare greşeală atacându-şi din nou victima precedentă. Putea la fel de bine să ne fi trimis o imitaţie tipărită.

— Asta nu înseamnă că portretul psihologic nu ajută, spun eu. Şi nu înseamnă că nu ai un profil pentru omul nostru.

— Nu, Emmy. Am nevoie de mai multe informaţii.

— Spune-mi un singur lucru despre omul nostru, Books, zic eu. Doar unul singur. Şi nu spune că este foarte organizat pentru că îmi imaginez că toţi au priceput asta.

Books clatină din cap uluit.

— Unul singur, repet eu.

— Va deveni mai bun, spune Books. Ucigaşii organizaţi îşi aduc îmbunătăţiri şi îşi perfecţionează metoda cu fiecare crimă comisă. Omul nostru a fost probabil foarte bun chiar de la început. Dar dacă este adevărat, dacă există cu adevărat un bărbat care se deplasează peste tot ucigând oameni, incendiind locurile crimelor şi transformând totul încât să pară a fi un accident, atunci putem spune că şi-a transformat pasiunea într-o maşinărie infernală. El nu intenţionează să se denunţe aşa cum a făcut-o Reggie Trager, spune el. Vom avea

nevoie de intervenţia abilă a poliţiei, da, dar o să avem nevoie şi de foarte mult noroc.

— Ah, Dumnezeule, spun eu împingându-mi scaunul de lângă masă. Asta a fost, Books.

— *Ce* a fost? Ai găsit inspiraţie în faptul că o să avem nevoie de foarte mult noroc ? Vai, ştiam că eram bun, dar nu *că...*

Părăsisem deja masa şi de la un pas rapid, am trecut la o alergare moderată până când am sărit în primul taxi pe care l-am găsit.

29

Sunt din nou în biroul de pe Roosevelt Road, bat de zor pe tastatură şi cercetez cu atenţie datele când Books bagă capul pe uşa biroului.

— Emmy, cea care vibrează mereu după melodramatic, spune el. Nu vrei să-mi spui ce păsărele ai sub pălărie? Nu cred că au legătură cu ceea ce am spus. Am afirmat doar că omul nostru va deveni mai bun.

— Asta-i tot ce trebuia să spui.

Privirea mi se mută spre o hartă mare a Statelor Unite pe care sunt acum cincizeci şi cinci de steluţe indicând diversele locuri ale incendiilor. Treizeci şi două sunt de culoare roşie şi cuprind incendii care au început în urmă cu un an şi s-au încheiat la începutul lunii ianuarie cu incendierea Martei.

— Unde a avut loc primul incendiu? întreb eu.

— Primul... nu sunt sigur că îmi amintesc, recunoaşte el.

Books nu are datele arse cu fierul roşu pe creier aşa cum le am eu.

— Atlantic Beach, Florida, spun eu. 8 septembrie 2011.

Asta era parte din orgia criminală naţională a omului nostru, septembrie-ianuarie, înainte de a reveni în Vestul Mijlociu.

— Bine, şi? întreabă Books.

— Şi cum ştim de fapt că aceasta este prima lui crimă?

— Păi nu ştim, recunoaşte Books. Nu în mod sigur. Dar tu te-ai întors mereu în timp şi nu ai mai găsit incendii care se potrivesc caracteristicilor unice. Victimă singură, găsită la locul de origine a incendiului din dormitor, stabilit a fi o cauză accidentală...

— Exact, spun eu. O cauză accidentală. Ceva care *nu a fost stabilit* să fie accidental n-am analizat, pur şi simplu, am omis complet. Pentru că nu s-a potrivit în tipar.

— Bine... şi?

Continui să accesez mai departe, folosind sistemul NIBRS, baza de date la care nu am avut acces în timp ce eram suspendată şi făceam acest lucru de acasă. Datele aproape

dansează pe ecran aşa că trebuie să fiu atentă să nu mă deplasez prea repede. Când noutăţile vin spre mine ca-ntr-o veritabilă avalanşă, iar volumul informaţiilor e uriaş, ca într-o căutare de comori sau un puzzle gigantic, îmi dau seama că răspunsul este pe undeva pe acolo, iar eu trebuie doar să-l găsesc.

— Şi, spun eu, ai avut dreptate atunci când ai spus că el va deveni probabil mai bun. Poate că nu era la fel de bun la începutul orgiei lui criminale.

— Ah. Ah, înţeleg. Poate că primul incendiu nu a fost acoperit la fel de bine. Poate că s-a stabilit că a fost un *incendiu premeditat.*

— Exact, Books.

Motiv pentru care este minunat să ai NIBRS, care raportează incendiile premeditate şi incendiile suspecte.

— Aş pune rămăşag că el a dat-o în bară cu primul incendiu, spun eu. Poate că s-a întâmplat cu mai multe, nu doar cu primul.

— Aşadar tu... ce faci? Arunci năvodul peste ţară pentru incendii premeditate puse înainte de acest prim incendiu de la Adantic Beach?

— Nu peste ţară. Noi credem că tipul locuieşte aici în Vestul Mijlociu, nu-i aşa? În concluzie, voi începe de aici.

Books rămâne tăcut în spatele meu. În cele din urmă, mă uit în spate la el.

— E foarte mult de lucru, Em. Chiar dacă restrângi căutarea la Vestul Mijlociu, tot rămâne o puzderie de date de procesat. Ai de gând să începi acum? Este unsprezece noaptea.

— Voi dormi când voi fi moartă, spun eu. Sau după ce îl vom prinde pe acest individ.

30

Books mai zăboveşte la uşă în timp ce eu continui să tastez.

— Poftim? spun eu.

— Noi... noi intenţionăm să ieşim la un pahar.

Simt că mi se zbenguie ceva în stomac. Este ceva neobişnuit în privinţa lui Books. Demult, când lucra cu normă întreagă la Biroul Federal, când era pasionat de o urmărire - o urmărire presantă cu vieţi în pericol -, ultimul lucru pe care l-ai fi prins făcându-l era să bea alcool. În mod constant era la capătul nervilor şi mereu reconsidera dovezile. Când eram împreună, existau momente când stătea alături de mine sau în faţa mea la masă, dar îmi dădeam seama că era undeva foarte departe încercând să-şi găsească drumul în interiorul unui cap de monstru, punând sub semnul întrebării ipoteze, reanalizând aspecte, închizând un ochi, apoi altul, şi întrebându-se dacă s-a schimbat cumva tabloul. Îmi amintesc că odată eram cu Books la un cinematograf şi când, dintr-un motiv oarecare, m-am întors spre el în toiul filmului, am zărit lumina care se juca pe faţa lui în timp ce scenele se succedau pe ecran şi ochii lui larg deschişi şi strălucitori şi mi-am dat seama că dacă te uitai în spatele lor, realizai că nu se uitau deloc la ecran pentru că revedeau locuri unde avuseseră loc crime în Alameda sau în New Orleans sau în Terre Haute.

Şi în momentul de faţă suntem tot în toiul unei urmăriri, iar el doreşte să iasă la un pahar. Este dificil să înţelegi ce s-a schimbat. *Noi* vom ieşi la un pahar, spusese el. *Noi*. Dar acel *noi* nu mă include pe mine. Şi atât cât am ajuns să ţin la Denny Sasser, nu cred că e dispus să tragă un chef la ora unsprezece noaptea.

Books are tot dreptul să o facă, îmi reamintesc eu. Este necăsătorit şi la fel este şi Sophie.

Tu i-ai dat papucii. Eşti ultima persoană de pe pământ care are dreptul să comenteze.

Şi nu ai o treabă de făcut? Nu eşti aici ca să opreşti un

ucigaş? Chiar dacă tu eşti singura care crede cu adevărat că acest ucigaş există?

— Ar trebui să ieşi, atunci, spun eu fără să mă opresc din tastat. Eu voi continua aici.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi? Sau aş putea să rămân cu tine...

— Nu, sunt bine, spun eu. Oricum, uneori mă simt mai bine când sunt singură şi mă concentrez asupra materialului.

Dacă am rostit vreodată un enunţ adevărat, atunci am facut-o. Mă simt mai bine singură. Mă simt mai comod. Trebuie să fiu singură. Aceste cifre şi statistici, aceste tipare, referinţe şi informaţii şi această vânătoare sunt singura tovărăşie de care am nevoie.

Mă răsucesc pe scaun şi ascult sunetul paşilor lui Books pe holul acoperit cu mochetă până când acesta se stinge în depărtare. Apoi, mă întorc la treabă.

31

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 8
4 septembrie 2012

Ziua bună, tuturor. Savurez un burger - în sânge, desigur - şi o farfurie de cartofi pai în timp ce urmăresc un meci de fotbal vechi pe ESPN Classic[28]. Îmi folosesc reportofonul ca pe un fals telefon celular, aşa cum o fac mereu în spaţiile publice precum acest bar. Nu aveam de gând să vă ţin un discurs în seara aceasta, dar îmi trece prin minte pe când urmăresc acest meci de fotbal să ne bucurăm, aşa cum se spune, de un moment instructiv.

Mă gândeam cât de mult seamănă îndemânarea mea cu cea a unui fundaş. Ştiu, ştiu - voi vă imaginaţi unul dintre acei băieţi de pe afiş cu obrajii ca de oţel precum Peyton Manning[29] sau Tom Brady[30] şi vă întrebaţi *Ce naiba au ei în comun cu un artist ucigaş precum Graham?*

Oricine poate juca prost în postul de fundaş, la fel cum oricine poate înfige un cuţit în vreo doi oameni sau poate să apese pe trăgaci sau să ţină pe cineva cu capul sub apă. Dar să fii cel mai bun, să atingi apogeul, se cere dăruire de sine, sacrificiu, disciplină, modestie şi pregătire. Trebuie să te răneşti, să te dojeneşti, să te analizezi şi să-ţi recunoşti slăbiciunile pe care în acelaşi timp încerci să le elimini. Şi acele slăbiciuni pe care *nu* le *poţi* elimina trebuie să le minimalizezi. Trebuie să realizezi un plan care îţi evidenţiază meritele şi îţi ascunde defectele. Trebuie să faci mai mult decât să vrei doar să câştigi. Toată lumea doreşte să câştige, pentru numele lui Dumnezeu. Dar câţiva daţi naibii dintre noi

---

[28] Canal de televiziune global din S.U.A., emis prin cablu şi satelit, lansat în 1995 şi specializat în programe sportive (Entertainment and Sports Programming NetWork) (n.tr.)

[29] Peyton William Manning (n. 1976), jucător american de fotbal în echipa Denver Broncos (n.tr.)

[30] Thomas Brady (n. 1977), jucător american de fotbal pentru New England Patriots (n.tr.)

sunt dispuşi *să se pregătească* să câştige. Trebuie să faci lucruri care sunt dificile, neplăcute şi dureroase.

Trebuie să faci astăzi ceea ce nimeni altcineva nu va face ca mâine să poţi duce la bun sfârşit ceea ce alţii nu pot.

Şi apoi, bineînţeles, există testul suprem al fundaşului: comanda verbală dată pentru a schimba jocul în ultima clipă. Demarezi planul. Cercetezi locul şi iei o hotărâre pe moment ca să schimbi ceea ce faci. Cam asta sunt pe punctul de a face.

Pentru că tocmai am avut plăcerea să-l întâlnesc pe Luther. Luther Feagley, aşezat doar două scaune mai departe de mine la bar, însoţit de o fătucă drăguţă numită Tammy. Luther nu intenţionează să câştige nici un premiu pentru inteligenţă sau rafinament. Sau pentru ţinuta lui care constă dintr-un tricou gri pe care scrie „Don't Fuck with the Huskers"[31] şi o pereche de pantaloni scurţi lălâi. Dar, vai, Luther este absorbit de discuţia cu prietena Tammy despre regulile de bază ale fotbalului, iar ea pare să nu ştie foarte multe despre sport, ceea ce înseamnă că ia tot ce spune el ca pe literă de lege, chiar şi atunci când junii isteţi ca mine îşi dau seama că tipul habar nu are despre ce vorbeşte.

Acestea fiind zise, singurul meu scop în această seară era să mă delectez cu un burger şi un joc cu mingea în timp ce următorul meu proiect este pe drum. Nu aveam nici o intenţie cu Luther sau cu Tammy sau cu altcineva din acel bar. Dar atunci când apare ocazia, un bun fundaş dă semnalul unei schimbări de ultim moment. Atunci când jucătorii din apărare se apropie pe furiş şi nu e rost de placare, fundaşul alege direcţia pasei rapide şi caută să înscrie un gol, nu-i aşa?

Cu siguranţă că da. Iar Luther şi Tammy pot fi prea buni pentru mine ca să las să-mi scape ocazia. Luther, pentru că nu va renunţa naibii să vorbească despre lucruri pe care nu le înţelege nici pe departe aşa cum crede el că le pricepe şi pentru că are nişte rotule mari şi arătoase care sunt probabil foarte sensibile la atingere. Şi Tammy, pentru că dedesubtul

---

[31] „Nu vă puneţi cu Huskers" the Nebraska Cornhuskers (prescurtat Huskers) numele echipei de fotbal american reprezentând Universitatea Nebraska din Lincoln (n.tr.)

acelor bucle roşcate, are un minunat cap rotund. Şi are şi o voce puternică şi guturală care e pe cale să sune absolut delicios când va începe să ceară îndurare.

Da, în concluzie, fac o schimbare de ultim moment.

Trebuie să alerg, oameni buni. E vremea să fiu sociabil.

(SFÂRŞIT)

32

Bucătăria în care stau în Aurora, Illinois, este atât de liniştită că poţi auzi bâzâitul frigiderului şi apa care picură de la chiuvetă. Gretchen Swanson este o femeie micuţă, cu umerii lăsaţi şi faţa ridicată, cu un păr buclat şi des, alb ca al lui Moş Crăciun şi pieptănat cu grijă. Privirea cercetează atent undeva în depărtare, dincolo de fereastră şi peste curtea din spate de o mie şi ceva de metri pătraţi. Nu ştiu dacă meditează la cele spuse de mine sau dacă se gândeşte la fiica ei care probabil se jucase acolo în acel leagăn acum dezmembrat sau se balansase în cauciucul acela care atârna spânzurat de stejarul uriaş.

Bucătăria este luminată intens, dar un văl întunecat stă suspendat peste tot ca şi cum ceva dezgustător ar fi infestat această casă cândva animată, colorând pereţii galbeni ca oul într-un bej murdar şi transformând strălucirea caldă a lui Gretchen într-o stare de reţinere disperată. Îmi amintesc că am trăit senzaţia aceea după moartea Martei când orice obiect frumos mi se părea monstruos. *Cum îndrăzneşte cineva să fie radios şi drăguţ,* gândeam eu, în perioada unor astfel de dureri şi suferinţi. *Cum îndrăznesc acei oameni care merg pe stradă să râdă şi să zâmbească*? *Cum îndrăzneşte cerul albastru ca lavanda să fie atât de splendid?*

Mă uit înapoi pe masa de bucătărie şi sar la vederea unui gândac destul de mare. Abia după ce îmi trag repede scaunul, îmi dau scama că nu este adevărat şi că este doar un obiect de ornament, o figurină de porţelan. Cine mai ţine un gândac de porţelan?

— Scuze, spune Gretchen. Îl avem de ani de zile. Joelle îl plăcea mult. Ea... continuă ea lăsând propoziţia neterminată şi îşi mută din nou privirea în gol. Când era o copilă, asculta cântecul ăla, *La Cucaracha*[32]*.* Ştii cântecul ăla? *La cucara-CHA, La cucara-Cha?*

— Da, bineînţeles, răspund eu cu un zâmbet.

---

[32] Cântec popular spaniol, devenit cunoscut în Mexic în timpul Revoluţiei Mexicane (1910-1920) *La Cucaracha / The Cockroach* (gândac de bucătărie) (n.tr.)

— Ah, ea l-a auzit la radio o singură dată când era foarte mică, să fi avut vreo trei sau patru ani. A început să danseze şi încerca să pocnească din degete în ritmul muzicii. Buclişoarele ei blonde săltau peste tot, povesteşte Gretchen şi îşi permite să zâmbească cu gândul la amintirea adusă în prezent. După asta, soţul meu, Earl, o striga întotdeauna *mica mea cucaracha.* Când era mică nu pronunţa corect şi spunea că ea era mica lui *cuckoo-clock-ah*[33]*.*

Gretchen face grimase la gândul mângâietor şi dureros în acelaşi timp. Eu îmi înăbuş propriile amintiri - la câteva ore după ce am primit vestea, eu şi mama aşteptam zborul spre Phoenix, mama bea un Bloody Mary după altul la barul aeroportului în timp ce avionul nostru întârzia. Tot timpul stat acolo, m-am întrebat dacă nu era posibil să fi fost o greşeală, acea posibilitate infinitezimală că semnalul se încurcase, că sora mea călătorea pe undeva peste noapte şi că găzduise pe cineva în casă, că trupul ars din casa ei nu era al ei, că noi ne vom face apariţia la reşedinţa ei din Peoria în seara aceea şi Marta se va apropia într-o ţinută sport şi cu rucsac şi va spune *Ce faceţi voi, aici? S-a întâmplat ceva?*

În clipa asta, nici nu am îndrăzneala să mă mişc, nici măcar să zornăi gheaţa din paharul cu limonadă din faţa mea. Nici măcar să respir.

Gretchen închide ochii şi capul îi tremură pe tăcute - reacţia potrivită, am ajuns să învăţ, pentru asemenea pierdere. Este atât de copleşitor, atât de neînţeles, că este zadarnic să încerci să găseşti vreo noimă pentru tot ce se întâmplă. Doar dai din cap şi plângi.

— În ordine, Emmy, spune ea, deşi eu nici măcar nu-i văd buzele mişcându-se.

Închid şi eu ochii şi rostesc o rugăciune tăcută. Apoi, împing formularele în faţa ei şi îi dau un pix. Îi mulţumesc cu o îmbrăţişare caldă şi lungă, care se transformă în lacrimi de ambele părţi.

Când ies, dau clic pe smartphone-ul meu şi îl sun pe pro-

---

[33] Joc de cuvinte (cuc-ceas-ah) care rimează aproximativ cu *cucaracha* (n.tr.)

curorul adjunct al statului din comitatul DuPage cu care am luat contact, un bărbat pe nume Feller.

— Mama lui Joelle Swanson tocmai şi-a dat consimţământul pentru exhumare, spun oarecum alarmată de entuziasmul din vocea mea.

Am lucrat cu acest tip Feller în ultimele două zile şi am reuşit să scot de la el, în cele din urmă, la închiderea zilei de lucru de ieri, această promisiune: *dacă poţi să o convingi pe mamă cu exhumarea, noi îl vom convinge pe medicul nostru legist să-i facă autopsia.*

Îndată ce termin cu acel apel, mai dau încă un telefon unui procuror din comitatul Champaign, o femeie numită Lois Rose, la fel de entuziasmată de apelul meu ca de apariţia unei pietre la rinichi.

— Comitatul DuPage o exhumează pe Joelle Swanson pentru autopsie, îi spun eu. Şi tipul vostru, Curtis Valentine, nu este nici măcar în pământ.

— Datorită ţie, Emmy, îmi aminteşte ea. Ieri, familia Valentine a ţinut o ceremonie funerară pentru Curtis în Champaign – cu sicriul închis, evident dar la insistenţele mele a acceptat să întârzie înmormântarea efectivă pentru câteva zile.

— Haide, Lois. Dacă oamenii din DuPage au acceptat să dezgroape un cadavru, voi de ce nu reuşiţi să transportaţi un corp de la o capelă funerară la o morgă?

Mă opresc panicată de aluzia mea dură la un *corp.* Şi sora mea era tot un *corp.*

Lois Rose face un zgomot la telefon, un fel de răsuflare stridentă eliberată din adâncul pieptului.

— Ţi-a spus cineva vreodată că eşti sâcâitoare?

— O dată sau de două ori, da.

— Dacă îl voi convinge pe medicul nostru legist să facă această autopsie, vei înceta să-mi mai dai telefon?

Surprinzător, râd. Şi când convorbirea se termină, mă opresc la maşina mea închiriată şi îmi strâng pumnii atât de tare că mă tem să nu-mi fracturez vreun deget.

— În sfârşit, şoptesc eu.

În sfârşit, o autopsie - două, de fapt - ca să obţinem dovada de care avem nevoie ca băieţii care lucrează în Hoover Building[34] să ne dea o echipă, o armată ca să-l vânăm pe acest monstru.

[34] Aluzie laJ.Edgar Hoover Building din Washington, sediul F.B.I. (n.tr.)

33

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 9
5 septembrie 2012

În regulă, în seara asta, am ceva foarte important de discutat cu voi. Am crezut că ar putea să aştepte, dar nu e posibil. Aşadar când ne-am văzut ultima dată, ieri-seară la un bar din Grand Island, pe ESPN clasic se difuza o partidă de fotbal de acum doi ani cu Houston Cougars[35]. Vă amintiţi desigur, că am pomenit de un tip pe nume Luther, Luther Feagley, care stătea două scaune mai departe de mine cu acea femeie pe care încerca să o impresioneze, o adevărată frumuseţe numită Tammy Duffy? Oricum, după ce am încheiat şedinţa noastră, Luther începe să-i pălăvrăgească frumoasei Tammy despre această ofensivă fantezistă pe care tacticile Houston au numit-o „aleargă-şi-marchează''. Şi Luther, care se exprimă taman ca un profesor, ca un adevărat academician ce este, un om de litere, îi explică cum tactica „aleargă şi marchează" pune în prim-plan patru jucători din aripă împreună cu fundaşul, care aruncă mingea în direcţia lor.

Deci vă puteţi imagina că mi-a sărit un pic muştarul.

Houston nu a folosit o ofensivă „aleargă-şi-marchează". Era un atac de anvergură. Este o diferenţă. *De fapt*, sunt multe diferenţe.

„Aleargă-şi-marchează" s-a dezvoltat ca să maximizeze opţiunile fundaşului care includ alergarea - vasăzică, alergi şi marchezi. *De obicei,* fundaşul face o rostogolire pe jumătate sau aleargă foarte repede din zona protejată[36] şi atacă colţul care îi permite să alerge dacă este necesar. Şi de regulă, aripa îşi revendică propria rută în raport cu linia defensivă aliniată în faţa lor. Prin urmare, este un atac foarte dinamic cu o alergare fără cusur.

---

[35] Echipă de fotbal american, fondată în 1946 şi care reprezintă Universitatea din Houston (n.tr.)

[36] *Pocket* în fotbalul american, zona protejată din jurul fundaşilor formată din cei care blochează *(blockers)* apărătorii (n.tr.)

(Nota editorului: sunetele unei voci umane, estompate, ca şi cum i s-ar impune să tacă, încercând să se exprime cu o voce stridentă)

Linişte acum, Luther! Nu discut cu tine. Ţi se pare că vorbesc cu tine? Vorbesc despre tine. Nu e acelaşi lucru ca atunci când stau de vorbă cu tine. Înţelegi că este o diferenţă, Luther?

Scuzele mele, prietenul meu trebuie să înveţe câte ceva despre maniere. Ei, acum, în ceea ce priveşte atacul de anvergură nu este nimic magic. Pur şi simplu, îţi amplasezi jucătorii pe post de aripă de la o margine la alta a terenului ca să acopere apărarea şi să creeze coridoare cât mai bune de trecere. Nu este ceva bazat pe improvizaţie.

Prin urmare, am încercat să fiu politicos. Am încercat să-i atrag atenţia domnului Luther Feagley că Houston utilizează atacul de anvergură şi acest bursier Rhodes[37] aici de faţă, acest membru cum nu se poate mai cultivat al inteligheţiei, acest înţelept venerabil care rătăceşte pe pământ dedicându-se învăţăturii esenţiale, hotărăşte să stea de vorbă cu mine de parcă aş fi un organism cu o singură celulă. Ştii care a fost greşeala ta, Luther? Ştii? Dacă ghiceşti, îţi voi da dinţii înapoi. O parte din ei măcar. Cei de sus.

Nu? Suntem agitaţi? Greşeala ta a fost să insulţi o persoană necunoscută. Arătam ca un tip drăguţ, normal şi inofensiv, nu-i aşa?

Va trebui să renunţ la reportofon - nu, stai, îl voi prinde de hanorac... gata, bine, mă poţi auzi în continuare... acum vino aici, dragostea mea...

(Nota editorului: strigătele înăbuşite ale unei femei continuă de-a lungul părţii rămase din această înregistrare)

Eşti... mai grea decât... mi-am imaginat... acolo. Uuf!

În regulă, domnişoară Tammy Duffy, urmează să ne distrăm. Dă-mi voie... mai întâi... să te aşez... mai confortabil. Haide, acum, nu te lupta cu mine... *(zgomot prea slab ca să fie*

---

[37] Bursă de studii la Universitatea din Oxford, înfiinţată în 1902 prin testamentul bancherului Cecil J. Rhodes, foarte competitivă şi foarte severă în selecţie (n.tr.)

auzit) să faci asta un pic mai blând...

Să-ţi spun drept, Luther, nu mă aşteptam la această deviere. Seara trecută, intenţionam să mănânc un burger la bar, să urmăresc o partidă de fotbal clasică şi să-mi văd de drumul meu vesel. Dar am făcut o schimbare de ultim moment pentru că tu eşti cretin.

Şi am de gând să te las să alegi, Profesore Aleargă-şi-Marchează. Pot să te ucid pe tine primul sau pot să-ţi ofer un loc în rândul întâi ca să vezi ce fac cu Tammy înainte de a mă ocupa de tine.

Grea decizie? De acord, atunci rămâne invitaţia cu rândul întâi. Socotesc că partea de avantaj pentru tine va fi un supliment de viaţă de treizeci de minute. De asta vă şi agăţaţi voi, tipii, cu atâta disperare, nu? Fiecare ultimă suflare?

Ei bine, când vei termina de urmărit ceea ce fac cu Tammy, îţi vei reconsidera decizia luată.

(SFÂRŞIT)

34

Mă desprind de lângă computer şi mă holbez la ceas. Este trecut de cinci. Pe unde or fi ei? Picioarele mele bat toba pe pardoseală. Mintea nu se mai poate concentra. Se presupune că înot prin marea de informaţii de la NIBRS în căutare de incendii premeditate nerezolvate sau incendii suspecte, dar nu mă pot concentra, nu şi acum când suntem atât de aproape. Fiecare dintre cele două comitate, Champaign şi DuPage, mi-a promis rezultatele autopsiilor până la ora cinci. Ei bine, este trecut de ora cinci, oameni buni - unde sunteţi?

Merg la biroul lui Books. Sophie Talamas stă pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului lui atât de aplecată în faţă că ea şi Books pot vorbi unul cu celălalt încet, fiecare dintre ei având coatele pe suprafaţa biroului şi capetele foarte apropiate. Între ei există o anume familiaritate, iar în limbajul trupului, o intimitate subtilă. Nu trebuie să fii vreun Einstein ca să pricepi. Chiar şi o maimuţă oarbă ar fi putut vedea atracţia dintre ei.

Când mă zăresc, se retrag unul din apropierea celuilalt. Fiecare se lasă pe spate împărtăşindu-mi cu expresiile de pe feţele lor că nu eram aşteptată. Îmi doresc să fi putut da înapoi din încăpere, dar gestul meu ar face ca totul să fie încă şi mai stânjenitor.

— Ai primit deja datele de la laborator? întreabă Books revenindu-şi.

Clatin capul şi ridic smartphone-ul.

— Se poate întâmpla în orice clipă, presupun.

— Intră. Ia loc.

Sophie îşi mută scaunul în spate şi pune la dispoziţie locul de lângă ea.

— Te-ai descurcat la incendiile de noaptea trecută? o întreb.

I-am dat sarcina pe care o executasem eu în ultimul an, să monitorizeze site-uri şi să-şi creeze alerte pentru mesaje cu informaţii de ultimă oră pentru a putea ţine sub observaţie toate

incendiile care au loc de-a lungul zilei, în căutarea noastră disperată a următoarei crime comise de suspectul nostru.

— Da, spune ea. Nimic de ieri şi nici din noaptea trecută.

Dau din cap cam fără tragere de inimă. Nu prea am certitudinea că e bună la treaba asta. Aş mai verifica o dată munca ei dacă aş avea timp. Suntem o echipă de patru persoane care face treaba unei duzini de oameni.

— Tocmai îi explicam lui Sophie despre problema noastră jurisdicţională, spune Books fără să-l îndemne cineva, probabil doar citind expresia de pe faţa mea.

Dau din cap aprobator ca şi cum l-aş crede. După cum se îngrămădeau unul în altul şi după cum s-au desprins unul de celălalt când m-au văzut, nu cred că o problemă jurisdicţională era subiectul conversaţiei lor.

FBI-ul nu are jurisdicţie asupra acestui caz până ce cazul nu traversează graniţele statului şi chiar dacă putem dovedi crimele din Champaign şi Lisle, Illinois, nu s-a traversat nicio graniţă. Aşa că, dacă autorităţile locale nu ne cer ajutorul, nu avem succes. Este un obstacol pentru noi, dar în clipa de faţă avem doar obstacolele, prin urmare cazul trebuie să stea la rând.

— N-am vrut să întrerup, spun eu.

— Nu fi prostuţă, spune Books cu prea mult entuziasm. Intră.

Salvată de clopoţel. Clopoţelul de pe telefonul meu care îmi anunţă mesajele primite. Mă uit să văd care este mesajul.

— Autopsia lui Joelle Svvanson, spun eu.

35

Postez mesajul primit pe desktop, unde raportul de la Biroul de medicină legală al Comitatului DuPage va fi mai uşor de citit. Am citit doar un singur raport de patologie medico-legală în viaţa mea şi acela de la o altă jurisdicţie, aşa că nu-s tocmai o expertă în domeniu. Dar ca şi ultimul pe care îl citisem - probabil la fel ca la toate celelalte - are o concluzie concisă la sfârşit care rezumă, în termenii potriviţi neiniţiaţilor, ce a descoperit medicul legist cu privire la moartea lui Joelle Swanson din Lisle, Illinois. Dau un clic pe el şi îmi ţin respiraţia.

> Detectivii specializaţi în incendii nu au găsit nici o dovadă de cauză intenţionată în ceea ce priveşte incendiul în sine şi au dedus că focul s-a produs de la o lumânare aprinsă în dormitorul decedatei care a acţionat asupra perdelelor şi s-a răspândit de la un cap la altul al etajului casei.

- Bine, mormăi eu.

Nimic nou sub soare. Tipul a reuşit să-l facă să pară un incendiu accidental. Nu e nici o surpriză. Acum să vedem testele ştiinţifice.

> Prezenţa depunerii de funingine pe mucoasa traheală şi pe partea dorsală a limbii este compatibilă cu decedata, care era în viaţă la momentul incendiului şi care a inhalat fum şi alte substanţe chimice toxice. Ţesutul moale şi sângele din organele recuperabile erau de culoare roşie, ceea ce este de obicei evident la nivelul de carboxihemoglobină de peste treizeci la sută şi, în consecinţă, revelator în legătură cu inhalarea nivelului toxic de monoxid de carbon şi cianuri.

— Nu se poate aşa ceva, spun eu.

Joelle a inspirat fum, se spune. Păi, Joelle era în viaţă când s-a iscat focul?

Aceste constatări includ şi lipsa oricăror dovezi de rănire pe trupul decedatei cauzate de traume brutale sau alte forţe externe în afară de căldura generată de foc.

Nu există nici o dovadă de răni cauzate prin înjunghiere sau împuşcare sau orice altceva de acest fel şi nimic care să nu poată fi explicat prin prezenţa flăcărilor sau a căldurii intense generată de acestea.

— Nu, spun eu.

Pe baza constatărilor de mai sus, se concluzionează că moartea a fost ACCIDENTALA, iar cauza morţii a fost asfixierea ca urmare a inhalării fumului în timpul incendiului.

— Nu! strig eu lovind tastatura într-o parte şi aruncând-o astfel în aer pentru ca mai apoi să cadă într-o parte a biroului, unde şi rămâne atârnată de fişa de conectare.

— Veşti proaste? aud vocea lui Books care apare în uşă.

— Nu e bine, spun eu. Nu poate fi bine. Nu au dreptate.

Mă ridic de pe scaun împleticindu-mă şi îmi sprijin capul de perete cu privirea spre podea. Books se apropie de biroul meu şi citeşte raportul afişat pe computer.

— Iisuse, îmi pare rău, Emmy.

Telefonul meu sună din nou, un alt mesaj. Nu mă mişc. Ţin capul lipit de perete şi privirea concentrată pe podea.

Probabil că un alt mesaj în căsuţa mea poştală, spun eu. Presupun că este raportul de la medicul legist din comitatul Champaign.

— Stai aşa, spune Books şi repune tastatura la loc folosind apoi şi mouse-ul. Da. Este chiar aici.

— Citeşte-l pentru mine, te rog, Books, spun eu şi închid ochii în timp ce vremea trece şi amintirile mă copleşesc, mai ales cearta cu mama după moartea Martei.

Ceva nu e în regulă, îi spuneam eu mamei. Ar fi trebuit să le cerem o autopsie.

De ce, Emmy? Pentru că tu crezi că patul ei era într-un alt

loc decât atunci când ai vizitat-o în urmă cu o lună?

Nu cred, ştiu sigur. Orice ai spune, mamă... eu sunt neîncrezătoare. Consider că ar trebui...

Consideri că ar trebui să-i lăsăm să-mi căsăpească fetita şi să-i scoată toate organele? Nu crezi că a suferit suficient de la arsuri? Vrei să o taie în bucăţi ca la un experiment ştiinţific? Nu voi accepta.

— La naiba, rosteşte încet Books. La naiba!

— Nu mai citi, îi spun eu.

— Îmi pare rău, Em. Este aproape la fel ca raportul de la DuPage. Medicul legist din comitatul Champaign consideră moartea lui Curtis Valentine accidentală, cauzată de inhalarea de fum.

Acum îl simt pe Books cum mă atinge. Îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Nu. Nu mă atinge, mă desprind repede de lângă el şi mă îndrept spre cealaltă parte a încăperii. Toţi greşesc. Nu vezi asta? Amândouă rapoartele sunt greşite!

Books nu mă mai priveşte şi îşi bagă mâinile în buzunarele pantalonilor de la costum. Fără îndoială, *nu* înţelege. El vede doar o femeie care se agaţă cu încăpăţânare de un adevăr care nu este deloc adevăr, o fetiţă care insistă că Zâna Măseluţă[38] există cu adevărat.

— Îmi pare rău, spune el din nou. Chiar îmi pare rău.

---

[38] Eroina celebrei cărţi cu acelaşi titlu *(The Tooth Fairy),* scrisă de britanicul Peter Collington şi apărută în 1998 (n.tr.)

36

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 10
7 septembrie 2012

Mă uit la acest băiat. Are cinci ani, poate şase. Are ochi căprui, părul nespălat şi răvăşit şi poartă jeanşi. Nu este încălţat, dar nici ceilalţi copii nu sunt pentru că este o condiţie de bază în zona de joacă a copiilor, Rocky Mountain Play Park, din interiorul mallului. Părinţii stau în preajmă, discută unul cu altul sau îşi sorb cafelele cu lapte sau îşi admonestează pruncii să se joace frumos sau să încetinească viteza sau să nu-şi slăbească din ochi surioara.

Probabil că sunt vreo cincizeci de ţânci care aleargă pe pardoseala căptuşită cu spumă poliuretanică, se urcă pe ramele de căţărat sau alunecă pe tobogane cu Porky Pig[39] sau călătoresc pe plută cu Sylvester[40] şi Tweety Bird[41]. Cei mai mulţi dintre ei nu par să se cunoască, dar interacţionează oricum în maniera aia stângace în care o fac copiii, uneori fiind drăguţi, alteori nepoliticoşi sau chiar grosolani, câteodată având nevoie de un arbitru şi din când în când fiind amabili. Unii dintre ei formează grupuri şi se deplasează de la un loc de joacă la altul, alţii merg singuri şi se alătură, nu contează cu cine, la locul pe care au ajuns să-l viziteze.

Dar nu şi acest băiat. El stă pe un capăt de podea, nu se joacă cu nimeni, dar îi urmăreşte pe ceilalţi copii în timp ce aleargă în viteză pe lângă el şi nu-l iau în seamă. Acum un minut, o minge din material spongios s-a rostogolit spre el şi el a trimis-o înapoi spre o fetiţă care a luat-o fără să-i mulţumească.

Puştiul vrea să fie o parte din ceea ce fac ei. Îmi dau seama. Pot să observ dorinţa din privirile lui în timp ce

---

[39] Personaj de desene animale creat în 1935 (n.tr.)
[40] Personaj de desene animate - motanul Sylvester - creat în 1941 (n.tr.)
[41] Personaj de desene animate, un canar drăguţ, care a debutat în 1942 (n.tr.)

urmăreşte aceşti copii neastâmpăraţi care aleargă, strigă şi râd. Şi el vrea să alerge, să strige şi să râdă. Dar ceva îl împiedică şi îl ţine nemişcat la colţ. Se simte ca şi cum n-ar aparţine locului.

Dar doreşte să aparţină. Doreşte cu adevărat. Măcar dacă i s-ar da o şansă, ar vedea şi ceilalţi copii că el este exact ca ei, un puşti care vrea doar să se simtă în siguranţă, să-şi înţeleagă locul şi să fie parte a comunităţii. Şi el doreşte aceleaşi lucruri pe care le doresc şi ei. Şi el se teme de aceleaşi lucruri de care se tem şi ei.

Ridică-te, băieţele. Nu-ţi fie teamă. Ei se vor bucura de prezenţa ta, chiar se vor bucura.

Rog pe cineva să-i dea o şansă. Să-i întindă o mână sau să-l strige. Nu e nevoie de cine ştie ce efort. Doar un gest minuscul de bunătate şi el va fi fericit să se alăture. Nu are nevoie de mai mult. Vorbesc serios nu are nevoie de mai mult. Pur şi simplu are nevoie de o persoană, doar o singură persoană, care să-i arate cel mai neînsemnat semn de bunătate înainte de a fi prea...

(Nota editorului: pauză de şaptesprezece secunde)

Ridică-te, băieţele. Ridică-te şi mergi la joacă.

(SFÂRŞIT)

37

Books ţine uşa deschisă pentru mine ca un gentleman ce este, aşa că sunt prima care zăreşte expresia încrezută a bărbatului care stă în fotoliul de piele, nimeni altul decât directorul adjunct Julius A. Dickinson.

(A vine de la Antipatic. Până şi părinţii lui au ştiut că avea să fie un cretin.)

— Ia te uită.

Dick reuşeşte întotdeauna să facă altceva atunci când intri în încăpere, totul pentru a scoate în evidenţă lipsa ta de importanţă şi de a o reliefa pe a lui. Astăzi citeşte ceva, un fel de catalog sau o broşură.

— Nu e nevoie să luaţi loc, spune el oprindu-ne, pe mine şi pe Books, în timp ce înaintam foarte aproape de biroul lui. Nu va dura mult.

După ce ne face să aşteptăm în timp ce răsfoieşte tacticos broşura din faţa lui, ne priveşte pe amândoi peste ramele ochelarilor.

— Se pare că aţi avut o săptămână plină de evenimente în Chicago, spune el. Ia să vedem dacă mă exprim exact. Emmy aici de faţă ne-a asigurat că un ucigaş se află în toiul unei orgii criminale naţionale şi, în mod strălucit, eludează identificarea printr-o schemă inteligentă de incendii premeditate. Şi din câte se pare, această schemă include rearanjarea poziţiei patului în dormitor ca să maximizeze afluxul de oxigen din încăpere şi, în consecinţă, puterea focului.

Reproduce asta aproape textual din raportul pe care l-am întocmit ieri, un raport pe care Dick l-a cerut de la noi. În concluzie, măcar l-a citit.

— Şi în cursul săptămânii voastre pline de evenimente, continuă el, aţi putut constata că, din cele cincizeci şi cinci de incendii care au alcătuit această aşa-zisă orgie criminală, aproximativ jumătate pot fi confirmate ca având locul faptei acolo unde patul era aşezat vizavi de o uşă deschisă. Dar, merge el mai departe după ce dă o pagină din documentul din care ci-

teşte, nu ştiţi dacă paturile au fost în acea poziţie tot timpul sau dacă fantoma ucigaşului nostru în serie le-a mutat în acel loc.

Cu excepţia Martei, simt eu nevoia să spun. Patul Martei a fost în mod categoric mutat.

— Cât despre cealaltă jumătate de incendii, nu aveţi nici o idee despre locul unde se afla patul. Informaţiile nu au fost suficiente. E adevărat tot ce am spus?

— Adevărat, spune Books.

— În regulă, atunci, continuă Dickinson. Aproape jumătate dintre aceste dormitoare aveau paturile chiar vizavi de o uşă deschisă? Aş considera asta un fapt *foarte* semnificativ…

Mă priveşte cu urma unui zâmbet pe faţă.

… dacă aş fi editor la *Better Homes and Gardens*, adaugă el. Dar nu sunt. Sunt director adjunct la FBI şi găsesc informaţia în discuţie uluitor de neînsemnată şi nesemnificativă. Dar ştiţi ce am găsit foarte semnificativ?

Îmi muşc buza de jos şi spumeg de furie.

— Ceea ce găsesc eu extrem de semnificativ sunt constatările celor doi patologi legişti independenţi, care au studiat două victime diferite din subansamblul vostru şi au ajuns la concluzia că aceste decese au fost accidentale. Nu omucideri.

Dick ia telefonul şi ridică broşura în faţa lui. Abia atunci realizez că este vorba de un meniu. Nemernicul îşi alege felurile de mâncare pentru prânz.

— Lydia, spune el în telefon. Voi lua un sandvici cu friptură de porc şi nişte salată de cartofi. Şi vreau şi două murături. Nu una. Două.

Dick îşi pune din nou telefonul la piept şi se uită la noi.

— Această investigaţie este acum închisă în mod oficial. Books, numirea ta temporară este revocată conform legii.

Books rămâne tăcut şi cu braţele la spate.

— Şi Emmy, adaugă Dickinson cu expresia schimbată, revin-o la ora şase în această seară ca să putem discuta situaţia suspendării tale.

Rămân pe poziţie, dar Books mă ia de braţ şi mă conduce

afară în timp ce Dick termină de întocmit comanda pentru masa de prânz.

38

— Ai fi putut măcar să fi luptat pentru noi, îi spun eu lui Books în lift. Ai mult mai multă influenţă decât am eu.

— Nu şi asupra lui Julius, spune Books clătinând din cap. Şi probabil nici asupra directorului. Nu mai am.

— Ai fi putut totuşi lupta pentru ceea ce e adevărat, spun eu.

— Da? ripostează el întorcându-se spre mine. Şi ce este adevărat? Te rog, spune-mi, Emmy.

Abia după replica asta, îmi dau seama de tăcerea relativă a lui Books din ultimele treizeci şi şase de ore, de când am primit rapoartele de la autopsii. Am presupus că eram de aceeaşi parte a baricadei şi că furia mea, frustrarea şi determinarea mea îndărătnică vorbeau pentru amândoi.

— Tu nu mă mai crezi, spun eu. Nu crezi că acestea sunt crime.

— Păi, spune el şi tuşeşte ridicând mâinile, Emmy, sunt anumite fapte pe care trebuie să le acceptăm.

Fac un pas înapoi de lângă el.

— Nu pot să cred asta.

— Hei, zice el întinzând mâna spre mine.

— Nu mă lua pe mine cu *hei,* Books. Spune doar ce ai de gând să spui.

Books trage aer în piept.

— Emmy, nu este o problemă de îndoială sau de încredere în spusele tale. Nu ştii că toate astea sunt crime, cum nu ştiu nici eu. Este o problemă de încredere în informaţii. Şi informaţiile arată că nu este vorba despre crime.

— Nu, ripostez eu, informaţiile arată că omul nostru este genial la acoperirea crimelor.

— Ah, îmi pare rău! spune Books punându-şi mâinile pe cap. Aşa este. Mai întâi, lipsa totală a oricărei dovezi de incendiu premeditat înseamnă că tipul este un incendiator genial. Apoi, lipsa completă a oricărei probe de crimă dovedeşte că este şi un ucigaş genial. Şi ce mai urmează? Lipsa deplină a

dovezii că este un asasin de pe planeta Marte demonstrează că este un *genial* asasin marţian. Lipsa dovezii că el este Iepuraşul de Paşte confirmă că Iepuraşul de Paşte este cel mai strălucit ucigaş incendiator pe care omenirea l-a văzut vreodată!

— Minunat! strig eu. Eşti exact ca Dickinson, ştii asta? Îmi pare sincer rău că ţi-am irosit timpul, Books.

Books atinge cu mâna panoul liftului, apasă cu putere pe butonul de întrerupere în caz de pericol şi opreşte liftul atât de brusc încât aproape că îmi pierd echilibrul. Gâtul i se colorează într-o nuanţă de purpuriu-închis şi sprâncenele ridicate se arată mânioase.

— Nu mă aşeza pe mine în aceeaşi categorie cu Julius, spune el îndreptând un deget spre mine. Ţi-am ţinut mereu partea. Am vrut să ai dreptate. Ştiu cât de important este acest lucru pentru tine. Dar *nu* ai dreptate, Emmy. Şi este vremea să te opreşti aici. Aminteşte-ţi de Marta ca de omul remarcabil care a fost şi fa ceea ce fac toţi ceilalţi care au pierdut pe cineva drag - jeleşte. Şi cu timpul vei depăşi momentul. Această cruciadă îţi ameninţă sănătatea şi urmează să devină finalul carierei tale dacă nu eşti atentă. Şi fiindcă veni vorba despre asta... continuă el şi loveşte butonul punând din nou liftul în mişcare, deşi apăsase pentru etajul următor, care nu era destinaţia noastră... ar fi bine să fii foarte drăguţă cu Dickinson la ora şase căci, altfel, nu vei mai lucra în veci la această instituţie.

39

Merg fără ţintă omorându-mi vremea până la întâlnirea mea fatidică de la ora şase cu Dick. Pe Pennsylvania Avenue Northwest trec pe lângă clădirea Arhivelor Naţionale şi îmi amintesc că am venit aici când eram o copilă, într-o vacanţă de vară. Tata era foarte captivat de turul clădirii FBI, lucruri legate de poliţai şi hoţi din copilăria lui, relicve rămase de la cazuri celebre precum Machine Gun Kelly[42], Pretty Boy Floyd[43] sau Baby Face Nelson[44], mitraliere-umbrelă, Colt-ul lui John Dillinger[45], numeroase bilete de răscumpărare de la Cazul Lindbergh[46]. Mama şi Marta se bucurau de ofertele Institutului Smithsonian[47] dintre care Muzeul Aerului şi Spaţiului era preferatul lor.

Mie îmi plăceau cel mai mult arhivele, înregistrările care datau de secole, ideea de a recrea trecutul pentru o mai bună înţelegere şi chiar previziune a viitorului, înţelegerea unei istorii întreţesute, o comuniune între prezent şi trecut. Când eram copilă, tata a prezis că voi fi arheolog, dar nu am dorit să sap

---

[42] George Kelly Barnes (1895-1954), cunoscut sub numele de George Machine Gun Kelly, a fost un criminal american notoriu în perioada prohibiţiei, poreclit astfel după arma preferată, un pistol-mitralieră Thompson (n.tr.)

[43] Charles Arthur Pretty Boy Floyd (1904-1934), gangster american şi jefuitor de bănci, poreclit Pretty Boy (Frumuşelul) de un martor pentru descriere la poliţie (n.tr.)

[44] Lester Joseph Gillis (1908-1934), cunoscut sub pseudonimul George Nelson şi mai bine sub porecla Baby Face (Faţă de copil) Nelson pentru expresia feţei şi statura lui mică, a fost un gangster american şi jefuitor de bănci în perioada anilor 1930 (n.tr.)

[45] John Dillinger (1903-1934), jefuitor american de bănci, partener cu Baby Face Nelson care, de fapt, purta cu el două pistoale Colt M1911A1 (n.tr.)

[46] Cazul de răpire (martie 1932) a fiului celebrului Charles A. Lindbergh, eroul Americii, omul care realizase primul zbor transatlantic, sfârşit tragic cu moartea copilaşului, deşi părinţii răspunseseră cu 50.000 de dolari la biletul de răscumpărare (n.tr.)

[47] Institut de învăţământ şi cercetare (fondat în Washington, august 1846) şi un complex de muzee, administrate şi finanţate de guvernul Statelor Unite, dar şi de fonduri caritabile, contribuţii benevole şi din profiturile obţinute din operaţiunile sale de retail (n.tr.)

în trecut atât de departe. Nu am fost niciodată interesată de hieroglife, de piramide sau de oase de dinozaur. Am râvnit la numere, cifre şi fapte lesne de pus pe categorii. Faci calculul, intuieşti o formulă şi anticipezi un rezultat. Matematica a fost prima mea dragoste. Obişnuiam să mă joc în minte cu numerele. Cândva, un profesor mi-a spus că dacă vei aduna orice număr reprezentat de o singură cifră şi vei obţine o sumă care este divizibilă cu trei, atunci şi numărul original este divizibil cu trei. De atunci, niciodată nu am mai privit un număr fără să rezolv în minte acea ecuaţie. Adresa 1535 Linscott a devenit 1 + 5 +3 + 5 = 14, care nu este divizibil cu trei şi, în concluzie, nici 1535 nu este. Plăcuţa de înmatriculare KLT 438 a devenit 4 +3 +8 = 15, care este divizibil cu trei şi la fel era şi 438.

Viata nu este doar numere si formule, obişnuia Marta să-mi spună, sora geamăna şi savantă. Trebuie să si trăieşti, Emmy. Trebuie să te întâlneşti cu oameni şi să-i laşi să-ţi pătrundă în suflet.

De acord. Am făcut asta cu Books. L-am lăsat să-mi pătrundă în suflet. Dar acum s-a terminat şi acel foc nu va mai fi reaprins, nu din lipsă de scânteie, ci pentru că eu nu mai sunt în stare să menţin acel foc veşnic. Ştiam că aveam să-l dezamăgesc mai devreme sau mai târziu. Era inevitabil. El avea să se deprindă cu o viaţă alături de mine şi apoi avea să realizeze că nu eram persoana pe care şi-o imaginase şi nici persoana pe care o *dorise.* Era mult prea generos să o spună şi nu avea să mă abandoneze, dar avea să fie exilat spre o existenţă mediocră, sclavul unei soţii care era mai mult un prieten, un companion, decât o iubită. Probabil că nu avea să realizeze niciodată de ceea ce-l salvasem, de glontele pe care îl evitase. Nu va înţelege niciodată că i-am făcut o favoare atunci când am pus capăt relaţiei noastre.

Avea dreptate cu tot ceea ce a spus în lift? Este aceasta doar o cruciadă a mea şi un fel de divorţ de realitate? Este acesta modul ales de mine ca să fac faţă morţii Martei? Sunt o fată care a crescut adorând statisticile şi bazându-se pe ele, întoarce brusc spatele la toate realităţile şi crede în monştrii înfricoşători din dulap?

Poate că era timpul să mă maturizez.

Poate că era timpul să-mi salvez cariera la FBI.

Verific ora. Este cinci fix. Mai bine mă întorc. Nu vreau să ajung târziu la întâlnire.

E vremea să-mi calc pe mândrie şi să văd dacă îmi pot păstra postul.

Înainte de a ajunge la Hoover Building, telefonul meu celular sună.

Identitatea apelantului îmi arată că sunt căutată de Sophie Talamas.

— Ai avut dreptate, Emmy, îmi spune ea cu sufletul la gură. Ai avut perfectă dreptate!

40

Mă opresc la umbra unor arbori de-a lungul Pennsylvania Avenue Northwest, briza îmi mişcă uşor părul şi turiştii se plimbă în tihnă pe trotuare în timp ce muncitorii îşi croiesc drum printre ei în drumul lor spre casă. Îmi lipesc mâna peste urechea dreaptă să ascult mai bine cu stânga cuvintele lui Sophie Talamas, în timp ce ea galopează prin descoperirea anunţată.

— S-a întâmplat vineri, spune ea. Numele victimei este Charles Daley, un vânzător de pantofi care locuia în Lakewood, o suburbie din Denver. A fost găsit mort în dormitorul lui, care a fost şi locul de unde a izbucnit focul. Ştiu că mă vei întreba unde era aşezat patul din cameră, dar încă nu am aflat.

Dau din cap aprobator, deşi ea nu mă poate vedea.

— Pare a fi mâna omului nostru, consimt eu. Dar...

— Dar ce?

— Dar de obicei el ucide câte doi oameni în fiecare loc unde călătoreşte, spun eu. Tu te referi doar la unul din Lakewood?

— Ei bine... aici e problema, spune ea. Răspunsul scurt este da, doar unul. Dar mă aşteptam să descopăr şi un al doilea incendiu, aşa cum ai spus tu, în aceeaşi zonă. Aşa că mi-am extins căutarea un pic şi cred că l-am găsit şi pe al doilea. Deşi, este puţin altfel.

— Altfel cum?

— Au fost două victime în incendiu, spune Sophie. Toate celelalte sunt la fel. Focul din dormitor, cauză accidentală - dar două victime, Luther Feagley şi Tammy Duffy, care locuiau împreună într-o casă din Grand Island, Nebraska.

— Nebraska? La ce distanţă este de Lakewood, Colorado?

— La aproximativ şase sute patruzeci de kilometri. O călătorie de şase ore cu maşina. Dar este de înţeles, Emmy. Luther şi Tammy au fost găsiţi morţi în Nebraska cu două zile înainte de crima din Denver - miercuri, cinci septembrie. Dacă ipoteza ta, că omul nostru locuieşte în Vestul Mijlociu, este corectă,

păi atunci, ar fi putut circula pe autostrada I-80, partea de vest, spre Denver. Grand Island, Nebraska, este chiar în drum, dincolo de autostrada I-80.

Prelucrez datele.

— Prin urmare, tipul a plecat cu maşina din, să zicem, Illinois sau oriunde ar locui, de-a lungul autostrăzii I-80. Miercuri se opreşte la Grand Island, Nebraska, şi ucide cele două persoane, pe Luther şi Tammy, după care are suficient timp să ajungă la Denver până vineri şi să-l omoare pe vânzătorul de pantofi.

— Exact. Ai avut dreptate, Emmy. Tipul s-a pus pe treabă după Ziua Muncii. Ai avut perfectă dreptate.

Poate că da, dar niciunul dintre şefi nu mă crede. Tocmai mi s-a comunicat din partea a doi patologi legişti independenţi şi a unui director adjunct al FBI-ului că greşesc. Toată căutarea mea a fost oprită, autoritatea revocată.

— Cum a mers cu Dickinson astăzi? întreabă ea.

Încerc să mă gândesc la cuvintele potrivite.

— Încă n-am ajuns.

— Păi, nu ne putem opri acum, Emmy. Trebuie să-l prindem pe acest individ.

De pe buzele ei la urechile lui Dumnezeu. Sau la urechile lui Dickinson. Sophie are dreptate, bineînţeles. Nu mă pot opri acum. Pentru că el nu se opreşte. Dar cum să o fac?

Cum voi susţine această investigaţie?

41

Înainte de a urca pentru întâlnirea cu Dickinson, mă opresc în faţa locului amenajat special pentru biroul meu. Îl zăresc pe Books în biroul din capătul holului, cel pe care i l-au oferit când a revenit în activitate pentru această sarcină temporară. Asta este ierarhia strictă a Biroului Federal. O persoană care, deşi nu este angajat cu normă întreagă, primeşte un birou doar pentru că a avut titulatura de *agent special.*

Cele câteva obiecte pe care Books le-a adus cu el ca să-l facă să se simtă ca acasă - o fotografie a părinţilor, o minge de fotbal cu autografe din 1995 de la echipa Kansas City Chiefs, certificatul lui FBI - sunt acum într-o cutie gata pentru a fi transportate înapoi la Alexandria. Books arată ostenit. Ochii îi sunt obosiţi şi grei. Cravata desfăcută. Poate că se bucură că a terminat cu această scurtă sarcină. Poate că abia aşteaptă să se întoarcă din nou la librăria lui.

Mă îndrept spre biroul lui Books..

— Am fost puţin cam dură cu tine mai înainte, îi spun eu. Ştiu că ai făcut totuşi multe să mă ajuţi până acum.

Books zâmbeşte timid şi face semn cu mâna dorind să sublinieze lipsa de importanţă a subiectului.

— Au mai avut loc două crime, spun eu. Una în Nebraska şi una în Colorado, într-un interval de două zile. Tipul a pornit la drum. Acelaşi profil, acelaşi m.o.[48]

Books clatină din cap.

— Şi aceleaşi constatări la autopsie, pun rămăşag, dacă se va ajunge vreodată până acolo. Moarte provocată de inhalarea de fum şi generată de incendiul accidental.

Probabil că are dreptate în privinţa asta. Nu poţi rezolva o crimă dacă nimeni nu este dispus să afirme că există în primul rând o crimă.

Books îmi face un semn din cap.

---

[48] Prescurtare de la termenul latin *modus operandi* (mod de operare), folosit şi de criminaliştii români (n.tr.)

— Ştii vorba aia: nu poţi zice că lucrezi la FBI până nu ai parte de unul din astea.

— Unul din care?

— Unul care scapă. Un caz nerezolvat.

Adevărat. Books are un asemenea caz despre care obişnuieşte să vorbească tot timpul.

— Cowgirl Killer[49], spun eu.

Books îşi muşcă buzele pentru o fracţiune de secundă şi dă din cap aprobator. Şapte crime în decursul unei perioade de şase ani în sud-vest - Texas, New Mexico şi Arizona. Victimele erau toate femei atrăgătoare care se trăgeau din familii cu ferme. Ucigaşul le tăia braţele şi picioarele înainte de a le viola. Amănuntele sinistre au apărut în toate ziarele.

Dar acest detaliu nu era: faptul că le tăia limba şi le-o îndesa în gură.

Books a intrat în anchetă târziu, dar aşa cum mi-a relatat, acel caz l-a terminat pur şi simplu. A lucrat la el ani în şir fără nici un rezultat. Neoficial, printre cei de la FBI cei cărora le place să boteze operaţiunile cazul era numit Cowgirl Killer. Ultima crimă a fost săvârşită în urmă cu cinci ani sau cam aşa ceva. Books se frământă cu acest caz de atunci încoace.

— Speri că a ajuns să fie identificat pentru altă crimă sau poate că a murit, spune Books. În fiecare zi te întrebi, oare mai este în viaţă, liber şi în putere să-şi continue orgiile? Va fi astăzi ziua când va ucide pe altcineva, va fi o altă persoană sacrificată pentru că tu nu ai reuşit să-ţi faci treaba aşa cum se cuvenea?

Pe scurt, asta este exact ceea ce eu nu-mi doresc. Nu vreau ca suspectul nostru să devină povestea mea moralizatoare. Nu vreau ca el să devină un Cowgirl Killer al meu.

Books se ridică de pe scaun şi vine spre mine.

— Indiferent ce se întâmplă cu Dickinson, păstrează-ţi postul, Emmy. O să te insulte, o să te umilească şi o să se distreze de minune. Pur şi simplu, înghite şi taci, în regulă? Rabdă toate mizeriile dacă asta-i tot ce trebuie să faci ca să rămâi la

[49] Ucigaşul de văcărițe (în limba engleză, în original) (n.tr.)

Biroul Federal. Pentru că poţi fi mai eficientă din interior.

— Mai eficientă…

Books îşi pune mâna pe umărul meu.

— Mai eficientă în descoperirea criminalului tău incendiator, puştoaico. Dacă crezi cu adevărat că acest individ există şi aceste lucruri se întâmplă, atunci nu asculta ce spune altcineva. Nici eu, nici Dickinson, nici cine ştie ce medic legist. Chiar dacă trebuie să faci totul de una singură, nu renunţa.

Privirile noastre se întâlnesc pentru o clipă foarte scurtă, dar preţioasă, înainte ca fiecare dintre noi să ne uităm în altă parte. Books are dreptate, desigur. Şi acesta a fost mereu şi planul meu. Nu am absolut nici o intenţie să renunţ la această investigaţie.

Singura problemă este ceea ce voi fi obligată să sacrific ca să merg mai departe.

42

— Emmy, te rog intră, spune Dickinson.

Asistenta lui, Lydia, nu mai este prezentă şi etajul unde îşi au directorii birourile este pe jumătate gol şi foarte liniştit. Încăperea, adică biroul lui Dickinson, mi se pare mai mică decât de obicei.

Pentru prima dată, Dickinson nu se preface că e ocupat cu altceva, ca să mă facă să aştept în timp ce el îşi aruncă un ochi peste un raport sau examinează atent un meniu pentru masa de prânz sau stă de vorbă la telefon ca să scoată în relief totala mea lipsă de importanţă. De data asta, Dickinson se arată mai nerăbdător să mă vadă şi mă priveşte cu acea expresie sălbatică, un animal de pradă care miroase sângele din apă. Acum mă stăpâneşte. Sunt a lui. Amândoi ştim asta. Am pierdut. El a câştigat.

Merg spre fotoliul de lângă biroul lui, dar rămân în picioare.

— Poţi să iei loc dacă vrei, spune el.

— Rămân în picioare.

De plăcere, Dickinson scoate un sunet caracteristic desprinzându-şi limba de cerul gurii.

— Emmy, Emmy, Emmy. Cea care alege mereu calea cea mai dificilă când este disponibilă una mai uşoară.

Amândoi ştim ce vrea el să spună prin calea mai uşoară. Am aflat-o cu mai mult de un an în urmă, prima dată când şi-a pus mâna pe şalele mele într-un mod familiar şi când obişnuia să dea târcoale pe lângă umărul meu sub pretextul că revede ceva pe ecranul computerului. Apoi, referirile ocolite la un pahar sau o cină după orele de lucru şi după asta, în cele din urmă, ziua aceea când mi-a cerut să plec cu el pentru tot weekendul în Manhattan. Îmi amintesc că la început, n-am realizat deloc - eram atât de departe de ideea unei relaţii romantice cu acest tip încât nu mi-a trecut prin cap că el vorbea despre o escapadă de îndrăgostiţi. Am presupus că era o deplasare legată de afaceri. *De ce mergem în Manhattan?* am

întrebat eu. El a clipit de vreo două ori din ochi şi m-a privit mirat ca şi cum răspunsul ar fi fost evident. *Să avem puţină intimitate,* a răspuns el.

A fost momentul când am râs. A fost de fapt un mic sughiţ, un chicotit, nimic mai mult, dar suficient să-i comunic că doar gândul la noi doi rostogolindu-ne în pat împreună era de-a dreptul comic.

La vremea când s-a întâmplat, m-am simţit oarecum vinovată şi a doua zi dimineaţă, am avut toate intenţiile din lume să discut cu Dick. Dar n-am mai apucat să o fac, pentru că mi s-a adus la cunoştinţă că am fost reclamată în scris de directorul adjunct Julius Dickinson pentru hărţuire sexuală şi comportare imprevizibilă.

— Care este calea mai uşoară? întreb eu.

Oricât ar părea de ciudat, Dickinson îmi face cu ochiul întorcându-mi stomacul pe dos. Apoi, îşi părăseşte scaunul şi se apropie de mine pe lângă birou. Îmi arată un mic dispozitiv portabil care seamănă ca un vechi aparat de emisie-recepţie, cu leduri şi cu o antenă micuţă.

— Acesta este ceea ce ai numi un detector de microfon, spune el şi, după ce apasă pe un buton, aparatul începe să zumzăie, un led se colorează în portocaliu şi pe un ecran mic apare o linie care oscilează în sus şi în jos, cu zigzaguri, măsurând undele de frecvenţă radio ca un monitor cardiac. El va detecta orice fel de dispozitiv de interceptare, racord telefonic, transmiţător GPS sau cameră spion, mai spune el şi flutură dispozitivul pe lângă mine şi în spatele meu în timp ce zgomotul bâzâit continuă neschimbat, dar constant. Nici un dispozitiv de înregistrare, concluzionează el în timp ce respiraţia lui mă gâdilă la ureche şi îmi ridică părul pe gât. Acum trebuie să te percheziţionez. Ridică braţele.

— De ce?

— Pentru că micul meu dispozitiv nu poate detecta un reportofon standard de modă veche. Sau poate pentru că pur şi simplu aşa vreau eu.

Îmi ridic braţele. El mă atinge cu palmele. O face pe îndelete şi cercetează atent diverse părţi ale corpului meu, atât de

amănunţit încât află şi ce fel de chiloţi port. După ce îmi examinează toată configuraţia trupului, îmi ia smartphone-ul - un iPhone simplu - şi îl studiază atent înainte de a mi-l înapoia.

— Foarte bine, spune el şi închide detectorul de microfoane al cărui zumzet încetează brusc.

— Pentru ce tot misterul ăsta? întreb eu.

— Pentru ce? repetă el rezemându-se de birou cu privirea concentrată total pe mine. Pentru că vreau să am o conversaţie cu tine, Emmy, şi vreau să fim doar noi doi.

43

Rezemat încă de birou, Dickinson îşi încrucişează braţele la piept şi clatină din cap spre mine la fel ca în faţa unui copil obraznic.

— O conversaţie confidenţială, repet eu. Ai de gând să-mi explici care este calea mai uşoară pe care ar trebui să o urmez?

— Tu ştii care este calea uşoară, spune Julius desfăcându-şi mâinile de la piept. Ar fi chiar aşa de rău, Emmy?

Ar fi chiar aşa de rău să am o relaţie sexuală cu el? Mai degrabă aş lăsa să mi se extragă un dinte cu un patent şi fără anestezie sau mai bine aş face o baie în lavă.

Telefonul meu celular sună. Mă uit pe ecran. Mama.

— Ah, sună mami, spune Dickinson aruncând o privire pe ecranul telefonului meu.

Cam acesta este momentul zilei când mamei îi place să sune, după ce pune punct orei de relaxare udate din belşug cu băutură şi e gata să bâiguie cuvinte de dragoste singurei copile rămase. Alcoolul dezleagă emoţii nebănuite pe care ea le-a reprimat în decursul anilor şi le revarsă ca expresii siropoase de dragoste şi regret retrăgându-se mai apoi în camera ei ascunsă unde se calmează.

— Voi scăpa de acest apel, spun eu şi apăs două taste după care telefonul devine mut şi îl aşez pe scaunul de lângă mine.

— Revenind la ce spuneam, rosteşte Dickinson cu un zâmbet mijit în colţul gurii.

— Nu sunt atrasă de tine, spun eu. Fără supărare.

Dickinson lasă să-i scape un mic chicot.

— Deloc surprins, Emmy. Deloc surprins, spune el privindu-mă şi înclinându-şi capul. Nu înţelegi, nu? Acest fapt face ca lucrurile să fie şi mai plăcute pentru mine.

Vorbele lui sunt ca un cub de gheaţă lipit de ceafa mea. E tot ce pot face ca să rămân în această încăpere. În ciuda aşteptărilor, ar fi mai excitant pentru Dick dacă m-aş culca cu el împotriva voinţei mele. Repulsia mea ar fi însufleţirea pasiunii

lui.

Ce sunt dispusă să sacrific?

Păstrează-ţi slujba, spunea Books. Poţi fi mai eficientă din interior.

— Şi… dacă spun da? întreb eu cu capul întors într-o parte incapabilă să-l privesc în ochi.

— Dacă spui da, Emmy, atunci ai slujba înapoi. începând chiar din clipa asta.

Închid ochii.

— Dar ce spui de această unitate de comandă? Putem continua investigarea incendiilor?

Dickinson nu răspunde. Ochii i-au devenit sticloşi. Cu vârful limbii îşi umezeşte buzele. Înţeleg că îşi imaginează. Îşi reprezintă în gând cum noi doi facem sex chiar în clipa asta.

Simt în gât o senzaţie puternică de dezgust. Din punct de vedere mental, blochez orice imagine a acestui bărbat durduliu şi ars de soare, mai mult nepieptănat decât pieptănat şi mai mult dezbrăcat decât îmbrăcat pe patul suflat cu bronz alături de mine.

— Aşadar, spun eu, dacă mă voi culca cu tine…

— Sau dacă vei face orice altceva doresc. Sunt un bărbat cu multe pofte.

Îmi las în jos capul. Îmi strâng nasul ca într-un cleşte şi las tăcerea să se aştearnă între noi. Apoi, îmi ridic privirea şi spun:

— Nu, nu pot să o fac.

Dickinson, cel care ţine atât de mult la avantajul pe care îl are, încearcă să nu-mi ofere plăcerea de a-i vedea dezamăgirea. Se mulţumeşte în schimb să ridice din umeri.

— Atunci, tocmai ţi-ai încheiat ultima zi de activitate la Biroul Federal de Investigaţii.

— Nu mă poţi concedia doar pentru că nu vreau să mă culc cu tine.

— Dar nu te concediez pentru acest motiv. Te concediez pentru că te consider în continuare instabilă mental. Şi ce este această afirmaţie a ta despre faptul că îţi cer să facem sex? întreabă el aplecându-se spre mine. Sună ca şi cum ar fi

cuvântul tău împotriva cuvântului meu, nu-i aşa, Emmy?

— Poate că da, spun eu. Poate că nu.

— Cred că am auzit la fel ca Emmy, se aude Books din difuzorul telefonului.

Dickinson sare de la locul lui de pe birou, cu faţa cadaverică de parcă văzuse un şobolan fugind prin încăpere.

— Ce este… ce este asta?

— Ăsta-i Books, răspund eu. Bănuiesc că în loc să închid telefonul, ar fi trebuit să răspund. Cred că a ascultat în tot acest timp.

Încă atins de această turnură neaşteptată a evenimentelor, Dickinson, care nu mai avea nici o picătură de sânge în obraz (şi probabil, nici în scrot), reuşeşte să articuleze:

— Apelul de la… *mama* ta?

Ah, posibil să fi schimbat identitatea apelantului pentru Books de pe telefonul meu cu „Mama”. Asta se întâmplase probabil în ultimele treizeci de minute, înainte de a ajunge la Dickinson.

— Nu arăţi prea bine, Julius, spun eu. Poate că ar trebui să iei un loc.

Dickinson merge împleticit de-a-ndăratelea, departe de telefon şi de mine, până când se loveşte de perete. Mintea lui lucrează între timp încercând să reia conversaţia noastră amintindu-şi ce spusese şi era posibil ca Books să fi auzit, dacă o poate suci într-un anumit fel sau dacă poate scăpa cu o dezminţire categorică.

În cele din urmă, cu umerii aduşi în faţă, pare să recunoască faptul că a pierdut această rundă. A spus o mulţime de lucruri care îl incriminează. Şi cu toate că ştie că ar putea scăpa cu o dezminţire când e cuvântul lui împotriva unei analiste de informaţii de rând, ştie că Books este un preferat de-al directorului. Ţinând seama de toate astea, pare să fi decis că nu este o bătălie care merită să fie purtată.

— Nu poţi să faci asta, mormăie el, dar fără nici un pic de tragere de inimă.

— Tocmai am făcut-o, spun eu. Acum ia loc, Julius, în timp ce îţi explic ce se va întâmpla în continuare.

44

Eu şi Books părăsim Hoover Building împreună în timp ce o ceaţă uşoară ne învăluie. Ne îndreptăm spre maşină în tăcere, dar încă într-o stare de euforie provocată de mica noastră ispravă. Books nu prea se simţea în largul lui cu gândul la interceptarea pe ascuns a conversaţiei cu directorul adjunct, dar l-am convins că dacă Dickinson intenţiona să facă presiuni asupra mea - şi eram foarte sigură că avea această intenţie, invitându-mă la o întâlnire după terminarea orelor de program atunci singura scăpare era să opun rezistenţă focului cu foc. (Scuze pentru jocul de cuvinte.)

— Ce nemernic, spune el imediat ce suntem suficient de departe de Hoover Building. Adică, ştiam că individul era un nenorocit, dar... uimitor.

— Probabil că ar fi trebuit să-i punem mai multe întrebări, spun eu. Probabil că am fi reuşit să scoatem mai multe de la el.

O luăm spre garajul parcării de pe Tenth Street Northwest, bucuroşi să lăsăm în urmă ploaia torenţială care se îndeseşte. Books nu iubeşte ploaia. Nu a iubit-o niciodată. Zăpada, nici o problemă. Se descurcă şi cu valurile de căldură toridă sau cu frigul care face să-ţi clănţăne dinţii. Dar nu suportă să fie prins de ploaie. Nu-i plac hainele ude, nici părul umed şi nici toată dezordinea generată de picăturile de ploaie. Pe de altă parte, eu ador aroma, atingerea şi gustul ploii pe faţă, mirosul încins de după şi senzaţia pe care mi-o dă iarba lunecoasă printre degetele de la picioare. Poate că Mama Natură încerca să ne spună ceva despre compatibilitatea noastră.

— Noi suntem băieţii buni, îţi aminteşti? spune el. Ceea ce pretindem este ceea ce ni se cuvine în această etapă. Nimic mai mult. Nu vreau să risipesc resursele Biroului Federal mai mult decât o vrea Dickinson, Emmy. Investigaţia ta va trebui să se susţină prin forţe proprii şi dacă nu va reuşi, atunci îl putem forţa pe Dickinson să o susţină în continuare.

Books are dreptate. Totuşi... era oarecum amuzant să

arunci lasoul în jurul gâtului lui Dickinson şi să-l urmăreşti zbătându-se. Exista o parte din mine care dorea să pretindă tot felul de lucruri de la el un birou nou, un salariu mai mare, o bursă , dar îl aveam pe Books, vocea raţiunii, care îmi tempera excesele.

Books a făcut mereu asta, îmi amintesc eu. Întotdeauna, te-a temperat. El era ancora din apă în timp ce tu te legănai în sus şi în jos pe valuri.

— Probabil că este ultima ta şansă, îmi spune Books. Prin urmare, să sperăm că merge.

Ajungem la maşina lui, o Honda berlină nouă, şi pornim pe Reagan National pentru zborul nostru de întoarcere la Chicago.

45

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 11
10 septembrie 2012

Pe drumul de întoarcere acasă, conduc pe timp de noapte. Este un drum lung, solitar, cu nesfârşite porţiuni nepopulate, doar o autostradă bine luminată şi întuneric pe fiecare parte. Un peisaj care îţi poate răvăşi mintea, ascultaţi-mă pe mine.

Ştiţi... ştiţi de ce fac asta? De ce înregistrez aceste gânduri pentru voi? O fac pentru că voi credeţi că mă cunoaşteţi, dar nu este aşa. Voi nu cunoaşteţi de fapt pe nimeni. Şi eu pot să vă dovedesc acest lucru.

Folosiţi-vă ca exemplu. Şi voi aveţi gânduri de care nimeni altcineva nu ştie, nu-i aşa? Gânduri pe care nu le-aţi împărtăşit nici unei fiinţe umane, nici celui mai bun prieten, nici celei mai apropiate rude - nimănui. Şi uneori, este ceva mai mult decât un gând. Este acţiune, sunt lucruri pe care le faceţi.

Ai putea fi cel mai generos şi iubitor tată, cel mai darnic dintre oameni, dar dacă amicii tăi ar şti despre acele fotografii cu fete asiatice încă minore pe care le-ai descărcat în computer, ei îşi vor aminti că, mai presus de toate celelalte, eşti un pervers, în primul şi în primul rând - aşa că păstrezi secretul. Poate că eşti o soţie credincioasă care nu şi-a înşelat soţul niciodată, dar dacă el ar şti că tu te-ai pipăit sub duş în vreme ce te gândeai la directorul şcolii elementare sau la vreun star de cinema, părerea lui despre tine s-ar schimba, aşa că ascunzi faptul.

Tu nu împărtăşeşti acele gânduri pentru că îţi este teamă că extremele te vor defini, că oamenii vor lăsa acele mici informaţii să domine toate celelalte lucruri pe care le ştiu deja despre tine, acea imagine perfecţionată cu precizie pe care ai construit-o. Aşa că te ascunzi. Îţi pui o mască. Dar nu-ţi dai seama? În realitate, nimeni nu te poate cunoaşte *dacă nu* îţi ştie extremele. Dacă tot ce ştiu ei este miezul cremos şi vâscos şi nu marginile zdrenţuite sau părţile misterioase ale

personalităţii tale, atunci ei au o imagine incompletă, o serie de poze la minut.

Si tu crezi că eşti special? Crezi că eşti singurul care ascunde lucruri faţă de ei? Fără îndoială că nu. Toată lumea o face. Toţi oamenii din jurul tău au o înclinaţie sexuală sau o pornire sadică sau capitulează în faţa tentaţiei pe care şi-o reprimă şi pe care o ascund în spatele unui costum Armani sau a unui machiaj la modă sau în spatele zâmbetelor calde şi al râsetelor politicoase. Nu cunoşti cu adevărat pe nimeni în această lume în afară de persoana ta, probabil.

În concluzie, de aceea vă povestesc totul despre mine. Vreau să mă cunoaşteţi. Vreau să ştiţi totul. Pentru că în mod categoric, voi îmi cunoaşteţi extremele, nu-i aşa? Voi îmi ştiţi secretele. Ar trebui asta să mă definească? Probabil că o face, dar nu ar trebui. Eu sunt mai mult decât suma acestor lucruri pe care le ştiţi despre mine. Nu ştiţi totul despre mine.

De pildă, aţi ştiut că niciodată, dar absolut niciodată, nu am rănit vreun animal? Aţi ştiut că sponsorizez unul dintre acei copii dintr-o ţară din Lumea a Treia cu treizeci de dolari pe lună? Aţi ştiut că am plătit cândva înmormântarea şi piatra de mormânt a unui vecin pentru că văduva lui nu-şi permitea?

Da, nu-i aşa că informaţiile acestea vă zăpăcesc mintea? Vreţi ca eu să fiu o persoană diabolică pentru că aşa este mai simplu de înţeles. Nu vreţi să ştiţi că pot fi generos şi plin de compasiune. Ideea nu se potriveşte în reprezentarea voastră elegantă şi plăcută. Şi nici nu are vreo noimă pentru voi, pentru că m-aţi pictat cu o singură pensulă şi cu o singură culoare şi nu mai există loc pentru altele în paleta voastră mentală.

Pur şi simplu, nu cred că este corect, asta-i tot. Nu mă aştept să mă canonizeze cineva, dar cel puţin să recunoaşteţi că sunt o persoană complexă, ca oricine altcineva. Adică, cel puţin eu mi-am scos masca pentru voi. Asta e mai mult decât puteţi spune, nu-i aşa?

(SFÂRŞIT)

46

Clădirea Institutului medico-legal din comitatul Cook este un bloc enorm de ciment de culoare bej şi cu ferestre pe care un arhitect a încercat să le înfrumuseţeze cu câte un ancadrament sau două la margini. Suflul de aer rece pe care îl simţim de îndată ce intrăm este de-a dreptul încântător. Nu mi-am imaginat niciodată că aş fi atât de fericită să ajung la o morgă; aerul condiţionat din maşina închiriată eliminase o boare călduţă spre noi patru pe drumul scurt de la sediul FBI din Chicago. În timp ce Sophie Talamas era proaspătă şi roz în obraji, Denny Sasser, eu şi Books arătam pur şi simplu ca nişte domni de la birouri irascibili şi plini de pete.

Recepţionerul cu o expresie chinuită ne îndrumă spre o sală de şedinţe mică şi fără ferestre. Toţi ne cufundăm în nişte fotolii oarecum uzate, iar eu îmi iau o revistă *Vogue* de parcă aş avea vreo şansă să o şi citesc.

— Deci tipul ăsta a ucis un cuplu în Nebraska. spune Books. Şi pe urmă un vânzător de pantofi din Denver.

— Exact.

— Unde va merge săptămâna asta, Emmy?

Aş vrea să ştiu. Seattle? Austin, Texas? Burlington, Vermont?

În cele din urmă, doctor Olympia Janus intră în sala de şedinţe. Este o femeie frumoasă, înaltă şi cu o expresie sinceră şi autoritară. Părul scurt este negru, cu şuviţe de un cenuşiu estompat, şi poartă ochelari negri drepţi şi simpli ataşaţi la un lanţ mărgelat în jurul gâtului. În picioare are pantofi practici - posibil Dansko[50] - şi este îmbrăcată cu pantaloni gri cu croială clasică, asortaţi cu o bluză de bumbac albastră.

— Bună, Lia, spune Books.

Denny Sasser se ridică de asemenea să o întâmpine.

— Books şi Denny! Încântată să vă văd pe amândoi.

Prezentări peste tot, toată lumea dă mâna cu ea. Doctor

[50] Companie privată de încălţăminte cu sediul în West Grove, Pennsvlvania, Statele Unite, înfiinţată în 1990 şi celebră pentru saboţii de inspiraţie europeană (n.tr.)

Olympia Janus este agent special FBI şi patolog legist. Biroul nu gestionează des propriile autopsii, dar când o face, de obicei, Lia Janus este persoana care le duce la bun sfârşit. A fost prezentă la Turnurile Gemene[51], la confruntările de la Waco[52] şi Ruby Ridge[53] - şi în toate locurile importante pentru Biroul Federal.

Aceasta era ultima mea şansă şi singura concesie pe care o obţinusem de la Dickinson - faptul că el o lăsa pe Lia Janus să facă autopsia celor două victime ale noastre din Illinois, Joelle Swanson şi Curtis Valentine. *Dacă ea va susţine că nu este un act criminal,* i-am spus eu lui Dickinson, *eu voi pleca discret.*

Inima aproape că îmi sare din piept în timp ce Lia Janus ia loc în capul mesei şi aşază în faţa noastră două dosare de caz groase. Este foarte serioasă. Profesionistă. Prudentă. Dar nicidecum agresivă.

— Apreciez toate informaţiile pe care le-ai obţinut pentru mine, despre cele două victime, Denny spune ea. Au fost utile.

— Pentru asta sunt aici.

Denny a făcut munca de teren adunând orice fel de informaţie despre Curtis Valentine şi Joelle Svvanson în timp ce umbla cu delicateţe pe lângă autorităţile locale.

Lia Janus se uită prin încăpere şi dă drumul la un oftat greu.

— În sfârşit, spune ea, aţi acţionat şi aţi cam tulburat lucrurile pentru nişte medici legişti cât se poate de buni.

Pare ceva bun sau rău? Sună bine, totuşi... nu?

— Am supravegheat mai mult de o mie de autopsii în cariera mea, spune ea. Am văzut oameni desfiguraţi, măcelăriţi şi torturaţi, striviţi, bătuţi, tăiaţi şi arşi. Am văzut de toate,

---

[51] Aluzie la atentatele din 11 septembrie 2001, New York (n.tr.)

[52] Referire la Asediul de la Mount Carmel sau Asediul de la Waco (cu toate că oraşul se află la 14 kilometri distanţă de locul tragediei), care a avut loc între 28 februarie şi 19 aprilie 1993 asupra Centrului Mount Carmel care aparţinea sectei Branch Davidians, suspectat de încălcări ale legii cu privire la deţinerea de arme, conflict încheiat prin intervenţia FBI (n.tr.)

[53] Localitate din Idaho, Statele Unite, şi locul conflictului dintre Randy Weaver şi familia lui şi agenţii de securitate ai S.U.A. şi F.B.I., tot cu privire la deţinerea ilegală de arme (n.tr.)

prieteni. Nu mai are ce să mă surprindă.

Şi? Şi?

— După ce am examinat trupurile lui Joelle Swanson şi Curtis Valentine, puteţi să mă consideraţi surprinsă, spune ea.

— N-au murit din cauza inhalării fumului? sar cu întrebarea, incapabilă să mă abţin.

— De fapt, au inhalat fumul, spune ea întorcându-se spre mine.

Acesta e ultimul lucru pe care doream să-l aud, bineînţeles, dar este ceva în tonul ei şi un fel de scânteiere în privire care îmi spun că încă sunt în avantaj.

— Dar morţile lor nu au fost accidentale, adaugă Lia. Au fost omucideri. Şi au fost cele mai ingenioase, cele mai meticuloase şi cele mai crude crime pe care le-am întâlnit în viaţa mea.

47

— Vreau să vă asigur că vorbesc în mod oficial, spune doctor Janus. Dacă aş fi primit aceste trupuri în maniera de fiecare zi, fără să fi vorbit despre ele cu voi mai înainte, aş fi ajuns probabil la aceleaşi concluzii la care au ajuns şi acei medici legişti locali - că moartea a fost accidentală.

Lia deschide primul dosar şi distribuie copii după fotografii şi formulare.

— Îi avem pe Curtis Valentine din Champaign, Illinois, bărbat în vârstă de treizeci şi nouă de ani. Şi pe Joelle Swanson din Lisle, Illinois, femeie în vârstă de douăzeci şi trei de ani. La fiecare decedat, continuă doctor Janus cu o voce seacă şi aspră de parcă citeşte ceva ce a mai citit de o mie de ori, există depunere de funingine pură pe mucoasa traheală şi pe partea dorsală a limbii. Ţesutul moale şi sângele din organe erau de culoare roşie, ceea ce este de regulă evident la nivelul de carboxihemoglobină de peste treizeci la sută şi, în consecinţă, un indiciu cu privire la inhalarea unui nivel toxic de monoxid de carbon şi cianuri.

Toate aceste dovezi, după cum ştiţi, sunt compatibile cu decedaţii care erau în viaţă la momentul incendiului şi au inhalat fum şi alte substanţe chimice toxice - ceea ce reprezintă întocmai concluzia la care au ajuns şi medicii legişti din comitatele Champaign şi DuPage.

Toţi dăm din cap aprobator.

Lia face o pauză şi se uită la fiecare dintre noi puţin mai mult decât să te poţi simţi în continuare în largul tău, deşi este cam greu să ne facă pe noi patru să ne simţim stânjeniţi după săptămâna dificilă pe care o avuseserăm. Pare ca şi cum ne testează.

— Dar voi mi-aţi spus să sap mai adânc, spune ea. Aşa că am făcut lucruri pe care medicii legişti nu le-ar face în mod obişnuit. De exemplu, am examinat mai îndeaproape funinginea din cavităţile bucale, gâturi şi plămâni. Am analizat gazele toxice prezente. De regulă, monoxid de carbon şi

cianură de hidrogen. De obicei, aceste gaze sunt principalii vinovaţi şi orice daună provocată de alte gaze este dificil de separat de leziunea direct din particule. Asta e supoziţia logică. Dar când am săpat mai adânc, ghiciţi ce am descoperit?

— Ce? întreb eu ca o studentă nerăbdătoare, dornică de detalii pline de cruzime care să-mi justifice ipoteza originală - deşi, în acelaşi timp, nu vreau să ştiu deoarece sora mea a fost una dintre victime.

Nu ştiu ce emoţie îmi produce un zumzet în cap şi un tremur în mădulare.

— Reziduul chimic din plămânii lor şi din gât nu este ceea ce m-aş fi aşteptat să găsesc, gândindu-ne că avem de-a face cu cineva care stă culcat pe pat înconjurat de material textil, poliuretan, mochetă şi cărţi. Ceea ce am descoperit este o prezenţă neobişnuit de ridicată de dioxid de sulf, spune ea. Mult mai ridicată decât la un incendiu obişnuit. Este la fel ca... nu contează, spune ea şi râde ca şi cum s-ar scuza.

— La fel ca...? întreb eu.

Ea clatină din cap.

— Este la fel ca atunci când ar fi inhalat fum provenit de la un cauciuc ars.

— Un cauciuc ars? repet eu.

— Corect, spune ea şi îmi zâmbeşte trist. Şi n-am văzut nimic în rapoartele sau informaţiile contextuale care să sugereze vreun cauciuc ars la locul faptei.

— Nu, sigur că nu, spune Denny Sasser.

— Şi asta nu e tot, spune Janus. Nu există nici o probă de ardere în interiorul traheii şi al plămânilor. Fumul pe care l-au inhalat nu era fierbinte, adaugă ea bătând uşor în masă cu un deget cu manichiură impecabilă. Dacă ar fi inhalat fum de la foc, şi-ar fi ars traheea şi plămânii.

— Aşadar... ce vrei să spui? întreabă Books.

Doctor Janus dă din umeri.

— În mod neoficial, aş vrea să spun că probabil cineva a creat acest fel de fum şi i-a forţat să-l inhaleze, ca să facă să pară că erau în viaţă la momentul incendiului - astfel că un medic legist va trage concluzia că inhalarea de fum le-a produs

moartea. Dar aceste persoane nu au inhalat fumul provenit de la incendiile din casele lor. Fumul a provenit de la o altă sursă. La vremea când casele lor ardeau, ei nu mai erau în viaţă.

Pentru moment, parcă toţi cei prezenţi în încăpere îşi revin după o emoţie şi respiră din nou. Compoziţia fumului şi lipsa căldurii elimină orice posibilitate legată de ideea că Valentine şi Swanson ar fi inhalat fum provenit de la incendiu. Concluzia asta, şi numai asta, dezminte constatările medicilor legişti din Champaign şi DuPage.

Observ, pentru prima dată, că bat darabana cu degetele pe masă -, dar nu în dorul lelii sau înnebunită, ci cu spasme. *Calmează-te,* mă pun eu în gardă. *Trebuie să asculţi. Nu te mai gândi la ea. Aici nu este vorba despre Marta. Aici e vorba de prinderea unui ucigaş.*

— Presupun că asta nu e tot ce ai să ne comunici, spune Books.

Lia Janus scoate un chicotit nervos.

— Nu, nu este tot, consimte ea. Dacă ar fi tot, atunci noaptea trecută n-aş fi avut coşmaruri legate de munca mea pentru prima dată în douăzeci de ani.

48

Ascultăm cu speranţă următoarea etapă a constatărilor doctorului Olympia Janus. Dar fără doar şi poate, deja am înscris o victorie importantă. Concluziile înaintate de medicii legişti locali au fost aruncate pe fereastră.

Prin urmare de ce nu doresc să-mi manifest bucuria? Pentru că, în categoria numită fii-atent-ce-ţi-doreşti, doctor Janus se pregăteşte să ne dea câteva detalii exacte despre modul cum au murit Curtis Valentine şi Joelle Swanson - şi în consecinţă, cum a fost ucisă şi sora mea.

Fiecare dintre cei patru membri ai echipei, în maniera lui sau a ei - cu privirea în pământ, cu umerii strânşi şi cu picioarele lovind uşurel podeaua reacţionează în acelaşi fel în clipa de faţă, chiar fără legătura personală pe care o am doar eu. Deja ştim culmile genialităţii suspectului nostru. Acum urmează să-i aflăm profunzimile patimii.

Janus distribuie fotografii lucioase care, explică ea, sunt fotografii de prim-plan ale coapsei superioare a lui Curtis Valentine şi ale suprafeţelor imediat vecine coatelor şi genunchilor lui Joelle Swanson.

— Uitaţi-vă la rupturile din ţesut, spune ea. Rupturile, profunde sau de suprafaţă, sunt normale într-o moarte ca aceasta. Căldura de la foc produce rupturi în piele pe când flăcările determină prăjirea şi exfolierea straturilor exterioare. După asta, stratul dermic mai gros începe să se deshidrateze, să se micşoreze şi să se rupă. Această rupere apare paralel cu fibrele musculare, observaţi?

Cred că da. Este dificil pentru cineva ca mine să înţeleagă ceva din aceste fotografii. Dar pare că pielea s-a rupt pe verticală descoperind muşchiul în aceeaşi direcţie, precum pănuşa care scoate la iveală boaba de porumb.

— Asta-i cheia, continuă Janus. Pielea care se rupe din cauza căldurii degajate de foc va fi *paralelă* cu fibrele musculare. Când rupturile sunt produse cu lacerări - de un cuţit, un fel de rană crestată, şi de diverse alte lucruri -

laceraţiile vor fi de obicei de-a curmezişul fibrelor musculare. Aceasta este modalitatea-cheie prin care o autopsie va demonstra actul criminal, comparând direcţia lacerării cu fibra musculară. Mă urmăriţi?

— Da, spune Books. Prin urmare, aceste rupturi de piele sunt paralele cu muşchiul. Pare a fi urmarea firească a căldurii degajate de foc.

— Corect. Dar la o cercetare mai amănunţită, aceste laceraţii sunt foarte precise. Şi prin precise, mă refer la calitatea lor chirurgicală. Ele sunt egale şi simetrice. Sunt, pur şi simplu, prea „perfecte” pentru a fi naturale. Iar el a fost inteligent, adăugă ea. Tipul şi-a ales locurile cu cap. Aceste laceraţii apar pe suprafeţele corpului care erau aproape total mistuite de foc, lăsând doar un strat mic şi unsuros de carne peste osul carbonizat sau pe suprafeţe perforate de rupturile fireşti din piele. Indiferent cine a făcut asta avea solide cunoştinţe medicale şi o mână fermă. Omul vostru le-a secţionat şi a făcut-o foarte bine în locuri unde ştia că nu va fi descoperit.

Îmi surprind din nou mâinile tremurând şi îmi unesc degetele să mă liniştesc. Bâzâitul încet dintre urechi, vâjâitul domol, creşte în volum precum încărcătura unei baterii de mare voltaj.

— Sunt sigură că aţi auzit de poziţia de boxer pe care o iau trupurile când ard, nu? întreabă doctor Janus.

Mintea mea revine la Marta, arsă într-o poziţie de boxer - cu genunchii şi braţele îndoite, o ghemuire defensivă. Închid ochii şi respir adânc.

— La decesele provocate de foc, această contracţie indusă de căldură duce la expunerea articulaţiilor periferice precum încheieturile mâinilor, coate şi genunchi şi adesea la carbonizarea suprafeţei oaselor acestora. În acest caz, deteriorarea osului nu va fi ceva neobişnuit. Dar uitaţi-vă aici, spune ea arătând spre articulaţia cotului lui Joelle. Am descoperit că o porţiune din os *lipsea* în timp ce profunzimea carbonizării se potriveşte cu proximitatea ca şi cum o parte din os a fost îndepărtată înainte de foc. Ţesutul înconjurător din acea zonă a

fost profund ars, dar prezintă dovada rupturilor adânci de piele la nivelul osului.

— Traducere, te rog, spune Books.

— Scuze. Vreau să spun că ucigaşul le-a secţionat pielea, a îndepărtat ţesutul muscular sau a feliat prin el cu tăieturi verticale metodice şi a ras o bucată de os când încă erau în viaţă. Pur şi simplu, i-a tăiat în fâşii la coate, încheieturile mâinilor şi genunchi - le-a feliat pielea şi le-a îndepărtat osul. Imaginaţi-vă pe cineva care vă operează la genunchi fără anestezie în timp ce sunteţi treji şi aveţi o oarecare idee despre ceea ce au suferit aceşti oameni. Lăsând la o parte că a fost vorba de amândoi genunchii, amândouă coatele şi ambele încheieturi ale mâinilor aşa că multiplicaţi experienţa cu şase.

— Iisuse, Maria, maica lui Dumnezeu, şopteşte Denny Sasser.

— Şi el ştia că va fi aproape imposibil de constatat, pentru că aceste zone ale corpului sunt părţile cele mai expuse la un incendiu.

Într-un fel oarecare, mâinile mele s-au separat din nou reluându-şi tremurul spasmodic şi abia în momentul de faţă, realizez că lumina din încăpere a devenit orbitor de albă, iar zumzetul din cap atinge un volum ameţitor în timp ce mirosul din aer devine respingător şi putred...

— Te simţi bine? întreabă doctor Janus, probabil pe mine.

Faţa îmi frige şi stomacul mi se revoltă...

— Emmy, spune Books.

— Am uitat, spune Janus. Este vorba de o legătură personală...

— Nu, mă aud eu spunând. Continuă... mai este... nu?

— Mai este. De fapt, de aici cele două decese diferă, spune Janus. Fie că mă credeţi, fie că nu, de aici încolo lucrurile se înrăutăţesc.

49

— Prin urmare, criminalul nu a procedat la fel cu cele două victime? întreabă Denny Sasser.

— Nu în totalitate, spune Olympia Janus. Fiecare dintre ei a inhalat acel fum, cu toate că el a dus asta la bun sfârşit. Şi felierea foarte dureroasă cu tăierea osului la încheieturile mădularelor s-a întâmplat la fiecare victimă. Dar da, din acest moment, examinările celor două trupuri diferă. Să începem cu prima victimă, Curtis Valentine, spune ea şi scoate două seturi de fotografii din dosar. Am descoperit dovada leziunilor produse la oasele temporale de fapt, la craniu. Observaţi că sunt două fracturi de craniu, aici şi aici, spune ea arătând în ambele părţi ale craniului chiar în spatele tâmplelor. Este ceva neobişnuit? Deloc, pentru o persoană arsă într-un incendiu. Fracturile legate de căldură se găsesc în mod obişnuit la osul temporal exact în spate sau mai jos de tâmple. Ele sunt crestate în mod firesc, pornesc dintr-un punct central şi pot traversa aceste linii de sutură. După cum se vede, aceste fracturi seamănă cu fracturile post-mortem obişnuite provocate de căldură - fiecare dintre cele două fracturi este crestată şi porneşte dintr-un punct central. Totuşi, continuă ea urmărind linia fracturii cu radiera de la creion, uitaţi-vă la punctele centrale ale fiecăreia dintre aceste două fracturi. Sunt identice în diametru. Identice. Care sunt probabilităţile ca două fracturi provocate de căldură la aceeaşi persoană să aibă puncte centrale de mărime identică? Un diametru, fiindcă veni vorba, care se potriveşte cu ciocanul vostru obişnuit de spart gheaţa.

— Crezi că a străpuns craniul lui Curtis Valentine de două ori cu un ciocănel de spart gheaţa, spune Books. În locuri unde un medic legist ar pune fracturile pe seama căldurii degajate de foc.

— Exact. Şi într-un loc unde te aştepţi să descoperi şi piele sfâşiată. Şi pentru că am ajuns la subiectul cu pielea sfâşiată - exact la fel cum a procedat cu genunchii, coatele şi

încheieturile mâinilor, la cap a realizat inciziile în piele paralel cu ţesutul muscular, imitând astfel o ruptură provocată de căldură.

Încăperea se cufundă în tăcere pentru o clipă. Toată lumea încearcă să ţină pasul cu doctorul nostru erudit şi fiecare se străduieşte să priceapă informaţiile fără să i se întoarcă stomacul pe dos.

— Curtis Valentine a fost scalpat, spun eu cu o voce plată.

— Întocmai, spune ea. Omul nostru a străpuns ţeasta domnului Valentine în două locuri ca să apuce pielea; apoi, a smuls pielea în bucăţi, centimetru cu centimetru, ca şi cum ar fi decojit o portocală. Bucăţile de piele au rămas ataşate de craniu şi în timp ce au ars s-au exfoliat şi desprins până când răul făcut intenţionat a fost confundat cu uşurinţă cu răul obişnuit făcut de foc.

— În regulă, spun eu, deşi nu sunt sigură dacă nu cumva mi-o spun mie ca să mă liniştesc, ca să-mi menţin interesul clinic şi să nu mă mai gândesc la sora mea. Şi când... şi când s-a... când s-a întâmplat... Curtis era... era...

— Era în viaţă, spune Janus. Pentru sfâşierea pielii la coate, la genunchi şi la încheieturile mâinilor, tăierea osului, desprinderea pielii de pe scalp, există dovada în analizele histologice ale ţesutului că locurile în discuţie erau umflate, ceea ce se întâmplă numai dacă eşti în viaţă.

Nu te gândi la asta. Nu te gândi la ea. Gândeşte-te la caz, la enigmă, la rezolvare. Nu este ceva personal. Nu este vorba despre Marta...

Marta. Ah, biata mea, scumpă Marta...

— Descrii o tortură, spune Denny Sasser.

— *Tortură* nu este un cuvânt suficient de puternic, spune Janus. Emmy? Eşti bine?

Deschid ochii şi-mi văd mâinile. Nu mi-am dat seama că-mi acoperisem faţa cu mâinile. Strâng ochii la lumina din sală.

— Emmy?

Îmi răsucesc degetul arătător în aer sperând că va înţelege că vreau să continue pentru că nu sunt convinsă că vocea mi s-ar mai face auzită.

— Dar Joelle Swanson? întreabă Books. Şi ea a fost scalpată?

— Nu, nu a fost, răspunde Lia Janus şi oftează. Am comandat de asemenea histologie extinsă pentru mostrele ei de piele încă apte spre a fi testate. Pielea ei şi ţesutul muscular erau aproape complet distruse de căldura ridicată degajată de foc, dar există câteva porţiuni de ţesut mai profund de pe coapse care aduc dovada unei arsuri de gradul doi care s-a produs înainte de moartea ei cu destul timp înainte ca să fi fost reacţie de ţesut vital care include edem, eritem, inflamaţie şi hemoragie. Aceste arsuri preliminare, după părerea mea, corespund cu vătămarea cauzată de opărire.

— Opărire? întreabă Denny Sasser. Ca la un lichid în fierbere?

— Corect, aprobă doctor Janus şi îşi drege glasul. A opărit-o în mod repetat, dar numai până la o arsură de gradul doi.

— De ce s-a oprit la gradul doi?

Doctor Janus zâmbeşte trist.

— Dacă ar fi fost o arsură de gradul trei, toate celulele ei nervoase ar fi murit şi n-ar mai fi fost vorba despre durere. O arsură mare de gradul doi, pe de altă parte, este o sursă constantă de chin cumplit. Aţi fost vreodată într-un spital de arşi? Acest fel de durere îţi pune la încercare echilibrul mintal şi voinţa de a trăi, explică ea clătinând din cap. Individul ştia exact cum să-i amplifice durerea.

Books îşi drege glasul.

— Aşadar... a turnat apă fiartă peste ea, i-a tăiat articulaţiile membrelor, i-a umplut plămânii cu fum de la cauciucul ars ca să o asfixieze şi, în final, a ars-o în incendiu.

Nu Marta... nu Marta... aceste lucruri nu i s-au întâmplat ei...

— Asta acoperă totul, spune Lia Janus. Atenţie, eu nu sunt sigură că înţelegeţi ce vreau să spun despre caracteristicile acestor leziuni. În primul rând, fiecare leziune pe care a cauzat-o - dar absolut fiecare leziune - ar putea fi explicată ca fiind produsă de căldura de la incendiul accidental. L-am putea găsi vinovat la tribunal bazându-ne pe ceea ce v-am spus eu

astăzi? Nu. Sunt prea multe omisiuni. Cred cu fermitate în ceea ce v-am spus, dar un avocat al apărării talentat ar putea să mă zăpăcească, pentru că n-am reuşit să scot din discuţie pe deplin posibilitatea morţii accidentale. Dar revenind la subiect, continuă ea, fiecare dintre aceste fapte... fiecare dintre aceste leziuni au fost alese cu intenţia specială de a produce dureri inimaginabile *fără* să cauzeze moartea. Tipul le-a feliat trupurile cu îndemânarea unui chirurg şi nu a atins nici o arteră importantă. Victimele nu au sângerat pentru că el nu a *dorit* să sângereze.

Lia ne priveşte pe rând pe fiecare.

— Nu ştiu cum aţi descoperit acest monstru sau cum aţi făcut legătura între aceste două crime. Indiferent cum aţi făcut-o, eu vă aplaud munca excelentă. Pentru că acestea sunt cele mai ascunse detalii pentru o crimă perfectă pe care le-am văzut în viaţa mea. Şi ele sunt de asemenea, trebuie să o spun, printre cele mai hidoase pe care le-am întâlnit în toată cariera. Omul nostru a comis fapte indescriptibile de tortură şi a reuşit să rămână complet nevăzut.

Doctor Olympia Janus bate cu palmele pe masă şi se ridică în picioare.

— Prindeţi-l, spune ea. Să sperăm că înainte să o facă din nou.

— Astăzi este miercuri, 13? Individul este la jumătatea drumului în timpul celei de a doua săptămâni de călătorie.

— Corect, spune Books. Ceea ce înseamnă că probabil îşi pune sub supraveghere următoarea victimă în timp ce noi stăm şi vorbim.

50

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 12
12 septembrie 2012

Alo? Hei, ce faci? Eu sunt bine, sunt bine.

De acord, mă folosesc din nou de trucul cu falsa convorbire telefonică pentru că sunt la un bar şi fac treaba mea preferată, adică urmăresc oamenii. Îţi place să faci acest lucru? Cred că toată lumea e încântată să o facă, nu-i aşa? Nu este ciudat că aproape toţi oamenii ţi se par nefireşti? Dar tu îţi imaginezi că, dacă s-ar întoarce roata, le-ai părea lor normal?

Oricum, mâine călătoresc din nou, dar am de gând să vă arăt un exemplu de cum fac ce fac - cum atrag oamenii, cum le câştig încrederea, pentru că...

(Nota editorului: o voce de femeie:) Eşti scriitor?

Scuze. Hei, poţi să aştepţi o secundă? Cineva vorbeşte cu mine. Aşteaptă o secundă.

Scuze, ce m-ai întrebat?

(*Femeia*:) Am întrebat, eşti scriitor?

Dacă sunt scriitor? De ce mă întrebi asta?

(*Femeia*:) Pentru că laşi impresia că observi oamenii şi iei notiţe. Chiar dacă te prefaci că vorbeşti la telefon.

Nu mă prefac că vorbesc la telefon, chiar vorbesc.

(*Femeia*:) În regulă, scuze că te-am deranjat.

Hei, pot să te sun eu înapoi? Bine... bine, mulţumesc... pa.

(*Femeia*:) Scuze, a fost nepoliticos din partea mea.

Nu crezi că vorbeam la telefon?

(*Femeia*:) Este un telefon cu un aspect bizar, dar în zilele noastre, parcă mai poţi şti cu precizie. Este... Ar trebui să-mi văd de treaba mea. Serios.

Nu, eşti minunată, eşti minunată. Eu sunt Graham, apropo.

(*Femeia*:) Eu sunt Mary.

Mary, Mary, foarte încăpăţânată[54].

(*Femeia*:) Posibil. Graham este un nume englezesc?

Da, este. Ce bei, Mary?

(*Femeia*:) Apă minerală. Prin urmare… eşti scriitor?

Nu, nu sunt. Vrei să mai încerci şi altceva?

(*Femeia*:) Eşti poliţai?

Nu. De ce, arăt ca un poliţai?

(*Femeia*:) Nu tocmai. Dar modul în care observi oamenii… mă gândeam că poate eşti poliţai sub acoperire. Ca şi cum ai urmări pe cineva.

Poate că te urmăresc pe tine, Mary. Ai făcut ceva rău despre care ar trebui să ştiu?

(*Femeia, râzând*:) Asta e o întrebare interesantă.

Ah, bine, mă faci curios. Povesteşte.

(*Femeia*:) Pur şi simplu, glumeam.

Ce ai de pierdut, Mary? Nu mă cunoşti. Sunt doar un tip de la bar. Aş putea la fel de bine să fiu preot. Mărturiseşte-ţi păcatele.

(*Femeia*:) Voi cita al Cincilea Amendament[55], dacă nu te superi.

Ah, nu mai eşti amuzantă. Ar fi de folos dacă mi-aş mărturisi eu mai întâi păcatele?

(Femeia:) Desigur.

Sunt ucigaş în serie. Îmi înregistrez gândurile pentru posteritate cu telefonul meu fals în ideea că, într-o bună zi, voi deveni obiect de studiu pentru cei de la FBI.

(*Femeia*:) Câţi oameni ai ucis?

Sute, Mary.

(*Femeia*:) Mmmm… nu pari genul. Ai ceva inofensiv.

De aceea sunt atât de bun la ceea ce fac. Înşel oamenii. La fel ca pe tine, de exemplu.

(*Femeia*:) Aşadar te dai la mine? Încerci să-mi câştigi încrederea?

---

[54] Aluzie la cunoscuta poezie pentru copii cu acest titlu *(Mary, Mary, quite contrary).* publicată în Anglia în 1744 (n.tr.)

[55] Amendament al Constituţiei americane care defineşte dreptul oricărui cetăţean de a refuza să răspundă la o întrebare pentru simplul motiv că respectivul răspuns ar putea fi incriminant pentru el (n.tr.)

Exact.

(*Femeia*:) Ţi-a trecut vreo clipă prin minte că eu sunt o ucigaşă în serie care se dă la *tine?*

Cred că ar fi mai bine să fiu atent. Spune-mi, Mary, ce faci aici?

(*Femeia, râzând pe înfundate*:) O fată drăguţă ca mine într-un loc ca acesta?

Exact asta vreau să spun, da.

(*Femeia*:) Păi... într-adevăr vrei să ştii? Am avut un aranjament. O întâlnire cu o persoană necunoscută. Prietenii mei m-au pus în legătură cu un tip pe care l-am întâlnit aici. Lucrez aici, aşa că a părut locul potrivit să vină. Am băut un pahar şi a plecat.

Şi nu a mers bine?

(*Femeia*:) O, a mers minunat! Era un tip drăguţ.

O spui ca şi cum ai fi dezamăgită, Mary.

(*Femeia*:) Poate un pic. Dar nu aşa trebuie să fie ceea ce caut? Un tip drăguţ. Oricum, asta îmi spune toată lumea.

Dar tu nu cauţi asta?

(*Femeia*:) Evident că doresc să fie drăguţ. Dar pentru mine, este mai important să fie... interesant, să zicem în lipsa cuvântului potrivit. Nu foarte tradiţional, ci poate un pic misterios, un pic dur.

Cauţi un băiat rău?

(*Femeia*:) N-aş spune chiar aşa.

Dar nici inofensiv ca mine.

(*Femeia*:) Tu poţi fi inofensiv, totuşi interesant.

Bine, atunci. Ce găseşti atât de interesant la mine?

(*Femeia*:) Să zicem... las-o baltă.

Chiar sunt curios. De ce mă găseşti interesant? Nu că flirtez cu tine. Nu. Să precizăm din capul locului că nu e vorba de flirt. Dar recunosc că mi-ar plăcea să aud asta.

(Nota editorului: o pauză de douăzeci şi şapte de secunde)

Deci ai de gând să mă laşi în suspensie? Ai de gând să pleci fără...

(*Femeia*:) Pur şi simplu... mâine trebuie să fiu foarte matinală. Dar a fost foarte plăcut să stau de vorbă cu tine, Graham.

Noroc în activitatea ta de scriitor sau… cea de ucigaş în serie.

Mary, Mary, chiar eşti foarte încăpăţânată.

(Nota editorului: pauză de unsprezece secunde)

(*Femeia*:) Bine, fie. Chiar vrei să ştii ce găsesc interesant la tine?

Sunt absolut fascinat.

(*Femeia*:) Nu o să-ţi placă.

Mă voi fortifica din punct de vedere mental.

(*Femeia*:) Ei bine… cred că există ceva în privirea ta. Ca şi cum ai dori ceva ce nu ai. Pari… În sfârşit, pari neliniştit. Sper că greşesc. Dar chiar trebuie să o iau din loc. A fost minunat să te întâlnesc, Graham.

(Nota editorului: pauză de patruzeci şi una de secunde)

Mary, Mary, Mary, Mary.

Vai de mine.

*(*SFÂRŞIT*)*

51

Acesta este un lucru bun... acesta este un lucru bun.

Books continuă să spună aceste cuvinte la urechea mea cu naturaleţea liniştitoare pe care în mod obişnuit o rezervă pentru un copil. Ies clătinându-mă din sediul Institutului medico-legal fără să scot un cuvânt în timp ce Books mă prinde strâns de braţ şi mă ţine să nu cad. Când ajungem la maşină, alerg prin faţa ei şi vomit în nişte tufişuri - cu un efort profund, din fundul gâtului, în timp ce îmi pun mâinile pe genunchi şi trag aer în piept printre mişcările şovăitoare ale trupului.

Când termin şi trece totul, Books îmi dă nişte şerveţele să mă şterg înainte de a mă ajuta să mă aşez pe bancheta din spate.

— Îmi... pare rău, reuşesc să îngaim, singurele cuvinte pe care le rostesc pe drumul de întoarcere la hotel în timp ce Books, Denny şi Sophie mă asigură că nu este nicio problemă.

Dar eu ştiu că este o problemă. Totul s-a schimbat. Eu m-am schimbat. Acum am văzut îndeaproape ceea ce a făcut ucigaşul. Am văzut ce i-a făcut Martei.

Books mă urmează în camera de hotel şi fără vreo vorbă intră cu mine. Mă pune pe pat şi ia loc lângă mine cu un picior pe podea şi unul pe pat în timp ce îşi sprijină mâna pe braţul meu.

— Vrei ceva? întreabă el. Nişte apă?

Nu răspund. Mă uit fix la tapetul de prost gust şi scot un geamăt adânc.

— Nu te lăsa şi spune-o, şoptesc eu cu vocea răguşită de la mucozităţi.

— Nu o să o spun, zice el şi merge la chiuvetă, unde umple un pahar cu apă pe care îl aşază pe noptiera de lângă mine. Cel puţin nu până mâine.

Acesta este motivul pentru care nu lucrezi la cazuri cu legătură personală. Doar mă avertizase. Şi avea dreptate.

— Ar trebui să te bagi sub pături, Emmy. Tremuri.

Nu tremur de frig.

— Ştiu, ştiu, spune el şi cu mâna îmi freacă braţul cu o apăsare aproape tandră, dar evitând să devină afectuos.

De câte ori mă mângâiase în acel fel, odată, într-o manieră mai lentă şi mai intimă!

— Acesta este un lucru bun, repetă el încă o dată. Ţine minte asta.

Închid ochii în semn de confirmare. Semnificaţia celor întâmplate în prezenţa Olympiei Janus nu dispăruse pentru mine cu toate că investigaţia noastră primise ştampila de aprobare.

— Ceea ce a spus Lia acolo era corect, Emmy. Munca pe care ai depus-o să scoţi la iveală aceste crime a fost absolut genială. Ai făcut totul de una singură. Ai luptat contra curentului. Ai luptat contra unui ocean întreg. Chiar şi când eu m-am îndoit de tine. Dar ai avut dreptate tot timpul. Şi acum putem angaja toate resursele de care dispunem să-l prindem pe acest individ. Şi o să-l prindem, Em.

Mă ridic pe pat în capul oaselor, deşi mă simt ameţită şi gata să cad din nou.

— Unde e laptopul meu?

Books îşi întinde mâna.

— Nu în seara asta, Emmy. Ai nevoie de odihnă.

— Nu...

— Ascultă-mă, Emily Jean. Eşti şi tu om. Ai prins câteva ore de somn pe noapte săptămâni în şir - luni, probabil - şi acum, în această seară, ai trăit o adevărată traumă. Dă-ţi o şansă. De dragul investigaţiei, lasă-te în seara asta în voia somnului. Mâine voi zbura cu o duzină de agenţi. Acum avem toate resursele de la Biroul Federal. Dacă vrei cu adevărat să-l prinzi pe omul nostru, va trebui să ai grijă de tine în primul rând.

Ca de obicei, Books mă înţelege mai bine decât mă înţeleg eu. Îmi las capul pe pernă şi privesc fix în tavan.

Books reduce intensitatea luminii.

— Voi dormi aici pe fotoliu, spune el. Voi fi aici toată noaptea alături de tine, bine?

— Mulţumesc, spun eu.

El nu răspunde imediat. Simt cum încep să plutesc în de-

rivă şi ochii lunecă dedesubtul pleoapelor grele. Ştiu că somnul va fi spasmodic în această noapte. Şi mai ştiu despre ce anume voi visa.

— Îl vom prinde, Em. Nu uita asta.

Şi Marta revine la mine, imaginile pe care m-am luptat să le reprim din clipa când Lia Janus a explicat detaliat ce s-a întâmplat, imagini pe care n-am fost în stare să le evit când m-am lăsat cuprinsă de somn. Un cuţit la rotulă, un ciocan de tăiat gheaţa la scalp, apă fiartă dintr-un ceainic care se vărsa pe ea...

— Nu vreau să-l... prind, mormăi eu. Vreau să-l ucid.

52

Nouăsprezece perechi de ochi ce aparţin celor doisprezece agenţi şi celor şapte analişti de informaţii stau aţintiţi asupra mea în timp ce termin prezentarea, explic harta cu steluţe albastre şi steluţe roşii, repetarea tipicului suspectului nostru - două omoruri pe săptămână, de la Ziua Muncii până în jurul zilei de întâi ianuarie, cu o tendinţă mai lentă în cursul primăverii şi verii.

— Întrebări? spun eu. Comentarii?

Privesc prin încăpere. Cunosc doar o mână din aceşti agenţi, unii care vin chiar de la sediul FBI şi alţii care sunt agenţi de teren din Chicago. Books nici măcar nu-i cunoaşte şi el era agent de mai bine de zece ani.

Books, care conduce investigaţia, a organizat agenţii în echipe cu un conducător de echipă pentru fiecare grup care îi va raporta în fiecare seară. O echipă este pentru incidente noi, de reacţie rapidă, pentru incendii noi pe care le descoperim după teoria conform căreia cu cât ne desfăşurăm mai rapid forţele la locul unei crime, cu atât mai eficientă va fi investigaţia (incluzând, aici, şi premisa oarecum fantastică cum că ne-am desfăşură atât de repede încât am putea realmente să-l prindem pe omul nostru înainte ca el să părăsească oraşul). O altă echipă se va ocupa de incendiile vechi cercetând amănunţit prin litania de crime deja comise şi realizând personal interviuri şi documentare într-o încercare de a scoate la iveală un suspect şi a extrage un tipic.

Şi mai avem şi două echipe dedicate celor mai recente incendii, unde trupurile sunt calde încă, dacă putem să spunem aşa, iar dovezile de ultimă oră. Echipa Nebraska/Colorado se va ocupa de crima dublă, Luther Feagley şi Tammy Duffy, din Grand Island, Nebraska, de săptămâna trecută, precum şi de uciderea lui Charles Daley din Lakewood, Colorado, care se întâmplase două zile mai târziu.

Echipa Illinois va investiga asasinarea lui Curtis Valentine din Champaign şi uciderea lui Joelle Swanson din Lisle. Echipa

Illinois includea grupul original de patru persoane Books, Denny, eu şi Sophie -, precum şi alţii.

O mână se ridică în spatele încăperii, un bărbat cu părul de culoarea nisipului într-un costum de un gri foarte închis. Chiar când privirea mi se deplasează în direcţia lui, fac o grimasă de durere. Fie gnomi micuţi mânuiesc ciocane pneumatice în spatele ochilor, fie sunt lovită de cea mai violentă durere de cap din viaţa mea. Sunt buimacă după o noapte de somn pe bucăţele, coşmaruri care îţi tăiau respiraţia şi de o greaţă mereu prezentă.

— Prin urmare, presupunem că individul locuieşte aici în Vestul Mijlociu şi că toamna este anotimpul călătoriilor pentru el.

— Adevărat.

— Ce fel de slujbă îţi permite să stai acasă primăvara şi vara, dar impune deplasare literalmente în fiecare săptămână în decursul toamnei spre o regiune diferită?

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt convinsă că tipul călătoreşte din cauza slujbei. De fapt, nu cred că asta-i problema.

— De ce nu? mă provoacă agentul. Asta este cea mai logică ipoteză. Tipul este camionagiu sau comis-voiajor sau ceva de genul ăsta. Are o scuză perfectă pentru călătoria prin toată țara. De ce nu este aceasta cea mai logică ipoteză? Asta aş face eu. Dacă poliţia m-ar chestiona, aş vrea să fiu capabil să demonstrez că am avut un motiv temeinic pentru a fi în acele locuri.

— El nu va face asta, spun eu.

— Serios? El nu va face asta. Şi de ce nu, mă rog?

Agentul îşi muşcă buzele ca şi cum şi-ar reprima un zâmbet şi priveşte în jur. Bravada tipică de agent-special - *ia te uită la analista asta măruntă de informaţii care încearcă să se joace de-a agentul special. Dă-i înainte, domniţă, transmite-ne toată înţelepciunea ta!*

— Gândeşte-te cât de meticulos este omul nostru, răspund eu. Uită-te la dovada medicală pe care a descoperit-o Lia Janus. Uită-te la precizia chirurgicală cu care şi-a îndeplinit

tortura ca nimeni să nu o catalogheze ca fiind crimă. Ăsta nu e un individ care doreşte să fie legat de o pistă de comunicare unde e posibil să-i urmăreşti mişcările săptămână de săptămână doar uitându-te la comenzile de execuţie din domeniul comercial şi de afaceri sau la un raport de expediere.

Clatin din cap şi încep să măsor locul cu pasul în timp ce continui.

— Ştim din datele de anul trecut de la tipicurile crimelor de la Ziua Muncii din 2011 până la cea de la sfârşitul anului că a călătorit în fiecare săptămână într-o zonă, a ucis două persoane şi apoi s-a întors la culcuşul lui, undeva în Vestul Mijlociu înainte de a porni din nou săptămâna următoare. În mod clar, pare să fi călătorit cu maşina. Şi asta este de înţeles pentru că nu doreşte să lase urme cumpărându-şi bilet de avion. Ar putea să ia şi trenul, dar acesta este prea încet, mai puţin precis şi ar lăsa şi în acest fel urme. Sunt gata să pun rămăşag că se deplasează cu propria maşină, nu cu una închiriată - din nou, ca să evite o înregistrare. Aş merge până acolo încât să presupun că, atunci când călătoreşte, plăteşte cu bani lichizi pentru orice - benzină, mâncare şi chiar şi cazarea. Un tip care este dispus să se facă luntre şi punte ca să tortureze oamenii fără să o facă să pară tortură şi să le umple într-un fel oarecare plămânii cu fum de la cauciucul ars, de pildă, sau să le cauzeze dureri inimaginabile în aşa fel încât să imite leziuni generate de foc nu este un tip care şi-ar propune să fie atât de neatent încât să se împiedice de o slujbă. Nu, spun eu şi oftez, chiar dacă îl descoperim pe acest suspect, pun rămăşag că nu vom fi capabili să dovedim că el se afla în *vreunul* dintre aceste oraşe la momentul relevant sau că cel puţin îşi părăsise casa.

Agentul cu zâmbetul atotcunoscător nu mai zâmbeşte atotcunoscător, dar nici nu vrea să renunţe.

— Sugeraţi că n-ar trebui nici măcar să urmărim acest aspect?

— Nu. Urmăriţi-l, vă rog. Vă spun doar ce cred eu.

— Dar să începem cu premisa lui Emmy, intervine Books. Că omul nostru merge la distanţe incredibile ca să evite să lase

urme. Fără cărţi de credit, fără maşini închiriate etc. Asta nu înseamnă că nu a lăsat totuşi o urmă, nu? întreabă Books îndreptându-şi privirile spre toţi cei prezenţi în încăpere. Pentru crimele din toamna trecută, spune el, pentru fiecare săptămână, fiecare zonă pe care a vizitat-o şi unde a comis cele două crime - verificaţi toate hotelurile din împrejurimi, căutaţi persoane care au plătit numerar în decursul acestei ultime perioade. Probabil că trebuia totuşi să se identifice, nu? Verificaţi pe tichetele de parcare distribuite în timpul acelei perioade plăcuţe de înmatriculare din afara statului. Tipul ar fi trebuit să aibă un fişic mare de bancnote asupra lui, nu-i aşa? Prin urmare, înainte de a părăsi oraşul în fiecare săptămână, poate că a retras o sumă mare de bani de la o bancă sau de la un bancomat. Haideţi să căutăm în această direcţie pentru fiecare săptămână a ultimei toamne - o retragere la mijlocul săptămânii a unor sume mari de bani, probabil peste o mie de dolari.

Simt un şoc de moment. E bine. E foarte bine că atât de mulţi oameni deştepţi şi talentaţi îşi pun mintea la contribuţie în mod sigur putem descoperi ceva.

Slavă Domnului! Nu ne mai petrecem timpul privind înapoi şi demonstrând că a fost comisă o crimă. Acum privim înainte şi încercăm să o rezolvăm.

— Sperăm să avem curând un profil, spune Books. Până atunci... În fiecare seară, conducători de echipă, la ora şase, ora locală, avem video-conferinţă, spune el şi bate din palme. Hai să-l prindem pe băiatul ăsta rău.

53

La ora 3.57 după-amiază, taverna este aproape pe trei sferturi plină. Într-un colţ, se află un bar standard semicircular pe toată lungimea, apoi o zonă deschisă cu câteva mese rotunde pe mijloc şi cu mese dreptunghiulare la celălalt capăt. Mulţimea este un amestec de tineri, mulţi dintre ei chiar la vârsta legală de douăzeci şi unu de ani când au permisiunea să bea, alţii un pic mai în vârstă, posibil studenţi care fac studii post-doctorale. Chelneriţe se strecoară printre clienţi ducând tăvi cu sticle de bere şi pahare cu alte băuturi alcoolice. Probabil că muzica e zgomotoasă şi ritmată, dar noi nu avem sonor, ci doar înregistrarea alb-negru cu o textură granulară de la o cameră de supraveghere standard montată în colţ, care a fost descărcată pe un disc care se roteşte acum în interiorul laptopului lui Sophie Talamas.

Noi patru - Books, Denny, eu şi Sophie - stăm îngrămădiţi pe lângă ecranul laptopului. Cu stiloul, Denny arată spre un bărbat care se deplasează prin mulţime către mesele dreptunghiulare. Din perspectiva camerei fixe cocoţate în spatele barului, bărbatul merge pe mijlocul ecranului către colţul din dreapta de jos. Tipul este scund şi cu un fund mare, poartă o cămaşă neagră şi jeanşi negri şi are o coadă de cal - un hipiot în vârstă.

— Acesta este Curtis Valentine, spune Denny.

Inima îmi bate repede. Este ceva provocator să-l urmăreşti pe acest bărbat mişcându-se cu o uşurinţă obişnuită, un mers degajat în timp ce îşi ţine berea cu grijă şi se îndreaptă spre o masă fără să ştie că mai avea doar câteva ore de trăit, ore care vor fi îngrozitoare.

Înregistrarea provine de la Taverna Benny din Urbana, Illinois, şi a fost făcută pe 29 august, ziua în care a fost ucis Curtis Valentine.

Valentine continuă să meargă către colţul de jos, din dreapta ecranului până când dispare din vedere. Se îndreaptă spre o masă din colţ, o decizie raţională pentru cineva venit

acolo la o întâlnire. Din nefericire, camera de supraveghere nu este orientată spre acel colţ; centrul atenţiei îl constituie partea din faţă a localului, intrarea şi barul semicircular, unde este aşezat şi casierul. Proprietarii doresc să supravegheze barmanii şi, mai important decât atât, încasările.

— La revedere, domnule Valentine, spune Denny în timp ce Valentine dispare din vedere. Du-te la patru, ah, patru după-amiază, Sophie, dacă vrei.

Conştiincioasă, Sophie rulează imaginile înainte cu viteză mare oprindu-se la 4.04 sau altfel spus, şapte minute mai târziu.

— Ţine *sub observaţie* intrarea, spune Denny făcând semn spre colţul stâng de sus al ecranului.

Încăperea rămâne tăcută. Books îşi drege glasul.

— Iată, spune Denny în timp ce uşa barului se deschide.

Un bărbat intră şi un profil al părţii lui drepte este orientat spre ecran. Ţine la urechea dreaptă un telefon care îi ascunde parţial faţa. Poartă o şapcă de baseball care, mai mult decât atât, îi umbreşte trăsăturile. Ochelarii de vedere îi completează tripleta de camuflare. Nu este de folos nici înregistrarea cu textură granulară. Totuşi putem distinge câteva lucruri: un bărbat caucazian, aparent chel, de înălţime medie, care poartă o şapcă de baseball şi care are ceea ce pare a fi un abdomen voluminos ce se profilează printr-un hanorac albastru.

— Ăsta este omul nostru, spune Denny.

Nimeni nu vorbeşte, dar înfiorarea umple aerul. Acesta este omul nostru. Acesta este omul pe care îl vânăm de luni întregi, omul în carne şi oase atât de aproape de noi încât trebuie să mă stăpânesc să nu întind mâna şi să ating ecranul.

Acesta este omul care a ucis şi a tot ucis fără teamă de consecinţe. Acesta este omul care a comis acte de tortură atât de odioase încât ar putea face să se ruşineze o întreagă comisie a Naţiunilor Unite pentru drepturile omului care investighează atrocităţi.

Acesta este omul care mi-a ucis sora.

54

— Hei, lepădătură, spune Books spre ecranul computerului.

Acesta este apelativul pe care îl foloseşte mereu Books ca să-l descrie pe criminalul pe care îl urmăreşte, fie el un jefuitor de bancă, un răpitor, fie un ucigaş în serie, un cuvânt care este ostil şi, mai mult decât atât, dispreţuitor şi ireverenţios - aducând, deşi involuntar, argumentul hotărâtor pentru echipa sa că nu se teme de acest om şi, în consecinţă, nici ei nu trebuie să o facă.

Pe ecran, bărbatul - omul nostru, ucigaşul, poate cel mai rău om care trăieşte pe acest pământ - zăboveşte cu telefonul, având faţa orientată uşor în jos în timp ce vorbeşte şi apoi ascultă, acoperindu-şi din când în când urechea stângă cu mâna.

— Ghinion pentru noi, tipul vorbeşte la telefon, spune Sophie.

— Nu este ghinion, spune Books. Ştie unde este camera de supraveghere. Tipul se ascunde cât de mult poate fără să fie evident că o face.

Omul nostru se deplasează prin mulţime şi pentru o vreme, rămânem să-l vedem din profil-dreapta. Îl pierdem de vreo două ori în timp ce îşi croieşte drum printre oameni, dar mai apoi se întoarce şi pentru o clipă, stă cu faţa la cameră aproape pe de-a întregul pe când se îndreaptă spre partea din spate a tavernei - spre partea de jos a ecranului.

— Stai, spun eu, în timp ce Sophie face deja ceea ce i-am cerut.

Ecranul îngheaţă, dar din când în când pulsează brusc. Este cel mai bun cadru pe care urmează să-l avem cu el, dar nu este suficient. Stând cu faţa direct spre noi, dar cu capul totuşi înclinat uşor în jos în timp ce vorbeşte (sau se face că vorbeşte) la telefon, cozorocul şepcii îi ascunde complet ochii lăsând vizibile doar nasul, gura şi bărbia.

— Mda, ştie unde este camera de supraveghere, spune Books din nou. Continuă să derulezi, Soph.

Soph, remarc, un gând trecător. Nu Sophie.

Când ecranul se însufleţeşte din nou, omul nostru îşi continuă drumul şi se deplasează spre locul unde se află Curtis Valentine. Pentru prima dată, observăm clar geanta pe care o duce individul atârnată pe umărul stâng, fără îndoială sacul lui cu bunătăţi - pe baza informaţiilor pe care le avem, presupun că aceasta ar putea conţine un ciocănel de spart gheaţa, instrumente chirurgicale, o canistră cu benzină cu o mască de gaze, poate un Taser[56] şi probabil o armă de foc.

Exact când omul nostru ajunge în colţul drept al ecranului, îşi înalţă capul şi, după câte văd, încheie convorbirea telefonică şi începe să i se adreseze lui Curtis.

Dar apoi, dispare şi nu mai este în raza camerei de supraveghere.

— La naiba, spun eu.

— Poţi să te uiţi mai departe dacă vrei, spune Denny, dar individul nu mai reapare până când pleacă amândoi la cinci şi trei minute după-amiază. Şi nu îţi mai face speranţe.

Sophie rulează înainte cu viteză mare până la ora amintită. Când Curtis Valentine îl părăseşte pe omul nostru, Curtis este în partea dreaptă. Tipul se depărtează de noi şi, în mod întemeiat, se întoarce spre dreapta să discute cu Curtis - lăsându-ne să-i privim ceafa, şapca de baseball şi hanoracul. Pe când cei doi bărbaţi se deplasează prin bar către uşa din faţă - stânga sus a ecranului - omul nostru reuşeşte să-şi ţină faţa întoarsă de la camera de supraveghere şi să pară foarte firesc când face acest lucru.

— E bun, spune Books.

— Ştiam asta. Sophie, poţi să dai înapoi la imaginea frontală pe care am avut-o?

Ecranul se precipită, toată lumea se mişcă de-a-ndăratelea într-o succesiune rapidă. Momentul îmi aduce aminte de o videocasetă veche din copilăria mea cu tata care ne învăţa, pe mine şi pe Marta, să mergem când împliniserăm un an de

---

[56] De fapt o armă cu electroşocuri şi numele celei mai cunoscute companii americane producătoare (Taser International), fondată în 1993 şi având sediul în Scottsdale, Arizona (n.tr.)

viaţă, o casetă video pe care o urmărisem zece ani mai târziu de Crăciun. Tata ne convingea însoţindu-ne şi apoi se desprindea de mâinile noastre să ne lase pe propriile picioare, eram gemene care ne mişcăm membrele energic şi într-un mod necontrolat, cu dificultate şi cu paşi stângaci precum marinarii ameţiţi, înainte ca fiecare dintre noi să cadă în fund. Îmi amintesc cum urmăream imaginile cu tata, mama şi Marta, iar tata derula caseta fără oprire la o viteză mare, astfel că eu şi Marta înaintam clătinându-ne, apoi cădeam, pe urmă ne ridicam şi mergeam înapoi spre mâinile lui tata. Noi ţipam pe când tata, în repetate rânduri, derula caseta aceea înainte şi înapoi, copile ale căror reacţii tata ştia cum să le tempereze, îmi amintesc cum intensitatea luminii se reducea în camera noastră de zi în timp ce luam câte o gură de lapte de pasăre (Martei nu-i plăcea laptele de pasăre, dar eu îl adoram), căldura focului care trosnea şi starea de confort transmisă de acei ciorapi de Crăciun identici care ne-au bucurat întreaga copilărie atârnaţi cu grijă lângă şemineu.

— Iată, spune Books.

Ecranul îngheaţă şi scoate un sunet ascuţit. Sophie încearcă să focalizeze, dar din cauza calităţii slabe a imaginii, apropierea o face şi mai neclară. Se mişcă înainte şi înapoi până când găseşte cea mai clară poză cu omul nostru.

Ochii sunt imposibil de distins. Dar nu este o pierdere totală. Se vede curba feţei şi nasul delicat şi alungit. Chiar şi purtând hanoracul, se remarcă câteva semnalmente ale conformaţiei lui, o pantă spre umeri şi un trup subţire. Este ceva. Fiecare din noi îl studiază întrebându-se dacă am fi în stare să-l recunoaştem dacă l-am întâlni vreodată în persoană.

Da, hotărăsc eu pentru mine, dar aici vorbeşte perseverenţa mea. Cine ştie dacă omul nostru este cu adevărat rău? Cine ştie dacă el are într-adevăr un abdomen proeminent? Cunoscându-l pe acest om, aşa cum o facem în clipa de faţă, este inevitabil ca el să fie cel puţin întrucâtva deghizat. Dacă îi punem puţin păr blond, dacă îi scoatem ochelarii şi îi adăugăm un costum şi o cravată îndepărtându-i haina cu „burtă”, probabil că ar putea trece pe lângă noi toţi fără să-l

recunoaştem.

Adică, la naiba, hai să o spun - individul ar putea probabil să poarte îmbăcăminte identică cu aceea pe care o poartă în această filmare şi să treacă liniştit pe lângă noi. Pentru că arată exact aşa cum vrea să arate: un tip obişnuit de vreo treizeci şi ceva de ani. Un om fără nimic deosebit şi care nu se remarcă prin nimic deosebit.

Un om normal. Un tip inofensiv.

55

Books se desprinde cu puţină frustrare pe chip de lângă biroul unde este cocoţat computerul. Denny ne avertizase că nu era mare lucru cu acest video, totuşi nu puteam să nu ne sporim speranţele fiind şi prima ocazie să-l vedem în persoană pe omul nostru. În clipa asta, adrenalina îşi începe exodul lent şi dezamăgit.

— Vom cere experţilor tehnici să se ocupe de problema asta chiar acum, să vadă dacă putem îmbunătăţi calitatea imaginii, spune el respirând adânc şi lăsând nervii să se domolească. Dar nu cred că ceea ce am văzut va fi suficient pentru recunoaşterea facială.

Books are dreptate. Nu mă pot lăuda cu o bună cunoaştere a tehnologiei de recunoaştere facială - analiştii de informaţii care asigură securitatea naţională au mult mai multă experienţă -, dar am lucrat destul cu ea încât să-i recunosc limitele. O filmare a profilului individului nu ne va duce departe şi chiar şi cu această imagine frontală, nu-i vedem retina şi nici nu avem secvenţe complete ale multor alte puncte de reper - ochii, nasul întreg, pometii. Nu avem nici posibilitatea dobândirii texturii pielii, care ar putea fi un crem cu aspect smântânos sau ceva mai arămiu.

Pur şi simplu, nu lăsase camera de supraveghere să îl vadă suficient de bine.

Books îşi freacă faţa cu amândouă mâinile.

— În această dimineaţă, am obţinut mandate de percheziţie pentru computerele lui Curtis Valentine, spune el. Ar trebui să le avem până la sfârşitul zilei. Aşa că foarte curând vom cunoaşte numele persoanei cu care Curtis trebuia să se întâlnească - numele pe care îl folosea omul nostru. Progresăm, oameni buni.

Fac un zgomot, un pic de scepticism. Dar Books are dreptate - cu doar două zile în urmă Biroul Federal recunoştea în mod oficial aceste incendii ca omucideri şi da, acum începem să avem rezultate.

Dacă măcar ne-am mişca mai repede, îmi spun eu, nu pentru prima oară şi nici măcar pentru a zecea oară. Este un refren familiar care mi se repetă în minte - toată această întârziere a dus la din ce în ce mai multe decese.

Privesc înapoi spre ecranul îngheţat şi spre instantaneele neclare alb-negru cu omul nostru. Aproape că ne sfidează venind atât de aproape în raza de acţiune a camerei de supraveghere, dar neîngăduind un cadru frontal bun cunoscând cu precizie unghiul de...

Dar ia stai o clipă.

— Era acolo mai înainte, spun eu. Ai spus-o tu, Books - ştia unde se afla camera video în clipa când a intrat.

— În această zi, nu a intrat mai devreme, spune Denny. Am urmărit filmarea toată ziua.

— Atunci cu o zi mai înainte, insist eu.

— Posibil, spune Books dând încet din cap. Mda, sigur, e posibil.

Sar de pe scaunul meu şi merg în spaţiul deschis al încăperii. Când sunt agitată, trebuie să mă mişc, mintea-mi nu poate merge înainte dacă nu o fac şi picioarele.

— Tipul a intrat şi a verificat locul. Probabil s-a aşezat la barul semicircular din faţă şi s-a uitat cu atenţie de jur-împrejur. Posibil să fi fost îmbrăcat complet diferit.

Books se uită la Denny.

— Sunt pregătit, spune el. Nu ştiu dacă se păstrează filmări din urmă. Am fi foarte norocoşi dacă ar mai exista filmarea din 29 august. Dar voi verifica chiar acum.

Denny îşi deschide telefonul celular şi iese din cameră. Books îmi surprinde privirea şi îmi face semn din cap.

— Facem progrese, spune el. Cu siguranţă o să apară ceva important, e doar o chestiune de timp înainte să apară ceva important.

— Bine, pentru că este doar o chestiune de timp înainte ca el să ucidă din nou, spun eu. Cum ar fi, azi sau mâine.

56

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 13
14 septembrie 2012

Spune-o, Nancy. Spune-o ca toţi prietenii mei să o audă.

(Nota editorului: sunete slabe scoase de o femeie)

M-ai crezut. Oricât ar părea de ciudat, ai crezut că vindeam fursecuri în beneficiul cercetaşelor când am venit la uşă. Acum, dacă nici asta nu este o dovadă a competenţei mele, nu ştiu ce să spun că e!

De acord, să fim cinstiţi, am apelat puţin la procedura ah-păcăleli şi am spus că fiica mea era imobilizată acasă de o gripă şi că avea acel termen limită să-şi facă norma de lucru, aşa că ar fi în ordine dacă le-aş vinde eu în locul ei? Şi *chiar* am adus cu mine şi o cutie Thin Mints[57].

Ah, ce zi! A apărut soarele, păsările ciripesc, frunzele îşi schimbă culoarea, aerul este curat şi înviorător, iar eu cu Nancy am ajuns să ne cunoaştem destul de bine. Cum să nu fiu fericit? Sigur că sunt fericit.

Cu toate acestea, mă întreb unde şi-a luat zborul Mary-Mary-foarte-încăpăţânată care mi-a spus că par neliniştit? Ea nu ştie nimic despre mine. *E ceva în privirea ta*, spunea ea. *Ca şi cum ai dori ceva ce nu ai.* Ce naiba mi-aş putea dori şi să nu am deja? Mă bucur de sănătate, slavă Domnului. Îmi place ceea ce fac. Şi sunt absolut *perfect* în ceea ce fac. Ce altceva să mai vrei de la viaţă?

Ai vreo idee, Nancy? Probabil că e dificil să vorbeşti cu masca de gaze pe faţă. Ei, nu-ţi face griji, este aproape totul terminat pentru tine. Doar un pic...

{Nota editorului: se aude un fluierat)

O, hei! Auzi sunetul ăla, Nancy? Nu pleca, voi reveni!

Este o fată drăguţă această Nancy. Foarte plăcută şi ascultătoare. A născut un copilaş la o vârstă fragedă, aşa că băiatul ei este la colegiu, deşi ea are doar patruzeci şi ceva de ani.

[57] Fursecuri învelite în ciocolată cu mentă (n.tr.)

Divorţată şi singură. O celibatară. Oare mai foloseşte lumea acest termen, *celibatară?*

Cea mai mare teamă a lui Nancy este că băiatul ei, Joseph, nu va găsi pe cineva deosebit. Spune că puştiul are probleme cu loialitatea. A avut o perioadă dificilă în timpul liceului, după câte se pare, cu droguri şi vreo două arestări pentru furt din magazine. Fostul ei soţ este parte a problemei pentru că nu îşi face datoria pe frontul pensiei alimentare şi nu-şi petrece suficient timp cu tânărul Joey. Dar lucrurile merg mai bine pentru Joey şi el speră ca într-o bună zi să fie consilier pentru probleme de dependenţă.

Fiindcă veni vorba, să nu insistaţi cu ideea asta, pentru că dacă este cineva *neliniştit,* persoana aia este Mary-Mary-foarte-încăpăţânată. Când am cunoscut-o, tocmai avusese o întâlnire cu un necunoscut. O femeie care este atât de singură încât să fie dispusă să meargă la o întâlnire cu un individ pe care nu l-a văzut în viaţa ei mă numeşte pe mine neliniştit?

Eu nu sunt neliniştit.

Continuaţi, aproape pot să vă aud. El îşi proiectează tristeţea. Ajunge să se simtă mai bine numai rănindu-i pe alţii. Durerea lor este medicamentul lui.

Îmi pare rău, nu. Dar mulţumesc pentru participare! Ce avem noi pentru cei învinşi, Johnny? Mai întâi, un exemplar al DSM-IV datorită sponsorului nostru, Asociaţia Americană de Psihiatrie. Şi nu uitaţi, la Asociaţia Americană de Psihiatrie, dacă aveţi o problemă, noi vom născoci un cuvânt pentru ea.

Şi asta nu e tot! Apoi, ei vor primi un exemplar din *Interpretarea viselor* a doctorului Sigmund Freud, care descrie revelaţiile catartice despre invidia de penis, teama de castrare şi dorinţa oedipiană. Să-l lăsăm pe doctorul Freud să vă rezolve problema astăzi! Şi dacă nu poate, nu vă faceţi griji! Va da vina pe sentimentele sexuale nerezolvate faţă de mama voastră.

Nancy, Nancy! M-am întors. Îţi aminteşti de prietenul nostru, ibricul? Acum, stai nemişcată, dragă. Mă tem că o să te doară.

(SFÂRŞIT)

57

La celălalt capăt al telefonului, aud zgomotul specific tastelor. Apoi, sergentul Roger Burtzos, de la Departamentul de Poliţie New Britain, îmi spune:

— În regulă, domnişoară Dockery. Am autorizaţia ta aici, aşa că spune-mi din nou ce doreşti?

— Incendiul de aseară din oraşul tău.

— Da, ce e cu el?

— Vreau să trimiţi pe cineva la locul...

— Deja avem ofiţeri trimişi acolo.

— Bine, bine. Transmite-le să-i întrebe pe pompieri despre numărul victimelor din casă şi despre localizarea lor în interiorul casei.

Urmează o pauză. Nu ştiu dacă sergentul îşi notează ce i-am spus sau dacă, în acest fel, îşi exprimă iritarea faţă de mine.

— Şi spune-le să chestioneze vecinii ca să le confirme numărul de persoane care locuiau în acea casă.

— În ordine, domnişoară Dockery. O voi face.

— Am nevoie de informaţii cât mai repede posibil.

— Am înţeles.

După ce am aflat de incendiile din zonele rezidenţiale de la ultimele ştiri sau de pe forumurile online, sunt la al treilea apel din această seară. Ştim că în timpul „Turului Autumnal”, omul nostru provoacă două incendii pe săptămână în zona pe care o vizitează, aşa că vrem să identificăm acest prim incendiu cât mai repede posibil ca să fim în situaţia de a acţiona atunci când va avea loc cel de al doilea. Dacă va ieşi ceva bun din asta este o altă problemă, dar merită o încercare.

Prin urmare, eu încerc să localizez aceste incendii în timp real. Demult, când eram în acţiune singură, sunam la departamentele de poliţie a doua zi după incendiu sau câteodată la câteva zile după. Acum o fac îndată ce aflu despre incendiu.

Se apropie miezul nopţii, ultimele minute ale zilei de vineri. Nu mă mai pot concentra. Îmi simt ochii grei. Picioarele

mă dor. Depăşesc cam trei stadii de nesomn şi sunt undeva între starea de catatonie şi cea de zombi.

Dar trebuie să fiu în formă. Pentru că noaptea asta este noaptea cu pricina. Calculând înapoi, trebuie să fie în această noapte. Tipul nu ucide niciodată duminica, după cum ştim. De obicei, a doua crimă din săptămâna stabilită este săvârşită sâmbăta. Ceea ce înseamnă că prima are loc mai la începutul săptămânii, de regulă joi, uneori miercuri (cum s-a întâmplat cu Luther Feagley şi Tammy Duffy în Nebraska), dar nu mai târziu de vineri. În consecinţă, în această noapte trebuie să fie momentul ales.

Mă împing desprinzându-mă de biroul aflat la etajul al optulea al filialei FBI din Chicago. Îmi întind spatele şi îmi scutur mâinile.

În biroul de alături, Books tocmai a revenit de la fosta casă a lui Joelle Swanson din suburbia Lisle.

— Vreo veste bună? îl întreb.

El ridică din umeri.

— Nu s-a intrat prin efracţie, spune el. În concluzie, individul a păcălit-o cumva să intre în casă. Exact cum a făcut şi cu Valentine. Tipul ăsta trebuie să fie un seducător.

Gândul mă înfioară, dar probabil că Books are dreptate.

Telefonul meu celular sună. Numele apelantului nu apare, ceea ce înseamnă că este un ofiţer de poliţie. Hai să vedem despre ce jurisdicţie este vorba: până acum, în seara asta, am sunat la departamentele de poliţie din New Britain, Connecticut; Fergus Falls, Minnesota şi Cambria, California.

— Domnişoară Dockery, sunt sergent Burtzos, de la Departamentul de poliţie New Britain.

Ei bine, ăsta a fost rapid.

— Da, sergent?

— Rezultă că băieţii mei de la locul faptei ştiau deja informaţiile. Eşti gata?

— Sunt gata, răspund eu revenită în birou şi cu mâinile în echilibru deasupra tastaturii.

— Numele ei este Nancy McKinley. Locuieşte singură. Este divorţată, cu un fiu, Joseph, care merge la colegiul din

Hartford.

— Bine... rostesc cu ţinându-mi respiraţia.

— E moartă, spune el. S-a ajuns prea târziu. A suferit arsuri teribile.

Suntem tot mai aproape...

— A fost găsită moartă în dormitor.

Şi mai aproape.

— Chiar pe pat? întreb eu.

— Pe - dă-mi voie să întreb, spune el şi în fundal îl aud vorbind la aparatul de emisie-recepţie cu ofiţerii de la locul incidentului; aud şi răspunsul bâzâit la acel aparat după care, sergentul Burtzos revine la telefon şi confirmă. Femeia era culcată pe pat, spune el.

— Şi originea focului? întreb eu.

— Ei, în acest moment, sunt doar supoziţii, spune sergentul Burtzos. Focul încă se dezlănţuia. Dar se crede că a început chiar din dormitor.

Mut telefonul din dreptul gurii şi strig peste umăr:

— Books!

Apoi, readuc telefonul la gură şi spun:

— Sergent, vreau să mă asculţi cu mare atenţie.

58

— Îmi pare rău, spune sergentul Burtzos prin telefonul dat pe difuzor. Suntem cu personal incomplet într-o zi aglomerată şi este trecut de miezul nopţii. Nu am posibilitatea să convoc mai mulţi oameni prea curând.

Eu şi Books ne uităm unul la celălalt. Exact ce ne-am imaginat.

— Poate poliţia statală? sugerează Burtzos. Ei sunt de regulă cei care fac baraje rutiere.

Books clatină din cap.

— N-am reuşi suficient de rapid şi nu cunoaştem frontierele. Nu ştim unde va merge el în continuare. E în regulă, spune Books. Ascultă, sergent, poţi să ne faci legătura cu ofiţerii de la locul incendiului?

— Pot să fac asta, pot să fac asta. Daţi-mi numărul vostru.

Trei minute mai târziu, linia directă de la telefonul meu fix sună. Apăs butonul pentru difuzor şi răspund.

— La telefon ofiţer Janet Dowling, se aude din telefon.

— Sunt agent special Harrison Bookman, ofiţer, şi alături de mine este Emmy Dockery, analist la Biroul Federal. Mă auzi bine?

— Sunt în maşina poliţiei, aşa că da.

— Ofiţer, este multă lume la locul incidentului?

— Nu la fel de multă ca atunci când focul ardea ameninţător. Dar da, este destulă lume. Să zicem, peste douăzeci de persoane.

— Dă-mi numărul telefonului tău mobil, te rog. Vreau să-ţi trimit ceva.

În urmă cu zece ani, ideea că ai putea transmite o imagine prin telefon era inimaginabilă. Acum, este supărător dacă durează mai mult de zece secunde.

— Gata, am primit. Totuşi, nu se vede foarte clar.

— Asta pentru că nici nu este clar. Este o imagine obţinută de o cameră de supraveghere. Cea mai bună pe care o avem. Omul este un bărbat caucazian, puţin sub un metru optzeci,

chel cel puţin în această imagine, conformaţie medie, probabil între treizeci şi treizeci şi cinci de ani.

— Am înţeles.

— Aruncă o privire prin mulţime, ofiţer. Şi are cineva posibilitatea să facă o fotografie a mulţimii?

— Da, putem. Aşadar credeţi că este aici urmărindu-şi opera?

— Este posibil, răspunde Books uitându-se la mine.

Nici unul dintre noi nu crede cu adevărat că omul nostru e acolo, dar nu se ştie niciodată.

— Agent, comandantul nostru de pompieri spune că nu arată ca un incendiu premeditat. Adică, nu s-a făcut încă o investigaţie, dar el face treaba asta de multă vreme şi are instincte bune.

Books surprinde expresia de pe faţa mea. Alţi câţiva comandanţi de pompieri şi anchetatori de incendii s-au înşelat până acum.

— Noi credem că este un incendiu premeditat, spun eu, iar individul care l-a provocat este foarte priceput să ascundă acest fapt.

— Foarte bine, agent.

— Pune întrebări tuturor celor prezenţi, ofiţer, spune Books. Tratează situaţia ca pe un loc al crimei.

— Aşa voi proceda.

— Dar încearcă să acţionezi fără tam-tam, spune Books. Omul nostru nu-şi imaginează că îl urmărim chiar în clipa asta. Nu avem nici un motiv să-l lăsăm să afle chiar acum. Nu încă.

Încheiem convorbirea telefonică. Books îşi verifică mobilul şi citeşte un mesaj.

— Echipa de reacţie rapidă este în drum spre avion. Mai bine plec.

Încep să spun ceva, dar mă opresc. Privirea mi se deplasează spre geanta de sibir aflată în colţul camerei. Am împachetat haine pentru trei zile şi cosmeticale, dacă se iveşte necesitatea.

— E mai bine să rămâi aici, spune Books. Ai multe de făcut.

Dacă aş dori cu adevărat să pun piciorul în prag şi să-l însoţesc, Books şi-ar da acordul. Dar are dreptate. Noi deja am discutat asta. Tocmai am primit o grămadă de informaţii de la departamentele de poliţie din Lisle şi Champaign, pline de date despre Joelle Swanson şi Curtis Valentine. Asta-i ceea ce facem noi, analiştii, nu? Examinăm informaţiile în timp ce agenţii aleargă după senzaţii tari.

Un moment stânjenitor pluteşte între noi. Nimic nu are sens, nici o îmbrăţişare şi nici măcar o strângere de mână.

— Fii atent, îi spun eu. Şi păstrăm legătura.

59

Imaginea lui Books apare pe laptop, iar cuvintele rostite se aud la o fracţiune de secundă după mişcarea buzelor.

— Te-am prins, spun eu alături de Sophie şi Denny aşezaţi lângă mine.

— Nimic important de raportat, îmi pare rău să o spun, zice Books. New Britain este un orăşel adormit. Victima, Nancy McKinley, era contabilă la Hartford. Şi-a terminat activitatea la cinci şi un sfert, s-a oprit la o băcănie tocmai dincolo de New Britain şi apoi, a mers acasă. Este ultima informaţie ştiută despre ea.

— N-am văzut nimic pe caseta de la băcănie, spune Denny. Nimic care să ne sară în ochi, dar vom continua să ne uităm.

— Omul nu a fost atât de prost să folosească o carte de credit la magazin, spun eu. Probabil că nu a intrat deloc în prăvălie. Pur şi simplu a aşteptat-o să plece.

— Fiul femeii, Joseph, a declarat că aceasta nu se întâlnea cu nimeni şi că nu avea nici un plan pentru weekend, spune Books. Prin urmare, e posibil ca omul nostru să fi sunat la soneria ei şi să fi intrat cu forţa.

Mă întorc spre Sophie. Aceasta este sarcina ei, să verifice mesaje şi orice suport de informaţii pe care victima l-ar fi folosit, încât să ne poată da informaţii utile.

— Încă mă uit la imagini, spune ea. Dar deocamdată, nimic.

— Noi avem poliţia statală de rezervă în Rhode Island, Connecticut, Massachusetts şi New York, spune Books. În regulă, spuneţi-mi ce aţi aflat.

Arunc o privire rapidă pe notiţele mele, un rezumat al muncii câtorva oameni din echipa noastră.

— În ziua când a murit, Curtis Valentine avea o întâlnire pe agenda lui la ora patru după-amiază cu un bărbat numit Joe Swanson din Lisle, Illinois, spun eu.

— Încerci să mă păcăleşti.

— Nu. Omul nostru a folosit o versiune masculină a

numelui lui Joelle Swanson să stabilească o întâlnire cu următoarea persoană pe care urma să o ucidă, Curtis Valentine.

— Am urmărit un apel de telefon mobil - un mobil ars, bineînţeles, neidentificabil - de la Lisle, Illinois, către telefonul de serviciu al lui Curtis Valentine, pe 22 august. Este aceeaşi zi în care a ucis-o pe Joelle Swanson.

— În concluzie, a ucis-o pe Joelle în Lisle şi în timp ce se afla acolo, şi-a organizat următoarea crimă, o săptămână mai târziu.

— Da, aprob eu uitându-mă pe notiţe. Din câte se pare, acest Joe Swanson a spus că începea o nouă afacere, dar nu a menţionat ce anume şi că a fost scos din minţi de ultimul lui designer de site, aşa că a dorit să se întâlnească personal cu bietul Curtis.

— Inteligent, spune Books. Foarte inteligent. Probabil Curtis l-a invitat la el acasă să-i arate echipamentul. Dar ce poţi spune despre Joelle Swanson?

— Nimic, spun eu. Ea nu avea nimic în computer şi nici n-am aflat nimic care să ne indice că plănuia o întâlnire cu cineva.

Books nu reacţionează la aceste informaţii. Nu e greu să înţelegi cum se petrec lucrurile. Omul nostru se simte confortabil aflându-se în faţa femeilor chiar în căminul lor, dar nu la fel de bine şi cu bărbaţii. Din câte ne putem da seama, îşi forţează oarecum intrarea în casele lui Joelle Swanson şi Nancy McKinly, dar îşi fixează o întâlnire cu Valentine, aşa că va fi invitat să intre.

Oare la fel se întâmplase şi cu Marta? A răspuns pur şi simplu la sonerie crezând că omul nostru era vreun vânzător ambulant, un tip care căuta o adresă sau un cititor de contor de la compania electrică? E foarte posibil. Marta ar fi deschis uşa oricui. Ea nu văzuse niciodată partea întunecată a lucrurilor, ci doar lumina.

— Bine, spune Books.

Pe ecran, îl vedem uitându-se la ceasul de la mână. În Connecticut, unde se află Books, este cu o oră mai târziu după

ora patru, ora centrală standard. Astăzi este sâmbătă, ceea ce înseamnă că astăzi va avea loc a doua crimă, al doilea incendiu. Ah, dacă am putea distribui un avertisment. Dar ce le putem comunica oamenilor? O fotografie întunecată, fără nici un nume, fără nici o zonă de vulnerabilitate, nici măcar un modus operandi care să îndrume spre ceva exact? *Hei, oameni bum care locuiţi în partea de nord-est a Statelor Unite, urmăriţi cu mare atenţie un individ alb, de înălţime medie acesta ar putea să vă pătrundă în casă cu forţa, să vă tortureze şi să vă dea foc casei.*

— Am trimis deja un buletin informativ către toate jurisdicţiile locale din Massachusetts, Rhode Island, Connecticut şi New York ca să ne alerteze imediat pentru orice incendiu rezidenţial, indiferent de anvergură, spune Books. Cu puţin noroc, în seara asta, vom fi anunţaţi de incendiu în mai puţin de o oră după ce va izbucni.

— Noi vom fi pregătiţi aici, spun eu încercând să nu-mi fac mari speranţe, dar ştiind că suntem în plan şi că această seară era posibil să fie momentul hotărâtor pe care îl aşteptam.

60

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 14
15 septembrie 2012

Pentru cei din partea de nord-est a ţării, declar următoarele: voi, cu certitudine, schimbaţi anotimpurile aşa cum trebuie. Nu este nimic mai maiestuos decât schimbarea culorii frunzelor de aici. De la sine înţeles, e un pic cam devreme, aşa că va trebui să revin în octombrie să văd toamna în toată splendoarea ei, dar voi îi puteţi vedea primele semne, la fel ca majoratul unei femei frumoase, atât de pline de mister şi promisiune, atât de vibrante şi de înviorătoare. Nu-i aşa că te face să te simţi plin de energie?

Ei bine, după ce termin o şedinţă, ajung să mă simt astfel, sentimental ca să zic aşa, îmbătat aş putea recunoaşte, chiar euforic. Ador ceea ce fac, mai ales căile prin care o fac în prezent. Voi vedeţi ce văd eu în frumuseţea ei? În onestitatea ei pură?

O vorbă veche spune că oamenii sunt cinstiţi în cel mai înalt grad la naştere şi la moarte. Ştiţi cine a spus asta? Chiar eu! Probabil că aţi crezut că urma să zic Robert Frost[58] sau PhilipRoth[59], dar la modul cel mai serios, pur şi simplu, am spus-o eu. Nu citiţi mereu acele vorbe renumite pe internet sau în cărţile cu aforisme celebre şi gândiţi *Dumnezeule, aş dori ca măcar una dintre aceste ziceri să-mi aparţină?* La urma urmei, cel puţin zece dintre ele sunt ale lui Will Rogers[60], iar Winston Churchill[61] are nenumărate vorbe de duh, cum au şi mulţi dintre faimoşii noştri preşedinţi. Eu doresc doar una,

---

[58] Robert Frost (1874-1963) - poet american foarte apreciat pentru descrierile realiste ale vieţii rurale şi arta limbajului colocvial (n.tr.)

[59] Philip Roth (n. 1933) - romancier american câştigător a patru mari premii literare: National Book Critics Award (1991) pentru *Patrimoniu,* PEN/Faulkner Award (1993) pentru *Operaţiunea Shylock,* National Book Award (1995) pentru *Sabbath's Theater* şi Premiul Pulitzer (1997) pentru *Pastorala americană* (n.tr.)

[60] William Penn Adair Rogers (1879-l935) - actor de comedie, editorialist, comentator radio (n.tr.)

doar o singură rostire memorabilă despre adevăr care să fie atât de memorabilă încât să rămână în mintea voastră pentru totdeauna.

În general, o observaţie doare în măsura în care este adevărată.[62]

Singurul lucru de care trebuie să ne temem este teama însăşi.[63]

O minciună parcurge jumătate din suprafaţa pământului înainte ca adevărul să aibă şansa să-şi pună pantalonii pe el.[64]

Oamenii sunt cinstiţi în cel mai înalt grad atunci când se nasc şi atunci când mor.

Da. Da, chiar aşa! Îndrăznesc să spun că citatul meu arată foarte bine în această companie.

Dar aici nu este vorba despre mine, dragă audienţă. Este vorba despre voi. Ce credeţi despre genialitatea mea?

Suficient, atunci. M-am distrat în această seară cu acest gentleman minunat, doctor Padmanabhan, şi transmit cele mai sincere scuze dacă i-am masacrat pronunţia numelui. Deşi cred că dacă l-aţi întreba, ar spune că nu a fost cel mai rău lucru care i s-a întâmplat în seara asta.

Şi acum e timpul să-mi iau la revedere. Dar înainte de a face asta, aş dori doar să vă întreb dacă vi se pare că aş fi o persoană neliniştită? Sigur că nu. Sunt fără egal la jocul meu şi încă mă distrez. Ce-ar fi putut să-şi imagineze acea femeie, Mary?

Mă voi întoarce să vorbesc cu voi mâine. Probabil că traficul s-a degajat suficient pe autostrada I-95, aşa că e timpul să-mi văd de drum.

(SFÂRŞIT)

---

[61] Sir Winston Churchill (1874-l965) om politic britanic, prim-ministru al Regatului Unit în al Doilea Război Mondial (n.tr.)

[62] Citat din Will Rogers (n.tr.)

[63] Citat din Franklin Delano Roosevell (1882-l945) al 32-lca preşedinte al Statelor Unite (n.tr.)

[64] Citat din Sir Winston Churchill (n.tr.)

61

— Vecinii spun că doctorul Padmanabhan locuia singur, spune ofiţerul.

— Mulţumesc, ofiţer. Te rog, aşteaptă, spun eu şi întrerup telefonul ca să apăs butonul aparatului de recepţie pentru Books. Books, recepţionezi?

— Recepţionez, Emmy.

— Scenariul doi, spun eu. Scenariul doi. Apelul a venit din Providence, Rhode Island.

— Scenariul doi, recepţionez. Dă telefon.

Treizeci de secunde mai târziu, eu şi Books suntem într-o teleconferinţă cu comisarul de poliţie de la Poliţia Statală din Rhode Island şi cu comandantul Poliţiei Statale din Connecticut, care au fost gata să intervină la apelul meu.

— Acesta este scenariul doi, Rhode Island şi Connecticut.

— Rhode Island recepţionează, spune comisarul de poliţie Adam Vernon. Poliţiştii noştri sunt la locul potrivit.

— Connecticut recepţionează, spune comandantul Ingrid Schwegel. Poliţiştii noştri sunt de asemenea la locul potrivit.

— Suntem liniştiţi în legătură cu autostrada 95? întreb doar să-mi calmez nervii, deşi fusese deja subiect de discuţie.

— Agent, spune comisarul de poliţie Vernon confundându-mi titulatura, dacă suspectul se îndreaptă spre Vestul Mijlociu, singura lui rută este prin Connecticut şi singura autostradă care are vreo noimă este I-95. Sunt şaizeci şi şasede kilometri de graniţă, dar dacă nu se aşteaptă să fie întâmpinat, ar fi un prost să nu o ia pe I-95.

— Foarte bine, spun eu. Apelul de incendiu a venit în urmă cu paisprezece minute şi tocmai am primit confirmarea că este incendiul pe care îl vizăm. Harta mea spune că focul este localizat exact la nord de Spitalul Miriam din Providence, ceea ce înseamnă că tipul trebuie să călătorească şaizeci de kilometri pe I-95 ca să ajungă la graniţa Connecticut-Rhode Island.

— Chiar dacă a avut un oarecare avans, spune Vernon, nu există nici o posibilitate să fi ajuns deja la graniţă. Dar eu am

dat deja comanda, agent. În timp ce vorbim, semnalele luminoase se înalţă.

— Sunt agent Bookman. Sunt aeropurtat şi ar trebui să fiu la graniţă în cincisprezece minute. Eu voi avea comanda, dar vom avea curând agenţi şi la sol care vi se vor alătura. Să fim clari asupra comenzii: plăcuţe de înmatriculare şi VIN-uri[65] ale oricărui vehicul cu un bărbat care se potriveşte vag descrierii. Controale permisive la un nivel minim. Pentru tot ceea ce pare suspect - în linii generale, orice - poliţiştii voştri mă vor contacta direct.

— Connecticut recepţionează.

— Rhode Island recepţionează, spune Vernon. Dacă în această seară va fi pe drum, îl vom prinde.

---

[65] *VIN - acronim pentru Vehicle Identification Number (Numărul de Identificare al Vehiculului)*

62

Transmisiunea din elicopterul FBI se transferă cu o claritate surprinzătoare în laptopul meu. O vedere de deasupra a autostrăzii I-95, aşa cum înaintează pe direcţia sud-vest din Rhode Island înspre North Stonington, Connecticut. O autostradă pe două niveluri, cu două benzi care duc spre sud-vest plus un acostament.

La graniţă, dedesubtul semnelor pe care scrie BUN VENIT ÎN CONNECTICUT şi NORTH STONINGTON, TOWN LINE, vehiculele poliţiştilor statali au organizat un filtru, perpendicular pe benzile de trafic. Semnalele luminoase preced filtrul în măsura în care îmi permite ecranul să văd - probabil vreo opt sute de metri cel puţin sau oricare ar fi protocolul pentru blocaje rutiere.

Drumul este plin ochi cu vehicule care aşteaptă în şir. La punctul de control, ofiţerii şi agenţii FBI îndreaptă lanternele spre maşini, atât spre locurile din faţă, cât şi spre cele din spate, uneori deschid portbagajul şi îl verifică, alteori comandă ca maşina să fie trasă pe acostament pentru o cercetare mai minuţioasă şi întotdeauna se ia act de plăcuţa de înmatriculare şi de VIN, care se găseşte în interiorul portierei din faţă. Odată lăsate să plece, vehiculele trebuie să facă un ocol incomod pe lângă maşinile poliţiei şi apoi peste acostament, înainte de a merge mai departe spre Connecticut, nefiind tocmai bun-venitul pe care îl aşteptau de la Statul Constituţiei[66].

După cum pot observa, autostrada este verificată, chiar dacă este foarte târziu - aproape miezul nopţii după ora standard de est. Fără îndoială, şoferii presupun că acesta este un baraj rutier de sâmbătă seara şi se dovedeşte a fi chiar aşa pentru doi şoferi ghinionişti care sfârşesc cu maşinile sechestrate şi cu o plimbare la închisoarea din North Stonington.

Elicopterul se deplasează de-a lungul autostrăzii căutând orice vehicul care încearcă să întoarcă şi pentru prima oară,

---

[66] Supranumele statului Connecticut (n.tr.)

observ că există şi un al doilea elicopter care face acelaşi lucru.

Books îmi furnizează nume, plăcuţe de înmatriculare şi numere de identificare ale vehiculelor în timp ce avansăm, iar eu le folosesc pentru antecedente criminale şi pentru vehicule furate. Antecedente criminale? Greu de spus, dar este evident că nu m-ar surprinde dacă individul pe care îl căutăm ar avea unul, deşi, dintr-un motiv oarecare, bănuiesc că suspectul nostru are un cazier curat. Nu degeaba este el atât de meticulos.

Îmi gestionez aşteptările în chestiune, dar nu are nici un rost să ascundem adevărul că în această noapte, avem o şansă reală. Fiecare maşină care determină echipa noastră să privească mai cu atenţie, să deschidă portbagajul şi chiar să decidă oprirea pe acostament, îmi face părul măciucă.

Şi continuă să mi se tot facă părul măciucă întrucât cele mai multe maşini primesc atenţie suplimentară din partea echipei noastre de poliţişti statali şi a agenţilor FBI. Mulţi dintre şoferi sunt bărbaţi şi majoritatea dintre ei caucazieni, aşa că nu limităm opţiunile într-atât adăugând „înălţime medie”, „constituţie medie” şi cine-ştie-ce-pentru-părul lui.

Dar în final, toate aceste maşini sunt lăsate să treacă.

Nu greşesc în privinţa asta. Tipul conduce într-o nouă parte a ţării, comite două crime şi revine acasă. Informaţiile nu mint. Şi probabil locuieşte în Vestul Mijlociu. Aproape sigur. Tipicurile călătoriei lui pot fi legate de autostrăzile importante.

Nu greşesc. Omul nostru este şofer şi se întoarce cu maşina în Vestul Mijlociu.

Ar fi putut prefera o rută diferită. Aşa cum a afirmat comisarul de poliţie sunt şaizeci şi şase de kilometri de graniţă. Dar dacă el nu se aşteaptă la prezenţa noastră, de ce să nu prefere I-95? Bineînţeles că era posibil.

Primele nouăzeci de minute trec încet şi, în esenţă, fără evenimente. Şi apoi, timpul prinde viteză pentru că numărul maşinilor se micşorează. Coada dispare pe măsură ce se apropie ora două dimineaţa. Nu prea mai sunt atât de multe maşini care să traverseze spre Connecticut la această oră din noapte, nici măcar într-o sâmbătă.

După ce o dubiţă Dodge trece de filtru, urmează o bucată de vreme fără nici o maşină care să se îndrepte spre sud-vest. Autostrada I-95 este goală.

— Unde naiba e omul nostru? izbucneşte Books exasperat. Acţiunea a avut logică.

— Ştiu, admit eu. Am crezut că îl prindem. Nu este nicio şansă ca el să se fi întors când a văzut filtrul?

— Nicio şansă. În faţă, la primul semnal luminos, un poliţist îşi pierde timpul pe acostament. Dacă vreun vehicul ar încerca să întoarcă şi să traverseze zona mediană, poliţistul l-ar vedea. Am inclus şi problema asta. La naiba!

— Poate că mai întâi se odihneşte, spun eu. Ca să pornească devreme mâine.

Books nu răspunde imediat. Enervat sau se concentrează. Probabil a doua variantă. Books nu lasă emoţiile să-l învingă, întotdeauna a fost raţional, spre deosebire de mine, care m-am lăsat condusă de emoţii.

— Cred că e posibil să fi fost în una dintre aceste maşini, spun eu. Aminteşte-ţi cu cine avem de a face.

— Poate. Se poate. Totuşi, nu au fost prea multe plăcuţe din Vestul Mijlociu.

Adevărat. Dar asta nu mă va opri să întocmesc o bază de date şi să includ toate aceste nume şi plăcuţe în ea.

— Vom menţine acest punct de control cel puţin până în zori, spune Books. Nu putem face asta o veşnicie. Dar să o facem până la răsăritul soarelui şi apoi, să revedem situaţia. Sună bine?

— Nu plec nicăieri, spun eu păstrând o aparenţă de om curajos.

Dar undeva în interiorul meu, nu pot să nu simt că l-am ratat. Am întins o pânză de păianjen, dar el a evitat-o cumva. Undeva pe drum, m-am îndrăgostit prea tare de propria mea analiză, convinsă că tipul se va comporta conform modelului pe care eu l-am creat din informaţii.

Şi pentru că nu am reuşit, săptămâna viitoare, el va acţiona din nou, în altă parte a ţării, cu alte două victime lipsite de apărare.

63

Stau aşezată la computer, urmăresc verificările maşinilor, puterea de concentrare îmi slăbeşte, ochii îmi sunt grei, spatele şi gâtul în revoltă totală şi refuz să mă uit la ceasul de pe perete ştiind că limba mică este la un pas de opt şi limba mare de doisprezece, iar barajele rutiere sunt instalate de mai bine de zece ore.

— Încă o oră, îi spun lui Books prin căşti.

— Asta mi-ai spus şi acum o oră, îmi dă el replica în ureche.

— Încă o oră.

Iniţial, planificaserăm încheierea activităţii filtrelor la opt dimineaţă după ora standard de est sau la şapte, după ora locală curentă din Chicago. Am împins-o încă o oră, pentru nouă după ora standard de est, oră care se apropia în momentul de faţă.

— Nu mai este nici măcar prea mult trafic, am argumentat eu.

Un şir mic de maşini s-a retras din Rhode Island în drum spre Connecticut, dar nimic care să se apropie de o blocare majoră a circulaţiei.

— Este duminică dimineaţa. Nu prea cred că le producem navetiştilor o mare durere.

— Nu putem menţine controlul ăsta o veşnicie, Emmy.

— Sigur că putem. Suntem FBI-ul.

Urmează o pauză. Poate că mai câştig o oră. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să treacă prin acest filtru. Trebuie, îmi spun eu, chiar dacă o altă parte din mine recunoaşte că într-un fel oarecare, am calculat greşit.

— Nu. Voi opri acţiunea, spune Books, ca şi cum ar fi luat notă de o oră de deces.

— Nu! Te rog, doar încă una...

— Refuz. Te voi suna curând.

— Books! strig eu, dar nu există nici o reacţie.

Books a întrerupt legătura. Ştie cum e să te contrazici cu

mine. În mod corect, hotărâse că era mai bine să mă deconecteze.

— Rahat, spun eu şi îmi desprind căştile ca să le arunc cu furie pe birou.

Mă ridic în picioare şi o durere sfâşietoare şi intensă îmi iradiază spatele. Vederea îmi este înceţoşată după ce am stat lipită toată noaptea de ecranul computerului. Creierul, trebuie să o accept, îmi este terminat.

Mă îndrept spre hol şi pornesc spre „camera de război”, o sală de şedinţe preschimbată, fără obişnuita masă lungă, unde opt analişti de informaţii lucrează pentru cazul nostru. Au venit în această dimineaţă la şapte şi au făcut o cercetare amănunţită asupra persoanelor pe care le-am oprit la filtru, un număr mai mare de cinci sute de bărbaţi adulţi albi.

Sunt ameţită şi reacţiile mele sunt confuze. Aud o discuţie animată, apoi râsete - râsete şi atunci, grăbesc pasul spre sala de război.

În interior, unul dintre cei doi analişti bărbaţi stă în picioare şi face ceva comic, o imitaţie a unei mişcări de dans haioase sau ceva de genul ăsta. Când mă vede şi când toată lumea devine conştientă de prezenţa mea, toţi încetează să mai zâmbească, iar tăcerea zăboveşte cu stângăcie în aer. În timp ce intru în sală, mă uit la fiecare în parte, aceşti şapte noi analişti de informaţii plus Sophie Talamas. Mă simt ca un părinte fără simţul umorului care întrerupe o petrecere în pijamale sau ca o profesoară care intră într-o clasă gălăgioasă şi nu-mi place, dar asta nu mă opreşte să mă aprind.

— Omul pe care îl urmărim, spun eu încet, cu vocea tremurândă, îşi scalpează victimele în timp ce sunt încă în viaţă, înţelegeţi asta, nu? Le arde părţi din corp în timp ce sunt încă în viaţă. Opriţi-mă dacă am spus ceva ciudat!

Toate privirile se lasă în podea. Sophie spune:

— Ne descărcăm un pic, Emmy. Toată lumea lucrează din răsputeri.

— Toată lumea nu lucrează chiar din răsputeri, dau eu replica. El este acolo, spun eu şi arăt către unul dintre computere. Subiectul nostru este undeva între toate aceste

informaţii, în notele pe care nu le-am parcurs încă, în unele baze de date, în unele bloguri, pe vreo reţea de socializare sau pe paginile de internet. Depinde de noi să-l găsim, oameni buni. De voi toţi din această încăpere. Tipul nu intenţionează să lase o amprentă ca unul dintre agenţii noştri speciali superstar să o descopere. Nu intenţionează să-şi scape portofelul la locul crimei sau să se împiedice şi să-şi rupă piciorul în timp ce iese dintr-o casă căreia îi dă foc. Nu are de gând să fie identificat de vreun vecin băgăreţ. Pentru el nu există agenţi de teren care să-l descopere. O să-l descoperim noi, oamenii din această încăpere, analiştii de informaţii. Aşa că ţineţi-vă capul pe umeri şi daţi-vă toată silinţa, oameni buni, pentru că acest nemernic tocmai ne-a scăpat printre degete pentru încă o săptămână!

Ies ca o furtună din încăpere şi mă îndrept spre lift, am nevoie să fac un duş şi să mănânc ceva înainte de a continua. Abia ies în aerul proaspăt că realizez faptul că îmi lăsasem cheile de la maşină în birou.

64

Când mă întorc la birou, Sophie Talamas e deja acolo şi are cheile mele în mână.

— Cred că ai uitat astea, spune ea.

I le smulg din mână.

— Nu aveai nici un drept să ne spui toate vorbele alea, Emmy. Oamenii ăştia se spetesc pentru noi. Sunt oamenii cel mai prost plătiţi din întreg Biroul Federal şi, totuşi, lucrează câte cincisprezece ore în şir şi sunt aici la ora şapte dimineaţa într-o zi de duminică...

— Hei, ştii ceva, Sophie? spun eu ridicându-mi mâinile în sus. Dacă vrei o slujbă normală, du-te şi lucrează la Seven-Eleven[67] sau alt loc de genul ăsta. Noi încercăm să prindem un monstru. Uneori se cere puţin efort suplimentar.

— Cred că suntem lămuriţi în privinţa asta.

— Serios? Asta-i grozav, mai spun eu şi mă îndrept spre uşă.

— N-am terminat, spune Sophie.

Mă opresc şi mă întorc.

— Ce-ai spus?

Sophie, cu părul ei mătăsos făcut să stea degajat, Sophie, cea în pas cu moda, cu jeanşii ei skinny şi bluza ei tricotată şi cochetă şi cu trăsăturile ei perfect sculptate, fierbe. Când o persoană atât de atrăgătoare se supără, faţa ei nu se urâţeşte - ba dimpotrivă, e ca şi cum trăsăturile îi devin mai accentuate, ochii, un pic mai strălucitori şi obrajii strălucesc mai vizibil.

— Noi două avem o problemă, nu-i aşa, Emniy? Tu şi cu mine.

Iau o gură de aer şi ridic mâna.

— Fă-ţi treaba, Sophie, şi...

— Îmi fac treaba. Lucrez la fel de mult ca oricare. Dar care este problema? Tu nu-mi acorzi decât priviri aspre din ziua când am sosit.

---

[67] Lanţ internaţional de magazine, fondat în 1927, în Dallas, Statele Unite. Este vorba despre magazine mici de cartier cu produse alimentare şi staţii de benzină, cu program de la 7 dimineaţa la 11 noaptea (n.tr.)

— Am nevoie de tine să te concentrezi, spun eu. Am nevoie de tine să te concentrezi asupra acestui caz şi nimic altceva.

— Nu mă culc cu el, Emmy.

Mă dau înapoi, şocată de comentariu. Sophie îşi încrucişează braţele şi nu mai vorbeşte lăsând cuvintele deja rostite să stăruie între noi. Sunt multe de spus şi cu gândul la ceea ce a rostit deja, nimic de bine. Faptul că Sophie recunoaşte cumva problema - după limbajul trupului, după expresia feţei sau după altceva - înseamnă că am făcut ceva ca să devină o chestiune în dezbatere, cel puţin în ochii ei. Faptul că se simte suficient de confortabil alături de Books înseamnă că se simte îndreptăţită să facă un astfel de anunţ. Faptul că e convinsă că am nevoie să aud acest lucru rostit de ea, că noi chiar *discutăm* despre acest subiect când un sociopat violent scăpat...

— Nu mă culc, spune ea din nou. Books a fost foarte bun cu mine, foarte încurajator. Suntem prieteni, desigur. Dar asta-i tot.

Şi după asta, nu pot tăgădui un vag sentiment de uşurare pe care îl simt şi pe care imediat îl confisc pentru că la asta mă pricep, nu-i aşa? Întărindu-mă şi făcându-mă că plouă. Sentimentele mele pentru Books (în măsura în care ele există, nişte sentimente restante, o oarecare atracţie sexuală primitivă, nimic mai mult) nu contează pentru că le pot ignora ca să mă concentrez pe această investigaţie. Sentimentul meu de pierdere pentru Marta nu contează pentru că îl pot ignora şi pe acesta. Dau clic pe astfel de sentimente şi le trag în coşul meu mental de gunoi unde îşi au locul.

Sunt o fată care se află în vârtejul unei tornade pretinzând că nici măcar nu bate vântul, ca şi cum aş reuşi să compartimentez fiecare emoţie, să-mi potolesc inima şi să direcţionez flecare strop din energia mea spre creier încât să devin fata care ştie totul despre informaţii, totul despre indicii, totul despre enigme şi uită aproape tot ce o face umană.

Voi avea timp să fiu umană mai târziu. *Mai târziu* este una dintre zicerile mele preferate.

— Fă-ţi treaba, îi şoptesc eu lui Sophie. Asta-i tot ce mă

interesează.

65

Îmi petrec cea mai mare parte din după-amiază în sala de război urmărind fără întrerupere analiştii de informaţii, verificându-le munca şi notând orice informaţie care pare promiţătoare, deşi sunt foarte puţine. Mai există un rest de tensiune de la izbucnirea mea de mai devreme, dar dispare treptat pe măsură ce ne concentrăm asupra căutărilor noastre. La ora şase, cineva aminteşte de cină şi punem o vorbă pentru nişte pizze. Mă abat la biroul lui Books unde conducătorul nostru fără teamă, revenit din nord-est în urmă cu două ore, răspunde la apelurile diferiţilor agenţi de pe teren.

— Rahat, spune el şi clatină din cap în timp ce intru.

În fundal se aude un zgomot, înregistrare de la o sursă, probabil smartphone-ul lui.

Books arată ca naiba după ce şi-a petrecut toată noaptea într-un elicopter pe deasupra graniţei Rhode Island-Connecticut. Are ochii congestionaţi şi pierduţi, părul încurcat, faţa trasă şi nebărbierită.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Ah, nimic, răspunde el exprimând lipsa de importanţă printr-un semn cu mâna. Chiefs[68] ai mei au luat bătaie pentru a doua săptămână la rând. C.J. Spiller, aripa de rezervă de la Bills[69], pentru numele lui Dumnezeu, a pătruns prin linia noastră ca şi cum am fi fost un grup de liceeni, adaugă Books şi oftează. Iar Romeo este un antrenor *defensiv.*

Mă las într-un fotoliu vizavi de el.

— Books, cred că înţelegi că habar n-am cine sunt C.J. Spillman sau Romeo.

— Spiller, mă corectează el. C J. Spiller este aripa de rezervă...

— Şi pe lângă asta, cred că realizezi că nu mă interesează.

Books îşi clatină smartphone-ul.

— Acum este zero la doi şi se simte ca şi cum am fi la ani-

[68] Ibidern pag. 81

[69] Buffalo Bills - echipă profesionistă de fotbal american înfiinţată în 1960 (n.tr.)

lumină de titlul de divizie pe care l-am câştigat...

— Books, ce legătură este între bărbaţi şi fotbal? Adică, este un fel de dependenţă pentru tine.

— Pentru mine şi pentru milioane de alţi bărbaţi.

— Ştiu, sunt eu de acord. Şi tata era la fel. Duminica, stătea în faţa televizorului toată ziua şi urmărea partidele. Noi trebuia să evităm subiectul biserică pentru că ştiam cu toţii care era adevărata lui religie.

Şi după ce rostesc aceste vorbe, se întâmplă ceva. Norii se împrăştie. Inima mea începe să bată ca nebuna.

— Fotbalul este ultimul... se dezlănţuie filozofic Books, dar eu nu mai ascult.

Mă ridic brusc în picioare, gest care în starea mea actuală nu este o idee bună, şi sunt aproape să cad în timp ce ies în foarte mare grabă din biroul lui Books ca să intru într-al meu.

Sar pe computer şi prestez o oră întreagă de cercetare, cu trupul agitat, cu pulsul crescut, cu mâinile care tremură atât de tare că abia reuşesc să bat tastele. Când sunt gata, am o hartă a Statelor Unite cu o mulţime de semne.

Books vorbeşte la telefon cu un agent când revin în biroul lui. Clatină din cap în chip ciudat şi termină conversaţia înainte de a se uita cu atenţie la hârtia pe care i-o dau.

— Acestea sunt locurile asasinatelor, spun eu cu mândria exagerată a unui copil. Oraşele diferite din timpul călătoriilor lui de toamnă. De la Ziua Muncii la sfârşitul de an, anul trecut.

— În regulă, astea sunt steluţe portocalii, două crime pe săptămână, într-o altă parte a ţării. Dar ce sunt steluţele negre dintre cele două portocalii din fiecare zonă?

— Steluţele negre, spun eu, sunt stadioane de fotbal profesionist.

Books se uită din nou la hartă; apoi, îşi ridică privirea şi se uită la mine ca şi cum aş fi descoperit o altă planetă.

— Tipul nu ucide niciodată duminica, spun eu.

— Ah, Iisuse, exclamă Books ducându-şi o mână la gură. De la Ziua Muncii la Anul Nou. Ăsta-i... sezonul NFL[70].

---

[70] Acronim pentru National Football League (liga Naţională de Fotbal) (n.tr.)

— Nu călătoreşte cu treburi, spun eu. Merge la partide de fotbal profesionist.

66

— Orgia criminală din toamna anului trecut, încep eu. 8 septembrie 2011 - prima lui crimă cunoscută, în Atlantic Beach, Florida. 9 septembrie, cea de a doua crimă în Lakeside, Florida. Şi ce se află exact între ele? EverBank Field, cartierul general al celor de la Jacksonville Jaguars[71], locul unde Jags i-au găzduit pe cei de la Tennessee Titans[72] în acea duminică de 11 septembrie.

Mă uit la Books, care îmi spune să fac referire la echipa de fotbal Jacksonville ca la Jags ca să-mi demonstrez autoritatea în faţa celeilalte echipe predominant masculină. Suntem în videoconferinţă cu întregul grup operativ.

— Cine a câştigat jocul? întreabă cineva.

Întotdeauna există un circar în orice grup de oameni.

— Jags, 16 la 14, răspund eu primind o altă aprobare cu capul din partea lui Books. În următoarea săptămână, încă două locuri cu crime: 16 septembrie în Rock Hill, Carolina de Sud şi 17 septembrie în Monroe, Carolina de Nord. Şi în următoarea zi, individul urmăreşte partida Carolina[73]- Green Bay[74] pe Bank of America Stadium din Charlotte.

— În fiecare săptămână, alt stadion, spune Books. Şi nici o schemă în legătură cu echipele. Nu poţi să spui că-i urmăreşte pe cei de la Colts[75] sau Bears[76] sau pe altcineva prin ţară. N-am desluşit nici un tipic pornind de la locurile pe care le-a ales. Echipe bune, echipe proaste, partide terminate egal versus partide terminate inegal nu este nici o regulă în privinţa lor.

---

[71] Echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1993, cu sediul pe stadionul EverBank Field din Jacksonville, Florida (n.tr.)

[72] Echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1960, cu sediul în Saint Thomas Sports Park din Nashville, Tennessee (n.tr.)

[73] Carolina Panthers, echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1993, cu sediul în Charlotte, Carolina de Nord (n.tr.)

[74] Green Bay Packers, echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1919, cu sediul în Green Bay, Wisconsin (n.tr.)

[75] Indianapolis Colts, echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1953, având sediul la Indianapolis, Indiana (n.tr.)

[76] Chicago Bears. echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1919, cu sediul în Chicago, Illinois (n.tr.)

— Atât doar că ar sta departe de Vestul Mijlociu, adaug eu. Pentru că Vestul Mijlociu este locul unde în mod obişnuit îşi petrece cea mai mare parte din timp în afara sezonului.

— A fost vreodată de două ori pe acelaşi stadion? întreabă cineva.

— Nu în ultimul an, nu. Anul acesta, sezonul tocmai a început. În prima săptămână a sezonului NFL, tipul a ucis acel cuplu din Nebraska şi apoi, un bărbat din afara Denverului, ceea ce înseamnă că, în duminica aceea, ar fi mers la partida Broncos[77]- Steelers[78] din Denver. Şi exact în această săptămână - a doua săptămână a sezonului - a ucis în New Britain, Connecticut, şi în Providence, Rhode Island. Am presupus că pe urmă a luat-o fuga spre casă, undeva în Vestul Mijlociu, şi singura lui cale de ieşire era autostrada I-95 îndreptându-se spre sud sau sud-vest prin Connccticut, aşa că am organizat filtrele rutiere, adaug eu şi folosesc indicatorul de-a lungul autostrăzii îndreptându-l în direcţia opusă. Dar sâmbătă noapte, omul nostru nu a mers acasă, ci a luat-o pe autostrada 1-95 nord spre Massachusetts şi s-a dus la meciul de astăzi al echipei New England Patriots[79], care se joacă pe Foxboro.

Nu mă uit deloc în ochii lui Books. Când terminăm prezentarea de azi şi ne dăm seama că noaptea trecută, aproape că îl prinseserăm în plasă pe suspectul nostru, dar că am blocat autostrada I-95 în *direcţia greşită*, rămânem fără glas mai bine de zece minute.

Îl păcăliserăm. Eram foarte aproape. Îl prinseserăm pe afurisita aia de autostradă pe care călătorea. Şi totuşi, el ne-a ocolit. Şi acum încă doi oameni vor avea parte de morţi cumplite chiar în această săptămână.

Books, simţindu-mi probabil disperarea, intervine rapid.

— Dar problema este că tipul nu a călcat pe stadioanele

---

[77] Broncos Denver, echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1960, cu sediul în Denver, Colorado (n.tr.)

[78] Pittsburgh Steelers, club profesionist de fotbal american, înfiinţat în 1933, cu sediul în Pittsburgh, Pennsylvania in.tr.)

[79] New England Patriots, echipă de fotbal american, fondată în 1960, cu sediul în Foxborough, Massachusetts (n.tr.)

din Denver sau din New England anul trecut. Ceea ce înseamnă că pare a fi pe un drum care să-l ducă spre un nou stadion - unul pe care nu a călcat niciodată - în fiecare săptămână până când va merge la toate.

— Prin urmare, hai să presupunem asta, spun eu. Să presupunem că următoarea lui călătorie va fi pe un stadion pe care nu a mers anul trecut. Şi să mai presupunem că nu va fi un stadion din Vestul Mijlociu pentru că ar fi în zona vecină lui. În consecinţă, asta elimină Chicago Bears, Indianapolis Colts, Saint Louis Rams[80] şi Kansas City Chiefs[81]. Concluzie: sunt patru stadioane pe care considerăm că nu va merge, plus două pe care deja a fost.

— Bine. Şi ce înseamnă asta? întreabă cineva, o femeie.

— Sunt treizeci şi două de echipe NFL şi treizeci şi unu de stadioane pentru că Jets[82] şi Giants[83] împart un singur stadion, spun eu. Deci, treizeci şi unu de stadioane. Anul trecut, a mers pe şaptesprezece stadioane şi încă pe două anul acesta. Asta înseamnă nouăsprezece. Apoi, ignorăm patru echipe din Vestul Mijlociu şi asta înseamnă douăzeci şi trei care sunt scoase de pe lista lui. Ne rămân opt stadioane, oameni buni. Încă opt stadioane.

— Şi din aceste opt echipe care rămân, doar cinci au meciuri acasă în această săptămână, intră în discuţie Books. Oakland Raiders[84], Dallas Cowboys[85], Cleveland Browns[86], Washington Redskins[87] şi Seattle Seahawks[88].

---

[80] Echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1936, cu sediul în St.Louis, Missouri (n.tr.)

[81] Ibidem pag. 81

[82] New York Jets, echipă de fotbal american, înfiinţată în 1960, care joacă pe MetLife Stadium, East Rutherford, New Jersey (n.tr.)

[83] New York Giants, echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1925, care joacă pe acelaşi stadion cu New York Jets (n.tr.)

[84] Echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1960, şi care joacă pe O. co Coliseum, Oakland, California (n.tr.)

[85] Echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1960, şi care joacă pe AT & T Stadium, Arlington Texas (n.tr.)

[86] Echipă profesionistă de fotbal american. înfiinţată în 1946, şi care joacă pe FirstEnergy Stadium, Cleveland, Ohio (n.tr.)

[87] Echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1932, şi care joacă pe FedEx Field, Eandover, Maryland (n.tr.)

[88] Echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1974, şi care joacă

— Seahawks joacă luni seara, aşa că socotim că putem exclude Seattle. Tipul va merge la una dintre celelalte patru zone în săptămâna care vine, spun eu.

— Deci noi ce facem? întreabă unul dintre agenţi din transmisiunea video. Distribuim o alertă generală în aşteptarea unui bărbat alb cu o înfăţişare obişnuită, fără trăsături caracteristice, pe care l-aţi fi putut întâlni sau care şi-ar putea face apariţia la uşa voastră neanunţat?

Agentul are dreptate. Asta e problema. Nu avem o imagine bună a bărbatului şi nici nu-i ştim prea bine modul de operare. Ştim că şi-a programat o întâlnire cu nefericitul de Curtis Valentine în Champaign, Illinois, dar habar nu avem cum a ajuns la ceilalţi. Ce putem să le spunem oamenilor? Ce fel de alertă putem trimite?

— Vom pune în alertă toate forţele locale pentru orice fel de incendiu, cu obligaţia de a ne contacta de urgenţă, exact cum am procedat în nord-est în această săptămână, spune Books. Şi odată ce vom lua cunoştinţă de prima lui crimă de săptămâna viitoare, vom şti unde se află şi la ce partidă de fotbal asistă.

Cu alte cuvinte, trebuie să-l aşteptăm să ucidă din nou. Este la fel de deprimant precum sună. Dar este singura noastră pistă deocamdată.

— Şi imediat ce vom şti acest lucru, spune unul dintre agenţi, vom fi în stare să-l identificăm între cei optzeci de mii de oameni care urmăresc meciul.

— Adevărat, recunoaşte Books. Trebuie să ne gândim cum să ne descurcăm cu acea mulţime. Dar suntem cât se poate de încrezători că indiferent ce regiune va alege, duminica viitoare, el se va afla în interiorul unui stadion de fotbal timp de trei ore. Acum va trebui să decidem ce e de făcut cu fereastra aia de timp.

Va fi dificil, dar va trebui să venim cu o idee. Pentru acea scurtă perioadă, îl vom avea pe omul nostru într-o cutie de oţel şi va trebui să ne asigurăm că nu va scăpa cu bine.

---

pe CenturyLink Field, Seattle, Washington (n.tr.)

67

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 15
17 septembrie 2012

Am început să o urmăresc în seara asta. Am urmărit-o în seara asta în cea mai revelatoare manieră - adică, atunci când ea nici nu ştia că o urmăream. Pur şi simplu, m-am strecurat în bar. Fără îndoială, apreciaţi deja abilităţile mele de deplasare fără a fi observat. Când am cunoscut-o în acest bar săptămâna trecută, Mary mi-a spus că lucrează aici şi a fost norocul meu că s-a întâmplat să fie barmaniţă, deci nu se mişca prea mult în timp ce eu stăteam la pândă în colţ şi o urmăream de la distanţă.

Am urmărit-o când avea treabă mai puţină, la ora cinei, în timp ce am mâncat felul de bază al localului şi după ce am deschis laptopul ca o scuză că zăboveam. Am urmărit-o când treburile s-au revigorat pentru meciul prezentat la *Monday Fight Football*[89]. Am urmărit-o când clienţii erau nepoliticoşi sau când flirtau cu ea. Am urmărit-o când avea momente doar pentru ea şi când interacţiona cu managerul şi cu alţi angajaţi.

Şi după aceea, m-am strecurat în baie ca să-mi pot îndepărta şapca de baseball şi ochelarii şi să-mi trag în jos gulerul de la jachetă. Când am reapărut în localul suficient de aglomerat să-mi asigure acoperirea, mi-am făcut drum spre bar ca şi cum tocmai aş fi sosit. Voi recunoaşte o agitaţie de fluturi în stomac. Da, prietenii mei, eram agitat.

Am ocupat un loc la bar şi mi-am aşteptat rândul ca oricare alt client. Am decis să mă arăt surprins că o văd de parcă tocmai veneam la acest bar aşa cum o făcusem săptămâna trecută şi nu mă aşteptasem să o văd acolo. Oare să pretind că nu îmi amintesc numele ei? Să mă chinuiesc o clipă, să pocnesc din degete şi să spun:

— Mary... corect?

---

[89] Emisiune în direct a NFL, prezentată pe ABC şi ESPX din 1970 şi în prezent 684 de partide până azi (n.tr.)

Când s-a apropiat de mine, cu un zâmbet delicat care îi juca pe faţă, toate funcţiile mele deliberative au încetat să mai lucreze. Părul ei negru era adunat la spate într-o coadă de cal lejeră, dar câţiva zulufi ţâşniseră liberi. Se uita cu ochii întredeschişi accentuând ridurile de la colţuri. Lumina era slabă, dar arunca spre ochii ei o umbră mai întunecată decât îmi aminteam că observasem ultima dată când o văzusem de aproape.

— Ei, Graham, spuse ea, eram gata-gata să cred că aveai de gând să mă ignori toată noaptea.

A facut-o din nou! M-a dat pe spate înainte ca eu măcar să apuc să o salut. Ultima dată m-a surprins înregistrându-mi gândurile în timp ce pretindeam că vorbeam la telefon, prima persoană care mi-a înţeles şiretlicul. De data asta, a ştiut că stăteam la pândă în partea din spate a barului, nu neapărat deghizat, dar evident ascunzându-mi faţa. În plus, şi-a adus aminte numele meu! În consecinţă, era obligatoriu din partea mea să apar cu ceva spiritual, nu? Ceva inteligent, poate un fel de autominimalizare - ceea ce ar fi semnul meu distinctiv. O replică deşteaptă, cu un sarcasm usturător, pronunţată cu o expresie înmărmurită. Ceva care să menţină pe poziţie finalul meu de conversaţie.

Dar înainte de a realiza ce se întâmplă, gura mi se mişcă şi cuvintele prind viaţă.

— Eram agitat la gândul că am să te văd.

Prieteni, trebuie să vă mărturisesc că în clipa aia, pentru mine timpul s-a oprit în loc. Doream să întind mâinile în aer şi să înşfac vorbele înapoi. În momentul acela, mi-am pus tot sufletul pe tavă. *Ce am făcut*? În fracţiunile de secundă rămase şi în acele câteva guri de oxigen, m-am gândit. *Cum aş putea să-mi retrag cuvintele rostite? Nu mă va considera patetic?*

Şi iată ce s-a întâmplat în continuare: ea şi-a desprins ochii de pe faţa mea, colţurile gurii i s-au ridicat un pic mai sus şi în timp ce a început să şteargă cu o cârpă suprafaţa barului, mi-a spus:

— Ei, Graham, cred că ăsta este cel mai drăguţ lucru pe care l-ai putea spune unei fete.

Vă mai amintiţi cum se simte treaba asta? Momentul ăla când există o... legătură între tine şi altcineva? Acea vibraţie în piept când realizezi că ai traversat podul ăla micuţ, că există cel puţin o reciprocitate de sentimente?

Poate că eu şi Mary - şi nu-mi vine să cred că rostesc asta, dar poate că eu şi Mary...

Nu. Nu, nu, nu. Ia-o încet, Graham. Calcă cu grijă. Mişcă-te uşor.

N-am dori să fie cineva rănit.

(SFÂRŞIT)

68

Îmi ridic ochii de pe monitor. Capul îmi atârnă pe spate astfel că mă uit ţintă la un tavan alb. Privirea îmi este înceţoşată de la lipsa de somn şi de la uitatul pe ecranul computerului ore în şir.

Books bate la uşa biroului meu.

— Mai este nişte mâncare chinezească în sala de şedinţe, spune el.

— Sună bine, spun eu fără convingere.

— Hei, rosteşte el apropiindu-se şi punându-şi o mână pe umărul meu. Dacă nu ai de gând să te culci, cel puţin trebuie să mănânci. Eşti, cum se spune, piele şi os.

Întotdeauna am fost. Un metru şaptezeci şi cinci şi cincizeci şi cinci de kilograme de când eram adolescentă. Lungă şi deşirată - atletică, ar fi maniera drăguţă de a o spune - nu discretă şi bine proporţionată ca sora mea sau, la drept vorbind, ca mama.

— În regulă, avem totul, spune Sophie Talamas năpustindu-se în încăpere. Echipele, agenţiile de bilete legale - acum avem totul. Îi avem pe toţi cei care au cumpărat bilet la o partidă NFL din această săptămână în Oakland, Dallas, Washington sau Cleveland.

Îmi răsucesc scaunul şi încuviinţez din cap spre ea.

— Foarte bine, ştii ce ai de făcut, spun eu.

Analiştii de informaţii urmează să efectueze căutarea lor magică prin toate aceste nume şi să le repete în baza noastră de date.

— Nu pari foarte emoţionată, spune Sophie.

Fac o grimasă.

— Nu sunt emoţionată.

— Emmy nu crede că omul nostru este pe una dintre aceste liste, spune Books.

— Nu cumpără bilet pe această filieră ca să nu intre în baza de date a cuiva, spun eu. Tipul plăteşte cu bani lichizi. Presupun că-şi va cumpăra un bilet de scalping.

La rostirea cuvântului *scalping* mă înfiorez având în vedere metoda de tortură preferată a omului nostru. Am împrumutat cuvântul de la Books, un entuziast al sportului, şi când a pomenit prima dată despre bilete de *scalping,* renumitele bilete de speculă, mi-am imaginat o persoană cu un cuţit zimţat.

Sophie se freacă la ochi. Şi ea a stat trează până la ore foarte târzii. Cu toţii am stat.

— Crezi că în seara asta va săvârşi prima lui crimă din această săptămână?

Ridic din umeri. Este miercuri-seară. Cu cât mai repede ni se arată omul nostru şi se fixează într-o regiune din ţară, cu atât mai curând vom şti pe care stadion de fotbal va merge şi cu atât mai eficient ne vom putea pregăti. Şi deşi îmi sună absolut bizar să afirm că sper ca în această seară să ucidă pe cineva este un adevăr nefericit.

— Du-te acasă, îmi spune Books - *acasă* fiind o cameră de hotel. Poţi să lucrezi la laptop din pat. Acum avem tot felul de oameni care îl caută pe acest individ, Emmy. Nu mai eşti singură.

Învârt degetul arătător pe suprafaţa biroului ca şi cum l-aş perfora.

— Rămân unde sunt, spun eu. Şi dacă îl vom repera undeva în seara asta, voi merge cu tine în acel loc.

69

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 16
19 septembrie 2012

Vreau să ascultaţi ce urmează. Vine din partea mea şi a lui Mary şi este din seara asta. M-am întâlnit cu Mary după ce a terminat munca.

Eu: Pot să te întreb ceva, Mary? De ce ai acceptat să mă vezi în această seară?

Mary: Vrei să spui de ce am acceptat să ies cu tine după ce luni te-am surprins spionându-mă din spatele barului?

Eu: Aş fi putut alege o apreciere mai binevoitoare a evenimentelor. Dar... da. De ce? Aş fi putut crede că m-ai găsit ciudat.

Mary: (*râzând)* Chiar te găsesc ciudat, Graham.

Eu: Ah. Mă bucur că am stabilit asta.

Mary: Ţi-am mai spus, îmi place puţină ciudăţenie la bărbaţi. Este ceva - nu ştiu cum să spun - ceva atrăgător. Măgulitor, de asemenea. Nu sunt obişnuită cu cineva care să se agite pentru mine.

Eu: Mi se pare foarte greu de crezut.

Mary: Îţi imaginezi că dincolo de uşile acestui pub există o mare cerere de piaţă pentru o barmaniţă de treizeci şi şapte de ani care se recuperează după dependenţa de alcool?

(Nota editorului: pauză de unsprezece secunde)

Mary: Ah, te-am speriat. Asta este o metodă dezastruoasă de a prezenta o asemenea informaţie. Dar da, sunt alcoolică. Nu mai beau de peste zece ani, dacă asta este vreo consolare.

Eu: Nu, eu... eu cred că e mai degrabă extraordinar.

Mary: Ah, rămâne de văzut. Pur şi simplu îmi înfrunt demonii, ca toţi ceilalţi.

Eu: Dar îţi construieşti o viaţă nouă. Urmezi cursurile unui colegiu în timpul zilei şi lucrezi noaptea. Cred că asta este foarte impresionant.

Mary: Foarte frumos din partea ta să o spui.

Eu: Mary, de ce lucrezi într-un bar dacă te recuperezi după dependenţa de alcool?

Mary: Ştiu, ştiu... nu are sens deloc, nu-i aşa? În general, pentru că aveam nevoie de o slujbă de noapte ca să pot merge la şcoală în timpul zilei şi un prieten de-al meu are barul ăsta. Şi poate că îmi place şi provocarea.

Eu: Provocarea?

Mary: Mda. Faptul că pot privi adevărul în faţă şi îl pot învinge în fiecare zi. Este ca şi cum, în fiecare zi, mă uit la aceste sticle de băutură şi spun „Nu mai am nevoie de voi. V-am învins”. Te fortifici.

Eu: Îţi înfrunţi demonii.

Mary: Mda, exact. Tu nu ai demoni, Graham?

Am considerat că întreg schimbul de idei era... remarcabil. Modul în care ea şi-a deschis atât de uşor sufletul în faţa mea. Modul în care m-a privit în ochi şi a spus *Iată cine sunt eu.* Oamenii nu fac asta. Nu-şi arată adevărata fire. Se ascund în spatele nenumăratelor straturi de autodecepţie şi de decepţie aparentă. Poartă măşti. Afişează faţade. Mint. Se camuflează.

Ce trebuia să-i răspund? Chiar doream să simt acelaşi lucru. Doream cu adevărat. Adică, ea expune detaliile dezgustătoare ale vieţii ei chiar aici, la fel de uşor cum respiră, şi eu ce fac în schimb? Să spun: *Da, Mary, am nişte demoni numai ai mei?* Nu. Schimb subiectul, asta fac.

Şi nu pot spune că nu a observat, dar abandonează aceste dezvăluiri şi brusc, vreau să discut despre vremea-asta-afurisită-pe- care-o-întâmpinăm. Era evident. Cred că ştie. Adică, ea nu ştie că ştie - n-ar putea nicicum , dar simte ceva în privinţa mea. Ştiu că simte.

Ah, şi acest zâmbet pe care îl are, aş dori să-l puteţi vedea, modul în care nasul i se încreţeşte şi ochii aruncă priviri fugare, este unul dintre cele mai sincere şi mai adevărate zâmbete pe care le-am văzut în viaţa mea. Mary se grăbeşte să lase uşa deschisă fericirii şi să declare foarte ferm intrare interzisă urii şi gândurilor toxice.

Şi mirosul ei. O urmă persistentă de aromă de căpşuni. Cred că vine de la şampon. Când simt acest miros mă gândesc

la cuvântul *proaspăt* şi într-adevăr, nu există un cuvânt mai potrivit să o descrie pe Mary.

Ah, şi apoi la sfârşitul nopţii, după ce am condus-o până la uşa ei. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de agitat. Cu mâinile îndesate în buzunare, cu privirea lăsată în jos în timp ce îmi mutam greutatea corpului de pe un picior pe altul. Vă mărturisesc, cred că arătam ca un şcolar stângaci la prima lui întâlnire.

Şi am sărutat-o! Nu sunt sigur cum m-am mişcat din punctul A în punctul B, dar de undeva mi-am adunat curajul, m-am înclinat şi pe la jumătatea drumului am întâlnit-o. Atingerea a fost delicată, lentă şi plăcută, buzele noastre s-au apăsat una de cealaltă cu grijă în timp ce mâna ei îmi mângâia obrazul. Mi-am simţit corpul străbătut de un curent electric. Am simţit că pluteam.

Şi încă mai plutesc!

(SFÂRŞIT)

70

— La naiba!

Mă desprind brusc de la birou şi îmi răsucesc scaunul pe jumătate spre spaţiul liber al încăperii. Mă ridic în picioare şi simt o uşoară ameţeală, pereţii se întorc într-o parte şi podeaua se înclină spre mine. Mă apuc bine de scaun să-mi recâştig echilibrul.

— La naiba, repet eu pentru că asta pare să surprindă cel mai bine momentul.

Mă dezmembrez. Ştiu asta. Trag după mine persoanele virtuale care stau treze toată noaptea şi nu mănânc. Nu o să mai fiu în stare să fac faţă acestei situaţii mult timp.

Şi ce rezultat am? Mai întâi miercuri-noapte şi acum, joi-noapte, legată de computer şi de telefon aşteptând un apel de la unul dintre locurile unde speram ca omul nostru să meargă - Oakland, Dallas, Washington, Cleveland aşteptând orice notificare de la un incendiu rezidenţial pe care să-l putem lega de el.

Şi până acum, nimic. Sigur, câteva apeluri au venit, un incendiu la o casă din Sausalito, un mic restaurant din Cleveland de care s-a ales praful - probabil un foc pus intenţionat, un incendiu premeditat cu un proprietar de restaurant care ieşea din afaceri şi care urmărea să încaseze banii din asigurare , dar nimic care să se apropie de individul nostru.

Acum este ora cinci dimineaţa, vineri-dimineaţă. N-am mai tras un pui de somn de marţi-noapte. Am nevoie să prind câteva ore de somn ca să pot sta trează din nou la noapte vineri noapte - când e sigur că va ataca. Matematică simplă: dacă va ucide două persoane în această săptămână înainte de duminică, va trebui să o ucidă pe prima vineri-noapte.

Minunat. Ştiu sigur că aceasta va fi noaptea şi eu adorm cu capul pe birou.

Descurajată şi ameţită, cu gâtul şi spatele înţepenite pe de-a-ntregul, cu degetele obosite de tastarea la foc rapid toată noaptea, cu vederea la fel de clară ca un nor de ceaţă,

părăsesc clădirea FBI-ului şi mă întorc cu maşina închiriată la hotel. Ies din maşină şi închid portiera trântind-o. Aerul rece al unei dimineţi de toamnă oferă un moment de uşurare (afară - da, îmi amintesc că există un astfel de lucru precum afară, aer proaspăt).

În spatele ochilor mă loveşte o durere vagă, privirea periferică îmi este întunecată de cercuri negre ca şi cum mă uit printr-un tunel. Îmi dau seama că trebuie să merg la culcare. Poate doar câteva ore...

— Iat-o! aud o femeie strigând.

Timpul meu de reacţie este lent, dar în acelaşi timp, sunt speriată, şi reacţia mea imediată - *pericol* - durează mai mult decât firesc să se disipeze înainte de a realiza că bărbatul şi femeia care mergeau cu mare viteză spre mine nu veneau să-mi facă rău. Nu un rău fizic, în orice caz.

Unul dintre ei are un reportofon în mână. Celălalt, o cameră de filmat portabilă.

— Agent Dockery, spune reportera, o tânără femeie afro-americană drăguţă. Diane Bell, de la *Tribune.*

E ceva nou pentru mine, pentru prima dată un reporter stă faţă în faţă cu mine în acest fel. Cuvintele îmi iradiază mintea - *nu am ce comenta* şi *nu sunt agent* -, dar în locul lor rostesc doar:

— Da?

— Agent Dockery, înţeleg că urmăriţi un ucigaş în serie pe tot teritoriul ţării, un bărbat care e posibil să fi ucis nenumărate persoane şi să fi ars probele ca să-şi ascundă crimele.

— Eu... eu... eu, spun şi clatin din cap, îl opresc pe cameraman cu palma şi pornesc spre hotel. Nu pot comenta o investigaţie în desfăşurare, spun ca un robot, cuvinte pe care le-am auzit rostite de alţii, politicieni sub presiune şi avocaţi ai acuzării cu feţe de piatră. *Nu avem comentarii. Nu putem comenta o investigaţie în desfășurare.*

— Aşadar este o investigaţie, spune ea. Excelent. Mulţumim.

Clatin din cap cu violenţă, ceea ce nu prea este de folos

echilibrului meu fragil. Continui să merg, îmi regăsesc ritmul şi întorc umărul să mă feresc de ea în timp ce mă apropii de intrarea în hotel. Dacă nu sunt atentă, o să cad peste cameră.

— Curtis Valentine, spune ea. Joelle Swanson?

Ajung la uşa hotelului şi o deschid prin împingere.

— Sora ta, Marta?

Îmi întorc agresiv capul spre ea, dar nu spun nimic. Ea ridică mâna într-un gest de liniştire şi se apropie de mine.

— Ştiu totul, oricum, agent, spune ea. Sora ta a fost una dintre victime şi tu ai pornit o cruciadă. L-ai descoperit pe acest ucigaş când nimeni nu te mai credea.

Mintea mea o ia razna. Sunt depăşită de situaţie. Nici măcar nu cunosc protocolul. Agenţii speciali sunt instruiţi cum să trateze cu presa. Analiştii de informaţii? Nimeni nu doreşte să stea de vorbă cu noi.

— Cine… ţi-a spus asta? reuşesc eu să rostesc.

Ea îşi lasă capul în jos cu o expresie de *tt-tţ.* Adevărat - reporterii nu-şi divulgă sursele. Pentru ei este doar o stradă cu sens unic.

— Ia cartea mea de vizită, spune ea şi pentru un motiv oarecare, accept. Aceasta este o poveste uimitoare, Emmy. Nu vrei să spui partea ta?

— Nu, răspund eu şi îmi croiesc drum în hotel.

71

Books îşi trece mâna peste faţă. Are ochii congestionaţi, privirea pierdută şi faţa trasă. Are mai multe ore de somn decât mine, dar asta nu înseamnă mare lucru. Studenţii de la colegiu care tocesc pentru examenele finale se bucură de mai mult somn decât mine.

— Noi n-am comentat niciodată existenţa sau inexistenţa unei investigaţii, îmi spune Books cu blândeţe ca un părinte adresându-se unui copil.

Mă frec cu un deget la ochi.

— N-am spus nimic.

— Ai confirmat că este o investigaţie în desfăşurare.

— Ziarista ştia nume. Inclusiv pe cel al Martei. Deja ştia că este vorba despre o afurisită de investigaţie.

Privirea lui Books o întâlneşte pe a mea, dar nu insistă. Îşi susţine punctul de vedere. Indiferent cât ştia deja acea reporteră, nu a avut confirmarea FBI despre o investigaţie până când nu i-am dat-o eu.

Îmi ridic mâinile în semn de capitulare.

— Am dat-o în bară.

Books nu caută ceartă pentru gafa pe care am facut-o.

— Cum au aflat povestea? întreb eu, deşi este o întrebare retorică.

— Reporterul nu-ţi va spune niciodată şi oricum, nici nu are importanţă. Presupunerea mea, unul dintre poliţiştii locali care lucrează la cazurile Joelle Swanson sau Curtis Valentine, spune Books şi clatină din cap. Aceşti indivizi sunt mereu în căutare de favoruri. „Îţi dau acest pont, dar nu uita să mă faci să arăt bine data viitoare când va fi o poveste care include unul dintre cazurile mele”, cam aşa stau lucrurile. Sau poate că a fost una dintre familiile victimelor. Sincer, sunt surprins că a durat atât de mult să se afle.

— Ei, coordonarea în timp înşală, spun eu şi arunc un creion prin cameră. Poftim, omul nostru crede că a scăpat nepedepsit pentru tot ce a făcut. Îşi vede de treabă, indiferent unde

se află în această săptămână, ucide oamenii cu acoperirea lui inteligentă, convins că păcăleşte pe toată lumea şi în această duminică, urmează să meargă pe un stadion la o partidă de fotbal unde noi avem de gând să-l înhăţăm. Şi acum? Acum, va afla că suntem pe urmele lui.

Telefonul mobil al lui Books sună. Mă priveşte cu un zâmbet de scuză.

— Dick, spune el şi apasă butonul pentru difuzor după care răspunde.

— Books, spune el. Emmy este cu mine.

— Ah, da - bravo, Emmy! În ajunul celei mai importante mişcări pe care o facem în acest caz, tu declari în *Chicago Tribune* totul despre investigaţia noastră.

Books face ochii mari, desigur pentru binele meu. Probabil că Dick se bucură să domine din nou fiind în stare să îmi caute vină cu toate că exagerează foarte mult.

— Tocmai am încheiat convorbirea telefonică cu editorii, ne spune Dickinson. Nu au fost prea comunicativi cu informaţiile pe care le ştiu. Deţin nume de victime, ştiu că Emmy are o implicaţie personală în această investigaţie...

Eu şi Books facem schimb de priviri. O lovitură frumoasă din partea lui Dickinson. Sunt sigură că plăcerea lui cea mai mare ar fi să mă concedieze pentru asta. Dacă n-aş fi trăit episodul acela din biroul lui, categoric că ar fi procedat întocmai.

— ... şi lasă impresia că ar fi avut şi un raport asupra autopsiei. Se ştie că sunt multiple zone pe tot cuprinsul ţării unde omul nostru a ucis, dar se pare că nu deţin informaţiile în bună ordine. Şi nu spun nimic despre cea mai recentă informaţie a noastră, precum filmarea video a suspectului într-un bar sau legătura acestuia cu partidele de fotbal profesionist.

— Nu contează, spun eu şi clatin din cap. Ştiu că Joelle Swanson şi Curtis Valentine precum şi sora mea - sunt cazuri clasate drept crime şi nu incendii accidentale. Asta înseamnă totul pentru el. Nu vrea să căutăm un criminal, punct, cu atât mai puţin pe el. Odată ce va vedea acest articol, va şti că ne-am prins de metodele lui. Într-atât încât să ne furişăm după el.

— Atunci, spune Dick, îmi veţi mulţumi pentru că i-am convins pe editorii de la *Tribune* să întârzie povestirea până luni.

— O, asta-i extraordinar, spune Books. Asta-i extraordinar! repetă el întinzând mâna şi calmând atmosfera dintre noi. Prin urmare, mai există o speranţă pentru noi.

— Ce a fost nevoie să le promiţi? întreb eu.

— Primul acces la informaţie, dacă şi atunci când cazul se soluţionează.

Books ridică din umeri ca şi cum ar fi rostit cui-îi-pasă.

— Deci aveţi acest weekend, această unică şansă să izolaţi suspectul indiferent pe ce stadion de fotbal va merge, spune Dickinson. Faceţi-ne tuturor o favoare şi încercaţi să nu mai încurcaţi treburile între timp.

72

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 17
22 septembrie 2012

Mary, Mary, foarte încăpăţânată[90]
Cum creşte dragostea mea pentru tine?
Odată cu micile zâmbete plăcute şi subterfugiile feminine,
Odată cu părul tău legat pe ceafă cu o fundă.

Cred că putem fi cu toţii de acord că e nevoie de puţină acţiune. Doar nu sunt Mother Goose[91].

Dar când sunt binedispus, pot fi. Ah, ascultaţi-mă, încep să vorbesc la fel ca Yoda din *Star Wars*[92]. Cu totul altfel decât Yoda de la Curtea supremă sau Yoda, tâmplarul sindicalist[93]. Nu există decât un singur Yoda! Nu trebuie să-l calific eu. Prost mai sunt!

Ah, Dumnezeule, mă simt ca un prost. Sunt bezmetic, îmi schimb hainele de două ori înainte de întâlnirea din seara asta, îmi aranjez părul, mă spăl pe dinţi de două ori. Am făcut chiar şi nişte flotări astfel încât dacă ea îmi atinge braţul sau pune mâinile pe mine, să simtă muşchiul tare. Oare este normal să mă dichisesc în acest fel? Ce-mi pasă? Dacă este anormal, atunci o voi lua ca atare!

În regulă, respir adânc. Nu vreau să o sperii. Nu vreau să o forţez părând prea nerăbdător. E posibil să fii prea nerăbdător, nu-i aşa? Adică, poate că ea se bucură pur şi simplu de com-

---

[90] Ibidem pag. 148

[91] Mama Gâscă — personaj cunoscut în lumea basmelor şi a poeziilor pentru copii care ar fi fost o persoană reală, Elizabeth Foster Goose (1665-1758) din Boston, Massachusetts, mamă a şase copilaşi. După moartea soţului şi-a dedicat viaţa pruncilor şi nepoţilor răsfaţându-i cu poveşti şi poezii, pe care ginerele ei le-a adunat într-un volum şi le-a publicat (n.tr.)

[92] *Războiul stelelor* - film epic ştiinţifico-fantastic (1977), regizat de George Lucas (n.tr.)

[93] Posibile parodii ale cunoscutului personaj fictiv din *Star Wars/Războiul stelelor,* la un moment dat conducător al justiţiei, dar şi la Curtea Supremă a UPC *(Universal Protection Council)* (n.tr.)

pania mea, dar nu este pregătită pentru marele angajament.

Dumnezeule, uitaţi-vă la toate instrumentele mele. Forcepsul este mizerabil. Dalta va trebui să fie înlocuită curând. Cred că am să o schimb de la zece milimetri la opt când o să-mi iau una nouă. Mai greu de ascuţit şi probabil mai dificil de curăţat, dar având o precizie mai mare. Totul este legat de precizie. Chiuretele de os au văzut de asemenea şi zile mai bune. Ce s-a întâmplat cu mine? A fost o vreme când curăţăm instrumentele meticulos în clipa când mă întorceam acasă. Ce-mi faci tu, Mary! Mă distragi.

Dar nu mă deranjează să fiu distras!

Sunt gata pentru marele angajament? Ah, înţeleg, o fac din nou - dar o fac prea pretenţios şi prea rapid. Mary este o fată drăguţă, Graham, o femeie foarte plăcută. Poate că este vorba despre ceva pe termen lung, dar nu trebuie să iei această decizie chiar acum sau în această seară. Ia-o încet. Nu aşa spune lumea... *ia-o încet?*

De acord. Da. Asta e. Dacă voi părea prea nerăbdător, se va retrage. Fii tu însuţi, fii relaxat şi hai să se întâmple.

Ah, iată şi veştile proaste despre Mary: lucrează de luni până miercuri ceea ce îi permite cele mai grozave nopţi de socializat de joi până duminică. Ce ghinion! Acelea sunt nopţile în care îmi fac micile mele călătorii. Nopţile când sunt plecat sunt nopţile când ea este liberă! Este acesta un semn că nu suntem sortiţi unul altuia?

Bine, înţeleg, acesta este lucrul pe care nu îl pot face. Nu pot exercita prea multă presiune. Hai să ne bucurăm de o minunată întâlnire de sâmbătă seară şi... să o luăm încet.

Dumnezeule, vorbesc în clişee. Dar presupun că sunt clişee, pentru că sunt adevărate. Pur şi simplu, ia-o încet, lasă relaţia să respire ca un Cabernet Sauvignon proaspăt.

Dar nici nu analiza prea mult şi în alt fel nu petrece prea mult timp încercând să te arăţi dezinteresat că emiţi vibraţii nocive. Nu te strădui prea tare. Fii tu însuţi.

Să fiu eu însumi? Cum pot *să fiu eu însumi?*

Mă prostesc. Mergi, distrează-te şi nu avea nici o aşteptare. Bine. Da. Asta-i cheia. Mergi, distrează-te şi nu te

mai gândi dincolo de această seară.

Şi nu uita să schimbi lama pentru cuţitul de amputare.

Pentru orice eventualitate.

(SFÂRŞIT)

73

Îmi simt ochii grei şi abia pot să-i ridic. Mă uit la ceasul din birou care arată ora patru. Patru dimineaţa. Noaptea de sâmbătă a venit şi a plecat fără nici un incident.

Iau capsatorul de pe birou şi îl arunc spre ceas, dar ratez jenant crestând oarecum peretele în timp ce aşchii de vopsea se împrăştie pe covor. Patru nopţi consecutive de nesomn - de miercuri-noapte până sâmbătă-noapte - fără nimic altceva decât pungi sub ochi şi vedere slăbită.

Books, care aude agitaţia, intră în biroul meu îngrijorat şi prudent spre a nu fi ţinta unui obiect de birou zburător.

— Ce, tipul... şi-a luat o săptămână concediu? strig eu. A hotărât aşa, pur şi simplu „A, nu, săptămâna asta, nu?" Nu face el asta. Nu a făcut-o niciodată. Este ca un robot. Singura săptămână în care suntem pregătiţi pentru el, ultima şansă pe care o avem înainte ca ziarul să-şi publice povestea şi să-l avertizeze, iar el îşi ia o *vacanţă* afurisită?

Books se reazemă de uşă.

— Ştiu. Nu pricep. Dar ne ocupăm de asta. Nu avem încotro...

— Ah, vrei să încetezi să mai fii al naibii de *calm?* întreb eu printre dinţi. L-am fi putut ataca prin surprindere în această săptămână, Books. Era ca şi prins. Acum, va afla că vom veni.

— Poate că nu, Em. Nici măcar nu ştim ce conţinut va avea articolul din *Tribune.* Hai să facem tot posibilul să controlăm ce putem controla.

Clatin din cap şi din cauza mişcării, vederea mi se înceţoşează. Când mă pot concentra din nou, mă uit la articolul din *Peoria Times,* ziarul din localitatea de reşedinţă a Martei. cel scris luna trecută despre cum solicitam ca Departamentul de Poliţie din Peoria să trateze moartea Martei ca pe o crimă, nu ca pe un incendiu întâmplător. *Înţelegem că domnişoara Dockery este îndurerată,* era citată declaraţia şefului de poliţie, *dar nu putem aloca resursele noastre pe baza capriciilor unei surori îndurerate. Detectivii de poliţie, şeful de*

pompieri şi patologul legist sunt de acord cu toţii că Marta Dockery a murit din cauga fumului inhalat de la un incendiu accidental.

Books îmi urmăreşte privirea şi vede articolul înfipt cu o piuneză albastră în tăblia capitonată de pe peretele de lângă computerul meu.

— Uită-te cât de departe ai ajuns. Care este data acelui articol - 7 august anul ăsta? Articolul ăsta te-a făcut să arăţi ca o impostoare, ca o soră iraţională care a crezut în Moş Crăciun. Şi acum, uită-te la tine, Emmy. După şase săptămâni, nu numai că ai convins Biroul Federal că aveai dreptate, dar ai şi pus în mişcare o descindere de proporţii - şi ne apropiem. Iată cât de aproape suntem, Emmy. Înainte ca el să ne surprindă cu această turnură neaşteptată a evenimentelor, eram pregătiţi să aruncăm o plasă peste un stadion de fotbal şi să-l prindem astăzi pe nenorocit. Vom avea o altă ocazie. Te asigur că vom avea. Acum suntem în mintea lui. Avem schema lui şi nu contează că săptămâna asta şi-a luat liber. Hei, uită-te la mine.

Pe neaşteptate. Books este chiar lângă mine şi zăboveşte fără ca eu să dau atenţie acestui fapt. Poate din cauză că această invazie a spaţiului meu personal nu era niciodată o invazie - era şi spaţiul lui. Poate fiindcă era un moment mai necomplicat. Era mult mai simplu cu el decât fără. Totul se simţea mai firesc. Totul părea în stare perfectă. Ca şi cum noi eram piesele dintr-un puzzle care nu aveau nici un înţeles separat, dar împreună se potriveau de minune. Cam aşa trebuie să fie viaţa pentru oamenii normali, nu? Descoperi acea piesă care se potriveşte cu a ta, care o completează pe a ta şi face ca fragmentele decupate să se potrivească chiar dacă nu se îmbină neapărat fără piedici şi chiar dacă au nevoie de câteva ajustări. Nu pretinzi perfecţiunea. O faci să meargă şi apreciezi părţile care se potrivesc în loc să te preocupi de micile aspecte care nu sunt în deplină concordanţă.

Îmi ridic privarea spre faţa lui. Mai înainte, i-am zărit dorul în priviri şi deşi i-am răspuns în acelaşi fel, ştiu că sunt prea confuză acum pentru o reacţie cu înţeles. Şi o ştie şi Books. Aşa cum am spus-o mai înainte, el mă cunoaşte mai bine decât

mă cunosc eu.

— Îl vom prinde, spune el. Şi o vom face foarte curând.

74

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 18
3 septembrie 2012

Nu ştiu ce să fac. Sunt implicat. Mai implicat decât mi-am imaginat că aş fi vreodată. N-am ştiut ce să spun când ea mi-a spus-o. Pur şi simplu, am încremenit şi apoi...

Nu am nici o logică. După cină, am mers la o plimbare şi pe urmă, ne-am întors acasă la ea şi pentru că avea un şemineu vechi cu lemne pregătite, s-a gândit că ar fi romantic să aprindem focul cu toate că nu era mai deloc rece, iar eu am fost de acord.

După asta, am început să ne sărutăm şi să ne atingem. A fost impresionabil, plăcut şi benefic. Nu vorbesc despre sex. Vorbesc despre ceva mai profund. Vorbesc despre intimitate. Pur şi simplu, ne-am dezmierdat şi ne-am mângâiat, uitându-ne unul în ochii celuilalt şi simţindu-ne respiraţiile pe obraji. Am împărţit un moment pe care nu l-am împărţit niciodată cu nimeni. Aş fi fost în stare să rămân acolo pentru veşnicie.

Apoi, i-am spus:

— Mary, eşti foarte specială pentru mine.

Vorbele mi-au ieşit pur şi simplu. Nu am planificat nimic. Ceva neobişnuit pentru mine - şi de când vorbeam eu repede şi fără să gândesc? Eu planific tot ce fac - totul, doar ştiţi asta, doar ştiţi totul despre mine -, dar nu cu ea. Am vrut să o spun. M-am simţit bine când am spus-o.

Şi mai pe urmă, ea a întrebat:

— Vorbeşti serios?

Şi eu i-am răspuns că da, fireşte că vorbeam serios. Fără discuţie. Dar nu e mai puţin adevărat că Mary a devenit tăcută. Am simţit-o că se retrage un pic. Şi nu-i stătea în fire. Ea era o carte deschisă, vă amintiţi. Dar atunci se retrăgea în ea şi nu spunea tot. Era pentru prima dată când i-am văzut vulnerabilitatea în priviri. O mutasem într-un loc unde nu se simţea confortabil. Nu ştiam ce trebuia să fac. M-am gândit că făcu-

sem într-un fel oarecare o greşeală uriaşă. M-am întrebat dacă ar trebui să mă scuz. Dar nu avea nici o noimă. Scuze pentru că am spus cuiva că e o persoană specială? După asta, felurite de gânduri au început să mi se învolbureze prin cap, „Asta demonstrează lipsa ta de experienţă, Graham”, sau „Asta dovedeşte pur şi simplu că nu eşti croit pentru o relaţie ca asta”, dar, pe de altă parte, în loc să rămân închistat sau să revin la felul meu firesc de a fi calculat, m-am bizuit pe emoţiile mele şi vorbind din inimă am rostit şovăielnic:

— Am spus ceva ce te-a supărat?

Şi atunci, din ochii ei au început să curgă lacrimi şi, la început, am crezut că avea de gând să încerce să continue toată treaba într-o manieră obişnuită, dar iată ce a spus abia şoptit în timp ce feţele noastre erau foarte aproape una de cealaltă.

— Dacă vorbeşti serios, atunci mă voi lăsa în voia ta. Vreau. Sunt gata să fac asta. Dar numai dacă şi tu te vei lăsa în voia mea. Dacă nu poţi să faci asta, este în ordine. Dar eu sunt pregătită să o fac dacă şi tu eşti.

Mă voi lăsa în voia ta. Asta a spus!

N-am ştiut - n-am ştiut ce să spun. Am sărutat-o şi poate că ea a luat gestul meu ca un răspuns sau poate că îmi va da timp să decid. Dar eu nu am nevoie de timp să decid. Mary, eu chiar mă las în voia ta. Mai mult decât ai putea şti vreodată, eu vreau să mă las în voia ta. Vreau să mă pun în mâinile tale, să deschid fiecare uşă încuiată din mine şi să mă dezvălui. Vreau ca tu să fii singura persoană din această lume care să ştie totul despre mine. Nu înţelegi? Asta e tot ceea ce am dorit întotdeauna. Asta este tot ce am dorit de când mă ştiu.

Dar cum? Cum pot face asta? Cum să mă pot aştepta ca tu să mă accepţi?

Cred totuşi, cred că ea ar putea fi aceea. Mary ştie cum e să laşi trecutul în urmă şi cum e să mergi mai departe ca o persoană nouă, fără să priveşti înapoi. De la sine înţeles, istoria mea este un pic mai complicată decât o criză de alcoolism, dar, în final, scopul nu este acelaşi? Să priveşti spre viitor. Să-ţi aşezi trecutul acolo unde îi este locul, în trecut. Să

devii un om mai bun.

Asta-i ceea ce doresc, Mary. Vreau să merg înainte alături de tine. Sunt capabil, adică, *cred* că pot face acest lucru. Vreau să încerc. Nu asta este ceea ce contează... faptul că vreau să încerc?

Dar trebuie să pot avea încredere în tine, Mary.

Pot conta pe tine, Mary?

(SFÂRŞIT)

75

Respir foarte adânc înainte de a da la prima pagină a ediţiei tipărite de luni a ziarului *Chicago Tribune.*

> **Anchetă federală a şirului de incendii ca fapte ale ucigaşului în serie. Orgia transnaţională a „Geniului criminal” include şi incendiile din Champaign, Lisle**
>
> Chicago - Agenţii federali din Chicago şi din alte zone ale ţării investighează o serie de incendii rezidenţiale, în prealabil presupuse accidentale, ca fapte ale unui „geniu criminal”, care în mod repetat a păcălit anchetatorii şi experţii judiciari din ţară în decursul ultimului an, afirmă surse apropiate anchetei. Incendiile, care acum sunt reclasate ca omucideri, includ şi decesele recente ale lui Curtis Valentine, 39 de ani, din Champaign, şi Joelle Swanson, 23 de ani, din Lisle. Autorităţile nu fac comentarii asupra numărului total de decese, dar se estimează „că ar fi de ordinul zecilor, dacă nu chiar o sută” pe tot teritoriul ţării. „Suspectul face ca incendiile să pară întâmplătoare,” a declarat sursa „şi decesele să pară naturale”. Noile proceduri medico-legale şi activitatea modernizată a poliţiei, potrivit surselor, au descoperit crime combinate cu torturi brutale care erau în mare măsură ascunse de arderea intensă a focului. ,,Cele mai multe probe au fost distruse în incendiu”, a afirmat un anchetator.

Găsesc în paragraful al şaselea o menţiune referitoare la persoana mea, ceva de genul ,,o analistă din personalul FBI”, a cărei soră, Marta, a pierit într-un incendiu domestic din Phoenix, Arizona, în ianuarie trecut, şi care a făcut presiuni pentru o anchetă federală în legătură cu, după câte s-ar părea, câteva incendii similare. „Insistenţa lui Emmy a fost catalizatorul”, a menţionat una dintre surse. Şi singura

fotografie care însoţeşte articolul, care continuă pe pagina cinci, este cu mine în timp ce mă îndepărtez agitată de reporteră, în faţa hotelului.

Dar iată şi cel mai interesant paragraf din tot articolul:

> Surse apropiate investigaţiei afirmă că probele juridice şi munca de teren au permis anchetatorilor localizarea generală a criminalului, deşi informaţia aceasta nu a fost dezvăluită ziarului *Chicago Tribune.* „Ştim în linii mari unde locuieşte criminalul”, afirmase sursa. „Este doar o chestiune de timp”.

De unde au ei informaţiile astea? În linii mari, ştim unde locuieşte criminalul? Da, dacă în linii *mari* înseamnă pe undeva prin Vestul Mijlociu.

— Ei, dacă vezi partea bună a lucrurilor, eşti celebră, spune Denny Sasser punându-şi mâna cu grijă pe umărul meu. Deşi lucrurile ar fi putut sta mult mai rău, adaugă el cu mai puţină indiferenţă.

Este adevărat. În articol nu există nici o menţiune despre tipicurile călătoriei lui transnaţionale sau despre partidele de fotbal din NFL şi nici o indicaţie că noi am înaintat dincolo de o anchetă preliminară.

— Nimic despre stadioanele de fotbal, spune Books dând năvală în biroul meu.

— Nici o menţiune despre partidele de fotbal, spune Sophie intrând şi ea în încăpere. Deci e bine, nu?

— Este bine, oameni buni, spun eu bătând uşor aerul cu mâinile. Da, este bine.

Rămânem tăcuţi şi recitim articolul. Pentru mine, este a patra lectură.

— Dezvăluirea a fost locală, spune Denny. Indiferent cine a scăpat porumbelul nu are prea multe informaţii despre ceea ce facem noi.

Probabil adevărat... continuăm să citim... discutăm despre concluziile iniţiale ale medicilor legişti de aici... activitatea patologului legist al FBI care a contrazis autorităţile locale... alte amplasamente cu locuri ale crimelor, necunoscute

reporterilor, dar din câte se pare, care ajung în toate colţurile Statelor Unite... unele informaţii generale şi date statistice despre incendii domestice din Statele Unite, plus incidente cunoscute legate de incendieri... terminate cu alte evenimente dramatice: „Acesta este unul dintre cei mai ingenioşi criminali pe care i-am văzut în viaţa mea.” potrivit unei surse.

Epuizaţi mintal, resimţindu-ne după agitaţia noastră iniţială, toţi patru rămânem tăcuţi pentru moment. Books, ca de obicei, rupe tăcerea limpezindu-şi glasul.

— Aşadar? spune el cu o ridicare din umeri. Ce face omul nostru acum?

76

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 19
24 septembrie 2012

Nu. nu, nu. Lucrul ăsta nu se poate întâmpla. Nu acum. Nu *acum!*

Nu înţeleg. Cum s-a întâmplat? Cum de-au fost în stare să priceapă? Am făcut totul corect! Chiar ei au spus-o: ,,Un geniu criminal, care în mod repetat a păcălit anchetatorii şi experţii judiciari". Bineînţeles că i-am păcălit. Execuţia mea a fost fără cusur. Şi totuşi, din câte se pare, acest geniu criminal nu a fost la urma urmei atât de geniu, nu-i aşa?

Fata asta tâmpită. Ah, fetiţa asta proastă, proastă numită Emmy Dockery. „Catalizatorul" din spatele acestei investigaţii, aşa spunea articolul.

N-ar trebui să fiu surprins. Marta mi-a povestit că erai stăruitoare. Emmy, genială şi dedicată. Şi eu eram încrezut. Dar *cui îi pasă dacă sora ei lucrează la FBI*? mi-am spus eu. *Nimeni n-ar fi fost în stare să-şi imagineze asta.*

Ce trebuie să fac acum? Doar să-mi iau jucăriile şi să plec acasă? Să numesc momentul o mişcare bună şi să merg mai departe? Asta-i ceea ce doresc ei. Au dat la iveală această poveste doar ca să o văd eu. Nu înţelegeţi asta? Articolul cuprinde prea puţine detalii. Ei nu ştiu ce fac eu sau cum fac sau de ce fac. Dacă ar fi ştiut, n-ar fi dezvăluit povestea presei. Au reuşit oarecum să priceapă ce am făcut, dar habar n-au cine sunt şi unde mă aflu. Sunt la fel de invizibil pentru ei cum am fost întotdeauna. În concluzie, încearcă să mă descurajeze. Da, bineînţeles - încearcă să mă sperie ca să cred că sunt aproape de mine. Dar eu ştiu că nu sunt aproape. Nu - aşa e, nu sunt aproape, nu pot fi aproape, nu sunt aproape. Ei nu sunt aproape.

Nu, nu, nu. Nu, nu, nu!

Cum de i-a dus mintea? Nu înţeleg cum. Am fost foarte atent. Am fost foarte disciplinat.

Credeţi că mă puteţi opri? Asta e? Credeţi că plasarea unui articol de ziar stupid şi imprecis o să mă împiedice să merg mai departe? Credeţi că nu ştiu că plasaţi poveşti în mod intenţionat ca să speriaţi suspecţii? Puteţi să mobilizaţi şi o sută de agenţi pentru acest caz, dar nu mă veţi descoperi niciodată. M-aţi putea urca într-un autobuz plin cu agenţi FBI şi nu mă vor descoperi niciodată. Voi, fraierilor, nu sunteţi de nasul meu - realizaţi asta, nu?

Cum spune vorba aia? „Nu te poţi bucura de curcubeu fără furtună şi nu poţi avea un diamant fără şlefuire”? Pur şi simplu, voi o să mă faceţi mai bun. Da, aşa e, ăsta-i bătrânul Graham care glăsuieşte. Poate că aveam nevoie de o nouă provocare. Poate că acesta devine capitolul al doilea al povestirii noastre. În primul capitol, mă deplasez prin ţară cu impunitate virtuală în timp ce FBI-ul doarme în preafericita ignoranţă adăpostit în Hoover Building, iar în acest nou capitol, FBI se trezeşte, dar în continuare fără capacitatea de a-şi descoperi propria umbră. Da, am de gând să apar din nou, asta am de gând să fac. Am de gând să-mi fac apariţia şi o să o fac chiar sub nasul lor ca să le arăt cât de incapabili sunt.

Dar cum - *cum* de au înţeles? Nu-mi vine să cred. Nu pot să cred. Chiar nu pot. Cineva să-mi explice, vă rog.

Nu contează. Nu, nu are importanţă. De fapt, mă bucur că s-a întâmplat, pentru că devenea prea uşor. Şi acum mor de poftă să o fac din nou. Săptămâna aceasta o să fie multă distracţie. Intenţionez să fac ceva special în această săptămână.

Credeţi că mă puteţi speria? Atenţie la ceea ce se va întâmpla în această săptămână, fraierilor, şi după asta, puteţi decide cât de speriat sunt.

(SFÂRŞIT)

77

Books închide ochii şi tresare în timp ce Dick îşi termină tirada la difuzorul telefonului.

— ... deci, în loc să ne consumăm resursele urmărind un răpitor, le consumăm răspunzând întrebărilor presei.

De fapt, din punct de vedere tehnic, *Dickinson* este cel care face echipă bună cu întrebările presei, nu noi din Chicago, şi oricum el nu desfăşoară nici o activitate legată de caz, dacă nu ţinem cont de însuşirea tuturor laudelor ca îndeletnicire.

— Ce se întâmplă acum? întreabă el.

Mă uit la Books prăbuşit pe scaunul lui în timp ce îmi face semn din cap să răspund. Doar să-mi deplasez privirea dintr-o parte a camerei în alta îmi cauzează un atac-fulger în dosul ochilor.

— Săptămâna aceasta este a patra săptămână a sezonului NFL, spun eu. Din cele opt stadioane pe care omul nostru trebuie totuşi să meargă în afara Vestului Mijlociu, doar trei dintre ele găzduiesc partide acasă în această săptămână: Detroit, Philadelphia şi Dallas. Partida din Dallas se transmite în direct la *Monday Night Football,* aşa că nu va merge în acest oraş. Tipul nu acţionează în nopţile de luni.

— Chiar aşa? Îl cunoşti atât de bine? Atunci poate că reuşeşti să explici de ce s-a hotărât să-şi ia liber săptămâna trecută.

Răspund la problema concretă, nu la împunsătură.

— Nu a mers niciodată la o partidă de luni seara. Nu-i stă în obicei. Aşa că va merge fie la Detroit, fie la Philadelphia.

— La care mai exact? întreabă Dickinson.

— Philadelphia, spun eu.

Books se uită la mine cu o expresie întrebătoare.

— Omului nostru îi place să se mişte mult, explic eu. Nu doreşte niciodată să revină în aceeaşi zonă într-o perioadă scurtă de timp. De aceea, când a mers pe diverse stadioane, în Florida, de pildă Miami, Jacksonville, Tampa Bay -, tipul şi-a

dispersat călătoriile astfel că nu sunt foarte apropiate una de cealaltă. Când a mers în zona New York pentru Buflalo[94], New York Jets, New York Giants, acelaşi lucru tipul este mereu atent să nu acţioneze prea apropiat în timp şi spaţiu, încearcă să evite pe oricine care identifică un tipar.

— Totuşi n-ai explicat de ce eşti sigură că va merge la Philadelphia în acest weekend, insistă Dickinson.

— Pentru că în Pennsylvania sunt două stadioane - pentru Steelers şi Eagles[95], răspund eu. Iar el nu a mers la nici unul încă. Mai are doar opt săptămâni rămase să-şi completeze turul cu aceste stadioane şi va face două călătorii în Pennsylvania ca să respecte programul. Dacă eu aş dori să-mi dispersez deplasările, aş ajunge la Philadelphia în această săptămână şi la Pittsburgh la sfârşitul turului.

Pauză.

— Pricep, spune Books.

— Dat fiind antecedentele tale, Emmy, nu sunt prea sigur, mă ia peste picior Dickinson.

Books începe să obiecteze în numele meu, dar eu îi fac semn cu mâna să renunţe. Să-l lăsăm pe Dickinson să se bucure de victorie. N-am nevoie de aprobarea lui. N-am nevoie de aprobarea nimănui.

Marta obişnuia să spună despre mine că eram agresiv de independentă şi că aveam o grijă deosebită să-i înstrăinez pe cei apropiaţi mie. *Puternica, independenta Emmy,* obişnuia ea să afirme cu acea combinaţie clasică de dojană şi dragoste. Întotdeauna încercând să-ţi dovedească *faptul că te pod descurca neajutat de nimeni.*

— Întrebarea, spune Books, este dacă omul nostru a citit acest articol din *Tribune* şi, dacă da, ce efect are asupra lui.

— Ai un răspuns şi pentru asta, domnişoară Dockery?

Nu. Adică nu bazându-mă pe informaţii, maniera tipică în care îmi formez opiniile. Dar am o presimţire.

— Îl va motiva, spun eu. Trebuie să-şi dovedească că nu va

---

[94] Buflalo Bulls. echipă de fotbal american, care şi-a început activitatea în 1894 (n.tr.)

[95] Philadephia Eagles, echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1933, care joacă pe Lincoln Financial Field din Philadelphia (n.tr.)

îngădui FBI-ului să-l sperie.

Books respiră adânc şi îşi mută privirea cu îngrijorare spre tavan.

— Îl va face şi mai rău, spun eu.

78

ŞEDINŢA GRAHAM
Înregistrarea nr. 20
27 septembrie 2012

Ei bine, pur şi simplu, vreau ca toată lumea să înţeleagă - nu era obligatoriu să fie aşa. Şi cine ştie? Poate eă nici nu a fost. Nu vom şti niciodată, nu? Nu. Nu vom şti.

Dar faptul că am întâlnit-o pe Mary... faptul că am...

(Nota editorului: pauză de unsprezece secunde)

... întâlnit-o m-a schimbat. Sau m-ar fi putut schimba. Dacă măcar mi-aţi fi dat o şansă să aflu.

Dar nu. Nu, acum voi preferaţi să descoperiţi ce am făcut. Nu în urmă cu un an şi nici măcar în urmă cu şase luni. Nu, nici pomeneală. Voi aşteptaţi până o întâlnesc pe această femeie perfectă şi brusc, deveniţi mai inteligenţi şi înţelegeţi ce am făcut, după care ciripiţi la un ziar şi îmi întoarceţi toată viaţa cu susul în jos.

Aşadar acum, sunt... bine, ca să zic aşa. Aş vrea să-mi exprim nemulţumirea faţă de voi. Aş dori să vă arăt ce se întâmplă atunci când îmi daţi viaţa peste cap.

S-a terminat cu Mister Nice Guy[96]*.*

(SFÂRŞIT)

---

[96] Aluzie la filmul cu acelaşi titlu *Băiat de treabă* (1997), regizat de Sammo Hung, cu Jackie Chan în rolul principal (n.tr.)

79

— Asta nu sună bine, spun eu la telefon în timp ce mă plimb încoace şi încolo prin birou.

Privirea îmi alunecă spre ceasul de pe perete care arată că se apropie miezul nopţii, al nopţii de joi.

Ofiţerul Glen Hall răspunde cu sufletul la gură:

— Pur şi simplu, raportez ceea ce trebuia să raportez, doamnă. Mi s-a spus că dacă apare un incendiu rezidenţial, trebuie să anunţ imediat la telefon. Şi atunci, conducerea noastră a expediat apelul meu către voi...

— Înţeleg. Ai făcut ceea ce trebuia.

Ofiţerul Hall a făcut ceea ce i s-a spus. Noi am emis o înştiinţare completă pentru două zone unde era posibil ca omul nostru să atace în această săptămână - Detroit şi Philadelphia - să ne alerteze imediat în privinţa oricărui incendiu rezidenţial. El a reacţionat la un incendiu rezidenţial şi a sunat imediat.

Eram sigură că următoarea oprire a suspectului nostru avea să fie Philadelphia. Dar ofiţerul Glen Hall lucrează pentru Departamentul de Poliţie din Allen Park, Michigan - o suburbie din Detroit.

Mă ciupesc de nas.

— Câte victime ai spus?

— Doamnă, sunt... sunt...

Vocea i se frânge, dar nu ştiu dacă e din cauza legăturii proaste sau mai probabil, de emoţie.

— Sunt şase trupuri, spune el.

— Înţeleg, ofiţer, şi toate au fost descoperite într-un singur dormitor?

— Aşa... aşa este.

— Îmi cer scuze că întreb, ofiţer, dar îmi poţi descrie poziţia corpurilor?

— Eu... locul... locul arată... Îl aud respirând adânc ca să se adune. Trupurile erau aliniate ca la morgă.

El este. El trebuie să fie.

— Am primit textul, spune Books care dă buzna în biroul

meu. Este el? Cu şase morţi?

Dau din cap aprobator şi las privirea în jos.

— Şase oameni? Dar nu a mai făcut asta niciodată, Emmy.

— El este, spun eu. Pentru că nu aud nimic, îmi ridic faţa, îi întâlnesc privirea lui Books şi repet: El este.

Books îşi deschide telefonul celular.

— Bookman, spune el. Mobilizaţi echipa de reacţie rapidă. Mergem la Detroit.

80

După o oră şi jumătate de la primirea apelului din Allen Park, Michigan, sunt într-un avion de dimensiuni mici, cu opt locuri, împreună cu Books şi cei şase membri ai echipei noastre de reacţie rapidă. Books discută la telefon cu agentul special care are comanda biroului din Detroit şi rosteşte răstit îndrumări. Mă uit pe geam, mintea îmi zboară în nenumărate direcţii în clipa când bărbatul care stă în faţa mea şi căruia tocmai i-am fost prezentată, dar al cărui nume deja îmi scapă, îmi întrerupe gândurile.

— Prin urmare nu există niciun tipar legat de victimele lui?

— Niciun tipar, spun eu. Bărbaţi şi femei. Albi, negri, hispanici, asiatici. Nu copii, dar altfel toate vârstele de la douăzeci de ani până la şaptezeci şi şapte. Toate mediile socio-economice. Contabili, avocaţi, doctori, vânzători de pantofi, administratori de imobile şi vânzători de la băcănie. Singurul lucru pe care îl au în comun aceste victime este faptul că locuiesc singure.

— Nu au şi altceva în comun?

Clatin din cap.

— Nu am reuşit să ne dăm seama. Şi am încercat totul. Am raportat victimele la oraşele în care au crescut, la şcolile pe care le-au frecventat, la cluburile la care au fost înscrise, la grupurile religioase sau la reţelele de socializare pe care le foloseau. Nu, spun eu cu un oftat, toţi erau oameni normali, oameni obişnuiţi fără nici o legătură unii cu alţii.

Books închide telefonul şi se uită la mine.

— Victimele din această seară sunt toate femei, spune el. Şase femei. Patru au fost identificate şi se lucrează la celelalte două. Se pare că sunt membre secţionate şi răni provocate prin înjunghiere, posibil şi GSW[97]-uri, dar acest lucru va fi clar abia după autopsie.

— Este o acţiune diferită de modul lui de operare, nu? spune unul dintre agenţii din avion.

---

[97] Acronim pentru *gun shot wounds* - răni provocate de împuşcături (n.tr.)

— Este diferită, spun eu. Şase victime deodată este altceva. Metodele de ucidere sunt diferite. Faptul că se pot distinge atât de multe amănunte de la locul crimei şi că focul nu a ascuns total problemele este de asemenea diferit. Totul este altfel.

— Îşi pierde disciplina, spune Books. Îşi pierde buna organizare.

— Nu mai are nevoie de aceeaşi disciplină, spun eu. Pentru că acum ştie că avem cunoştinţă de ceea ce face. Nu mai are nevoie de metodele ascunse de ucidere care dau impresia de-ceselor din cauze naturale, pentru că îşi dă seama că nu-l vom crede. Sincer, nici nu mai sunt sigură, în general vorbind, de ce s-a mai deranjat să dea foc.

— Doreşte să se încredinţeze că ştim că e mâna lui, este de părere Books şi dă din cap aprobator. Ne trimite un mesaj prin care spune „Nu mă tem de FBI. De fapt, încă n-aţi văzut nimic”.

Mă înfior la gândul rostit ca şi cum asta n-ar fi fost şi teama mea din momentul când presa a pus mâna pe poveste şi a publicat-o.

— Acum va face o greşeală, spune un alt agent. Dacă va începe să atace, va face ceva greşit.

Posibil. Acesta însă e domeniul lor, nu al meu. Eu nu sunt sigură că accept ca fiind adevărat. Şi nu sunt sigură, pe mo-ment, că îmi pasă. Chiar acum, doresc doar un singur lucru.

Doresc ca suspectul nostru să participe la meciul de fotbal Vikings[98]- Lions[99] în această duminică.

---

[98] Minnesota Vikings - echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1961 şi care joacă pe stadionul TFC Bank, Minneapolis, Minnesota (n.tr.)

[99] Detroit Lions echipă profesionistă de fotbal american, înfiinţată în 1929 şi care joacă pe Ford Field din Detroit, Michigan (n.tr.)

81

Books merge către partea din faţă a lojei de lux din nordul stadionului Ford Field unde ne-am stabilit comandamentul central. Este înflăcărat, concentrat şi complet în largul lui în timp ce discută cu grupul nostru de angajaţi statali, locali şi forţele federale, aproape o sută cincizeci de persoane care poartă haine obişnuite şi sunt sub acoperire arătând ca bărbaţi şi femei care participă la un meci de fotbal. Acesta este Books pe care l-am întâlnit eu prima dată, agentul încercat Joe Friday[100] pe care nu ţi-l puteai imagina ca având o viaţă în afara biroului şi pentru care nimic nu părea mai important pe această lume decât prinderea răufăcătorului şi încheierea misiunii.

— Gata, oameni buni, potoliţi-vă, spune el şi în câteva secunde în pavilionul elegant se instalează o tăcere totală. Aceasta poate fi cea mai bună ocazie a noastră să-l prindem pe cel mai rău ucigaş în serie de care am auzit vreodată, aşa că este important să ne amintim elementele esenţiale, adaugă el şi respiră agitat. Astăzi, vor fi aici şaizeci de mii de oameni şi unul dintre ei este suspectul nostru. Dacă arăţi ca un agent FBI, te va observa. Dacă ai aceeaşi înfăţişare ca un ofiţer de poliţie în civil, te va observa. Dacă vei avea aerul că eşti în căutarea cuiva, el te va observa. Este deştept, receptiv şi extrem de atent. Nu trebuie să fiţi observaţi.

Vocea lui Books scade în intensitate şi sala se linişteşte odată cu el.

— Din această cauză, o să facem lucrurile un pic altfel. Vrem ca el să vină pe stadion. Şi odată ce se va afla aici, nu mai vrem să plece. Dacă va trebui să oprim fiecare bărbat alb având în jur de treizeci sau patruzeci de ani - poate cu un abdomen proeminent sau poate nu, poate chel sau poate nu , dacă va trebui să-i oprim pe fiecare dintre aceşti oameni la ieşirea de pe stadion, atunci o vom face. Dar mai întâi trebuie să-l lăsăm să intre. Misiunea voastră de astăzi este să

[100] Ibidem pag. 36

identificaţi potenţialii suspecţi imediat ce intră pe stadion şi să ne anunţaţi prin telefon aici, la comandamentul central. *Nu reţineţi pe nimeni până când nu auziţi comanda de la noi.*

Nu veţi purta căşti şi nu veţi folosi staţiile de emisie-recepţie. Veţi anunţa numărul locului pe telefoanele celulare şi veţi avea aerul că vă întrebaţi soţia sau soţul de ce durează atât de mult să revină de la baie. Veţi face tot posibilul să arătaţi ca şi cum de fapt vă aflaţi aici să-i urmăriţi pe Lions rupându-i în bătaie pe Vikings.

— Aprobăm întru totul, şopteşte un tânăr ofiţer local care poartă o jachetă tricotată Lions albastru-deschis.

Decăderea urbană poate distruge oraşul din interior spre exterior şi noi îl putem urmări pe cel mai strălucit criminal în serie din istorie, dar fotbalul rămâne fotbal.

— Grupul de aici, de la comandamentul central, va urmări tot ce merge, tot ce se târăşte sau tot ce zboară pe o rază de vreo opt sute de metri în interiorul acestui stadion pe monitoarele noastre. Din fericire, când Ford Field a găzduit Super Bowl în 2006, s-a instalat o reţea de supraveghere fără fir extinsă cu ajutorul căreia să se ţină sub observaţie activitatea mulţimii, intrările, ieşirile şi zona înconjurătoare. Şi Dumnezeu să binecuvânteze Detroit-ul, această reţea încă funcţionează. Voi ne comunicaţi telefonic locul şi o descriere şi noi ne vom concentra pe el. Apoi, vom lua o decizie în legătură cu ceea ce vom face în continuare. Nu vrem să-l speriem pe acest individ înainte de a fi gata să punem mâna pe el.

Books încredinţează instrucţiunile sergentului local responsabil cu transmiterea sarcinilor şi se alătură lui Sophie, Denny şi mie de-a lungul peretelui lateral. Sosesc furnizorii de preparate alimentare şi încep să aşeze tăvile calde pe suporturile speciale, lungi şi înguste, aflate de-a lungul peretelui de lângă noi. Eu ridic o sprânceană şi Books zâmbeşte atotcunoscător şi ponderat.

— Trebuie să arătăm ca orice altă lojă de lux. Noi suntem pe partea de nord şi toate lojele de pe partea de sud vor putea să ne vadă dacă vor încerca. Pur şi simplu, păstrăm aparenţele.

— Ce bine că aparenţele tale includ şi sandviciul italian cu friptură condimentată de vită, şoptese eu.

Aud numele noastre strigate.

— Agent Bookman, comandamentul central. Sophie Talamas, comandamentul central. Denny Sasser, conduci o echipă care revinde pe sub mână bilete la Eastern Market. Emmy Dockery, Intrarea A...

Intrarea A? îl întreb eu pe Books. M-ai plasat la *Intrarea A?* Ştii la fel de bine ca mine că el nu va folosi Intrarea A.

Având Comerica Park chiar dincolo de Brush Street la vest şi 36th District Court peste Beacon Street la sud-est, avem şi suficiente camere de luat vederi care să ne prezinte ce mănâncă localnicii la prânz. Cu siguranţă, suspectul va alege una dintre intrările din partea de nord: B, C, D, E sau E. Aceste intrări au cel mai bun acces către parcări şi mai puţine clădiri înalte în preajmă de unde lumea putea fi urmărită.

Books priveşte printre gene cu răbdare.

— Serios? şopteşte el. Păi, atunci, va fi puţin probabil să te recunoască după fotografia din *Tribune* în timp ce tu îl vei urmări la Intrarea A, nu-i aşa?

Are dreptate. Îl urăsc când are dreptate.

După distribuirea sarcinilor, Books se afirmă din nou şi trece în revistă mulţimea. Bărbaţi adulţi şi femei sar pe loc, se întind şi îşi agită membrele să-şi elibereze energia nervoasă. Este ca şi cum am fi gata să jucăm chiar noi un meci de fotbal.

— Cei mai mulţi oameni nu merg la meciurile de fotbal singuri, spune el. Prin urmare, ar trebui să se remarce în această privinţă. Dar el este isteţ. Aşa că probabil, va încerca să intre cu o familie sau cu un grup de oameni, ca şi cum ar face parte dintre ei. Probabil că va lega chiar o conversaţie cu ei ca să pară astfel că sunt împreună. Dar la un moment dat, se va despărţi de ei. Nu pot să scriu pentru voi toate astea într-un scenariu, aşa că tot ce pot să vă spun este să urmăriţi amănuntele despre care vă vorbesc... fără să aveţi aerul că urmăriţi ceva. Simplu, nu?

Se aud câteva râsete în surdină. Tipic pentru Books, cel care se identifică cu misiunea dificilă a grupului încercând să

facă din echipă un întreg.

Şi după asta, pentru o ultimă oară, reaminteşte tuturor importanţa momentului.

— În ultimul an, acest bărbat a scalpat, a opărit şi a făcut cu meticulozitate disecţii pe şaptezeci sau chiar pe mai multe persoane. A comis acte de tortură care l-ar face şi pe un criminal nazist de război să roşească. A măcelărit şase femei joi-noapte, în Allen Park. Vineri, a executat o mamă şi trei copii înainte de a le da foc. Este cel mai prolific ucigaş în serie de care am auzit în viaţa mea şi acum, îşi ia avânt. De fapt, se face şi mai rău.

Books priveşte grupul.

— Acest bărbat este un monstru. Şi astăzi, noi îl vom prinde, viu sau mort.

82

— Emmy, o să faci o gaură în pământ dacă te mai plimbi mult în felul ăsta, spune Books în clipa când răspund la telefon, şi n-ai să mai poţi arăta deloc ca şi cum, de fapt, mergi la un meci de fotbal. Stai locului şi ia o mască plictisită ca şi cum ţi-ai aştepta prietenul să vină cu biletele.

— Mi-e greu să mă prefac, ripostez eu. N-am avut niciodată un prieten care să mă ducă la un meci de fotbal.

— Asta-i aiurea. Niciodată n-ai arătat nici cel mai mic interes pentru fotbal.

Foarte adevărat.

-- Vreo şansă cu speculanţii? întreb eu pentru a suta oară.

Noi am presupus că suspectul nostru este un tip care cumpără numai cu bani gheaţă şi care nu doreşte să-şi etaleze cartea de credit pentru biletul la meci preferând să-l cumpere în afara stadionului înainte de partidă.

— Avem nişte informaţii, răspunde el cu o imprecizie supărătoare. Fă-ţi griji pentru misiunea ta.

— Mulţumesc pentru minunatul sfat.

Books are dreptate, bineînţeles. Sunt agitată şi probabil se şi vede. La fel este şi Books. Toată lumea este agitată şi face faţă în maniera în care poliţaii şi agenţii fac faţă, într-un mod cu totul propriu, cu sarcasm şi cu glume scurte.

Intrările s-au deschis cu două ore înainte de lovitura de începere, aşa că am văzut probabil cincisprezece mii de bărbaţi albi, pântecoşi, care purtau diferite nuanţe de albastru pe cămăşi, pantaloni, feţe şi alte părţi ale corpului. Totuşi, n-am zărit nici un singuratic; fiecare bărbat părea să intre pe stadion cu cel puţin încă o persoană.

Termin convorbirea. Îmi verific ceasul şi clatin din cap ca şi cum aş fi supărată jucând rolul unei prietene care îşi aşteaptă prietenul. De ce sunt blocată aici în timp ce Sophie se află sus la comandamentul central? Bineînţeles că ştiu răspunsul; se confirmă că Sophie s-a specializat în reţele complexe de operare privind tehnologia supravegherii, motiv pentru care

este în loja de lux şi eu suport o falsă palmă prietenească pe umăr de la un gardian totalmente neinstruit în drumul meu spre intrarea pe stadion. Pentru forţele adunate aici nu e loc de gesturi amabile. Trebuie să păstrăm aparenţele. Deşi pot identifica aproape douăzeci de locuri pe trupul meu unde aş fi putut ascunde mărfuri de contrabandă, neobservată de securitatea stadionului.

Mă strecor prin punctul de control al securităţii şi îi ignor în mod deliberat pe ceilalţi cinci agenţi care fac acelaşi lucru. Mulţi dintre agenţii sub acoperire sunt câte doi ca să păstreze aparenţele, dar trebuie să ne şi răspândim cât de mult se poate.

Recunosc, niciodată nu mi-am imaginat că aş fi în stare să afirm că interiorul unui stadion de fotbal este „frumos”. Dar acest stadion este, cel puţin în spaţiul unde intru eu. Doar sticlă, oţel şi cărămidă, atriumul neacoperit, răcoros şi inundat de lumină naturală, mai mult ca un mall decât ca un stadion. Construcţia s-a ridicat pe locul unui vechi magazin universal şi arhitectura s-a păstrat, inclusiv vechea stradă pavată cu piatră cubică. Am înţeles că pe vremuri localnicii erau cu toţii foarte mândri de ea şi nu-i condamn pentru asta. Deşi o mulţime de balcoane de aici care pot deveni locul de unde suspectul nostru ne-ar putea urmări, se înşiră unul după altul.

Şi nu toţi băieţii noştri buni sunt în totalitate… discreţi. Mă uit urât la un bărbat de vârstă mijlocie cu părul tuns scurt care stă la intrarea magazinului cu echipament sportiv pe a cărui firmă scrie ,,More Than a Roar” şi îşi petrece mai mult timp uitându-se la mulţime în loc să-şi admire jerseul potrivit ca mărime unui copilaş pe care îl ţine strâns în mână. Ar putea foarte bine să poarte un anunţ pe care să scrie EU MĂ PREFAC A FI CUMPĂRĂTOR, CĂCI ÎN REALITATE SUNT POLIŢAI.

Îmi fac drum prin mulţimea de pe Adams Street, nu departe de locul meu şi mă opresc la capătul sectorului 112. Terenul de joc a fost construit mult sub nivelul străzii, într-un fel oarecare nedorindu-se să se construiască stadionul prea sus şi ascuns de linia orizontului. Când intru pe lângă porţile

lungi din fier forjat care separă holul imens de teren, observ că toate locurile din primul rând sunt mai degrabă la nivelul pământului decât la un nivel superior.

Este copleşitor. Zgomotul, mulţimea de oameni totul. Aici nu o să-l găsim niciodată. Ei sunt prea mulţi şi noi suntem prea puţini.

Păstrează-ţi cumpătul, Emmy.

Cercetez sectorul în timp ce merg fără grabă spre locul meu. Îl sun pe Books.

— Salut, dragule! spun eu veselă. Categoric stadionul este plin astăzi! Tare mi-aş dori să fii aici. Dar mă bucur că poţi urmări la televizor!

— Încântată, Emmy, o aud pe Sophie spunând la celălalt capăt. Ce ne poţi spune ?

— Sectorul o sută unsprezece, rândul nouă, locurile trei şi patru. Sectorul o sută treisprezece, rândul douăzeci şi şase din mijloc şi rândul treizeci, locul cinci sau posibil şase. Şi sectorul o sută doisprezece. Rândul optsprezece sau nouăsprezece, n-aş putea fi sigură, pe mijloc. Toţi fie fără păr, fie cu capetele şi feţele ascunse. Voi avea mai mult de o duzină, sunt sigură.

Îmi ocup locul, măcar să mă fac că urmăresc jocul şi Vikings ripostează la lovitura de începere cu un *touchdown*[101]*.* Drăcesc început, Detroit!

[101] TD - cea mai valoroasă înscriere (6 puncte) într-o partidă, realizată atunci când un jucător intră în posesia mingii şi depăşeşte linia de poartă *(goal line)* sau prinde mingea în terenul de ţintă advers (n.tr.)

83

Când începe cel de al patrulea sfert, scorul este 20 la 6 în defavoarea celor de la Detroit. Posibil să mă doară în cot de rezultatul acestei competiţii în care bărbaţi maturi, îmbrăcaţi în costume de gladiatori pline de culoare, încearcă să răzbată cu o minge de piele peste o linie demarcată dar în mod sigur îmi pasă de perspectiva unui scor strâns. Dacă va fi ceea ce Books numeşte o „înfrângere zdrobitoare”, atunci suporterii ar putea începe să plece şi noi va trebui să fim pregătiţi pentru ieşirea suspectului nostru puţin mai devreme decât era planificat.

Oare 20 la 6 înseamnă o înfrângere zdrobitoare? Chiar nu ştiu, dar îmi dau seama ascultându-mi prietenii guralivi din sectorul o sută doisprezece că rămâne un „meci de patruzeci” şi trebuia să dau din cap aprobator, ca şi cum aş fi ştiut ce înseamnă. Am tot dat din cap stând pe locul meu. La o degajare a mingii cât mai departe în terenul advers, la începutul celei de a doua reprize, m-am văzut nevoită să simulez furia şi să proferez injurii împreună cu vecinii din sector faţă de incompetenţa coordonatorului echipelor speciale din Detroit sau să dau din cap aprobator când apărarea Lions „s-a trezit în cele din urmă”. Şi am fost obligată să inventez pretext după pretext să-mi sun mama/sora/fratele/soţul/prietenul şi mătuşa de fiecare dată când am zărit un bărbat posibil chel care avea un nas subţirel şi umerii lăsaţi.

Probabil că până în momentul de faţă, Books şi echipa lui s-au uitat cu mare atenţie la aproape toţi bărbaţii de pe stadion. De fapt, unul dintre localnici a fost anunţat de Denny Sasser ca suspect în clipa când a sosit la stadion.

— Mi-e dor să fiu analist de informaţii, îi spun eu „fratelui” meu la telefon în timp ce îmi croiesc din nou drum spre mulţimea de pe Adams Street. Nu sunt făcută pentru supraveghere.

— Recepţionat, spune Sophie. De ce nu mergi să verifici chioşcurile de pe hol? Sunt câteva puncte unde se deschid

umbrelele.

— De acord, spun eu în timp ce adrenalina curge prin mine pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul meciului.

Pur şi simplu, ştiu că el este aici. O *simt.*

Mă pomenesc plimbându-mă tacticos prin mulţime într-o acţiune de supraveghere, aşa cum obişnuiam eu şi Marta să o facem vară de vară la mall. Stadionul începe să se golească puţin, dar suporterii Lions nu renunţă uşor. Vor sta până la ultima tentativă - aflu mai multe de la sectorul o sută doisprezece. Jocul încă se poate auzi pentru că stadionul este deschis spre holuri în două colţuri. Pot zări echipele noastre de poliţie care organizează punctele de control la ieşiri. Ne pregătim să trecem prin sită suporterii pe măsură ce părăsesc stadionul, metoda noastră de avarie. Stomacul mi se strânge. Nu există şansa ca el să se lase prins într-o plasă grosolană ca asta. Este prea exact. Prea mândru. Prea inteligent.

Mă sprijin de peretele scării rulante care duce la al doilea etaj urmărind oamenii care trec pe lângă. Degetele şi palmele mele bat un ritm nervos pe suprafaţa de metal după muzica ce se aude în ecou de pe stadion. Dacă pot spune ceva despre meci, este că Detroit, cu siguranţă, are o muzică bună. Căminul lui Motown[102] este mândru de moştenirea sa. Se prezintă eroii locali Kid Rock şi Eminem şi pe când mă deplasez înapoi spre atrium, către locul meu, Aretha Franklin începe să ceară R-E-S-P-E-C-T.

În timp ce merg, încep să simt o nelinişte inexplicabilă sau parcă îmi lipseşte ceva în partea dreaptă. Poate că asta este ceea ce agenţii de teren vor să exprime prin „instinct”. Mă simt foarte neliniştită. Stadionul este în stânga mea şi tavanul în trepte, unic pe partea inferioară a unui stadion, face ca partea dreaptă să pară mult mai înaltă. Nu este nimic neobişnuit că pot vedea imediat printre restaurante şi magazine. Dar simt un gol de mişcare într-un loc unde totul şi toate se mişcă.

Mă opresc şi cercetez atent mica mulţime. Nu văd pe nimeni care să semene cu suspectul nostru, dar sentimentul de

---

[102] Casă de discuri americană înfiinţată în Detroit, Michigan, de Berry Gordyjr. în ianuarie 1959 (n.tr.)

nelinişte nu mă părăseşte. Devine mai intens. Încep să o aud în ecou pe Aretha de pe stadion ca şi cum ar fi mult mai departe, ca şi cum aş fi deodată captivă între zidurile care amortizează zgomotul înconjurător.

Oooh, sărutările tale (oooh)

Mai dulci ca mierea

Inima îmi bate nebuneşte, palmele îmi sunt umede şi lipicioase. Nu pot explica... doar îmi dau seama cumva...

Mă răsucesc.

Şi la o distanţă de aproape douăzeci de metri, stând nemişcat, un bărbat mă fixează cu privirea.

84

Capul plin de păr. Barbă deasă. Şapcă Lions. Ochelari cu ramă de baga. Gulerul jachetei foarte ridicat. O deghizare. Şi chiar dacă nu reuşesc precis să-i disting ochii, ştiu că mă fixează.

Clipesc de două ori uimită şi încă neîncrezătoare. Bărbatul îşi îndreaptă umerii şi stă cu faţa spre mine. Oamenii trec printre noi, merg spre sau de la toalete şi standurile cu produse alimentare, dar de fiecare dată când el revine în câmpul meu vizual, continuă să stea nemişcat şi să mă fixeze.

El este.

O femeie dă peste umărul lui întâmplător. Trupul i se zdruncină, dar privirea îi rămâne lipită pe mine.

El este.

Îşi înclină uşor capul, ca şi cum ar căuta să mă vadă mai bine.

În puţinele momente care trec, rămân îngheţată, fără respiraţie şi chiar paralizată. Dar vreau ca el să mă vadă. *Iată-mă,* vreau să-i spun. T*e-am descoperit.*

Pe lângă acele bătăi atemporale ale inimii mele, o aud pe Aretha Franklin fredonând şi zgomotul mulţimii când asurzitor, când nedesluşit, în timp ce noi ne privim insistent unul pe celălalt.

Două secunde? Zece? Nu ştiu cât timp trece înainte de a-mi aminti de ce am ţinut telefonul celular în mână tot timpul, aşa că nu e nevoie să bâjbâi prin buzunar după el dacă se iveşte momentul.

Şi momentul se iveşte. Inima îmi bate în gât, privesc în jos la telefonul meu în timp ce degetul mare stă deasupra tastei de apel-rapid, acces instant la comandamentul central.

În loc să apăs, mă uit din nou la suspectul nostru a cărui expresie facială s-a schimbat de la faţa imobilă la un fel de zâmbet înţelegător.

Şi în momentul de faţă, în mâna lui, văd un mic aparat negru, probabil telefonul lui celular. Dar de ce are nevoie el de

telefonul celular chiar...

Şi atunci o explozie, un pocnet atât de asurzitor că abia mai observ că îmi ricoşează ceva în faţă şi mă taie, o detunătură atât de şocantă că ştiu că ţip, dar nu sunt în stare să-mi aud nici propria voce şi brusc, podeaua se ridică să mă plesnească peste obraz.

În starea mea de perplexitate temporară, nimic nu mai e de înţeles, nici pardoseala lipicioasă, nici vederea propriului sânge şi nici efectul de orgă de lumini al sirenelor care dau semnale luminoase, dar chiar dacă nu pot să-mi dau seama de un lucru pe care îl percep şi îl simt în timp ce zac pe pardoseală, schimbarea neaşteptată în vibraţia stadionului devenită acum o bufnitură constantă, o panică...

Îmi ridic capul în direcţia suspectului, omul pe care îl urmăresc de mai bine de un an, dar în locul lui văd un film de groază fără sonor, doar imaginile agonizante ale unei agitaţii nebune de trupuri, care sunt panicate şi care se luptă să răzbată prin intervalul îngust şi odată eliberate din blocaj, se năpustesc spre ieşire. Mă deplasez ca un câine îngrozit, pe mâini şi în genunchi, către un stâlp din peretele interior al stadionului şi îl îmbrăţişez ca pe un iubit în timp ce mulţimea se repede pe lângă, păşind peste picioarele şi gleznele mele, împiedicându-se de mine, până când îmi trag picioarele în pofida senzaţiei de leşin şi mă fac ghem în poziţie fetală.

Mă ţin cu maximum de efort de stâlp în timp ce oamenii se împing, se împiedică şi se aruncă unii peste ceilalţi în încercarea disperată de a scăpa. Îmi ridic capul mai sus să intru în competiţie pentru oxigen cu panica generală, trag aer în piept şi mă lupt cu membrele lipsite de putere să mă ţin strâns de ancora mea. Dacă m-aş desprinde de stâlp, ştiu că aş fi zdrobită.

Capul îmi huruie cu violenţă, simt că nu mai am aer şi fac sforţări să opun rezistenţă unei senzaţii crescute de greaţă combinată cu o teamă copleşitoare. Câţi oameni vor muri astăzi în acest loc? Nu ştiu. Nu pot să mă gândesc la asta acum. Pentru că şi eu voi fi printre cei morţi dacă nu-mi găsesc energia să mă ţin de acest stâlp.

El făcut-o din nou. Şi din nou, suspectul nostru a scăpat. S-a ascuns în îmbulzeala celor şaizeci de mii de oameni care gonesc spre ieşiri, inundând curând străzile din afara stadionului Ford Field după această explozie neidentificată care s-a produs chiar lângă timpanul meu. Ne-a păcălit încă o dată. S-a pregătit pentru noi. Fără discuţie. S-a pregătit pentru noi tot timpul. De fiecare dată când ne considerăm aproape, realizăm că ne anticipează mişcarea şi o parează.

Nu se va opri niciodată. Şi noi nu-l vom prinde niciodată.

85

— Stai liniştită, spune paramedicul.

— Sunt bine. Era doar o zgârietură.

— Ai o contuzie şi ai nevoie de suturi pe obraz.

Soarele a dispărut şi întunericul începe să coloreze cerul. Au trecut patru ore de la explozii. Cu mult timp în urmă, paramedicii i-au transportat pe cei răniţi foarte grav la unităţile de prim-ajutor. În parcarea din faţa stadionului Ford Field, mai sunt câţiva civili şi în rest, vehicule de la Homeland Security. FBI-ul, poliţiştii statali, precum şi maşinile presei, plus elicoptere ale presei care zboară pe deasupra noastră. O explozie în toiul unul meci de fotbal din NFL nu avea să treacă neobservată pentru mult timp.

Din câte se pare au fost opt explozii în total, fiecare survenind la câteva secunde faţă de cealaltă, în diferite locuri din capătul de sud al stadionului. Nu au fost bombe în sine, mi se spune, ci artificii foarte puternice, aşezate în mod strategic în coşurile de gunoi pline ochi, în locuri unde acustica amplifica zgomotul exploziei lor atât pe holul spaţios, cât şi pe stadion incluzând şi Intrarea A unde staţionam eu.

Suporterii aflaţi pe Ford Field nu au aşteptat explicaţii când au auzit exploziile; nu au făcut deosebire între artificii şi bomba unui terorist. Când exploziile s-au auzit, una după alta, a urmat o cursă nebună către ieşiri încât nimeni nici măcar FBI-ul - nu a mai putut opri pe nimeni. Şi chiar dacă agenţii ar fi reuşit să reţină mulţimea, protocolul nu o permite. Procedurile de evacuare cer ca toate uşile să fie larg deschise astfel încât să permită oamenilor să iasă. Literalmente, am fost nevoiţi să-i lăsăm pe toţi să plece. Pentru că toată lumea ştia, în acele prime momente critice, că a fost un atac terorist.

Books şi echipa au făcut tot posibilul să stăpânească haosul, dar era prea mult. Oamenii săreau în maşini şi porneau în viteză înainte ca noi măcar să ne dăm seama încotro o luau.

Books se apropie de mine şi îşi pune o mână pe umărul meu.

— Ai avut noroc că nu ţi s-a spart timpanul, spune el ceea ce am crezut eu iniţial că se întâmplase. Ai fost chiar lângă unul din coşurile de gunoi unde a detonat M-80.

Ating cu băgare de seamă tifonul de pe obrazul meu.

— M ce?

— M-80, spune el. La origine au fost explozive militare. În anii şaizeci, au fost scoase în afara legii pentru achiziţionarea cu amănuntul, dar lumea continuă să le cumpere ilegal. La naiba, cred că le lansam când eram copil. Zgomotoase cu draci. De patruzeci sau de cincizeci de ori mai puternice decât artificiile pe care le poţi cumpăra legal.

Sar din spatele ambulanţei şi mă opresc o clipă să-mi regăsesc echilibrul.

— Cum a adus explozivele pe stadion? întreb eu.

— Oh, este simplu, Em, răspunde Books şi profilează un spaţiu de doi centimetri şi jumătate între degetul lui mare şi arătător. Cam asta este dimensiunea lor şi nu conţin metal.

— Şi detonatorul?

— Cred că a folosit un detonator dirijat de la distanţă. Îl poţi cumpăra de la magazinul de artificii.

Remarcabil. Chiar remarcabil.

— Ne aştepta, spun eu.

Books îşi încreţeşte buzele.

— Presa nu a scris nimic care să facă legătură între noi şi meciul de fotbal. Dar tipul e deştept. Doar ştim asta. Prin urmare, cred că asta a fost doar o măsură de precauţie din partea lui. Când l-ai zărit, a ştiut că avea nevoie de un traseu ca să scape. Şi l-a folosit.

Oftez. Ca de obicei, noi jucam dame, iar omul nostru şah.

— Nu a murit nimeni? întreb eu şi mă rog.

— Nu până acum, nu. Unele persoane au fost grav rănite în îmbulzeala de la ieşiri. N-am văzut în viaţa mea atât de mulţi oameni speriaţi, spune el şi se uită în jur ca mai apoi să se elibereze de acea amintire. Exploziile însele nu au rănit decât persoanele care stăteau lângă coşurile de gunoi, ca tine. Panica a venit după aceea. Mi se spune că sunt sute de oameni cu oase rupte, coaste zdrobite şi tot felul de vânătăi şi julituri,

dar deocamdată nimeni nu a murit.

Slavă Domnului! Prima veste bună pe ziua de azi.

Books arată o schiţă a suspectului făcută de un artist plastic de la poliţie după descrierea mea. Păr negru des, barbă deasă, ochelari cu rama groasă, şapca Lions, jachetă de armată cu gulerul ridicat.

— O deghizare evidentă, spun eu. Dar în principiu, seamănă cu el.

— În regulă. Atunci să vedem dacă îl putem găsi pe monitoarele video intrând azi pe stadion, spune el. Şi apoi, putem vedea unde a stat şi încerca să lucrăm în sens invers.

— Foarte bine, să o facem, spun eu. Ar trebui să fiu acolo. Sunt una dintre cei care l-au văzut.

Books mă apucă de braţ.

— Trebuie să mergi la spital, Em.

Mă desprind brusc de el.

— Sunt bine.

— Nu, Emily Jean. O să mergi la spital. Ai nevoie neapărat de suturi. Ăsta e un ordin.

Îl privesc fix şi el, printre gene. Nici unul dintre noi nu are de gând să susţină că el îmi poate comanda mie să fac ceva.

— Harrison Bookman, mă conduci în faţa unui monitor video chiar în clipa asta, spun eu. Altfel, vei deveni unul dintre cei care au nevoie de suturi.

86

Două ore mai târziu, mirosul preparatelor culinare aduse de firma de catering continuă să dăinuie în loja de lux care funcţionează în acelaşi timp şi ca sediu pentru comandamentul central în timp ce eu, Books, Sophie şi Denny suntem cu ochii împăienjeniţi şi epuizaţi.

— Aşadar acum ştim, cel puţin, că el nu a sosit deghizat aşa cum arăta atunci când l-ai văzut tu, repetă Books lucrurile deja ştiute. Am cercetat imaginile video de la fiecare intrare în stadion şi nu l-am identificat deloc. Omul nostru purta o ţinută diferită când a trecut cu dezinvoltură de pază la începutul meciului.

Books îşi freacă furios fruntea ca şi cum ar încerca să îndepărteze o pată de cerneală.

— A fost cea mai bună ocazie a noastră de a afla unde a stat, spune el. Dar nu e singura posibilitate. Va apărea pe diverse camere şi poate că vom fi norocoşi cu filmul care prezintă mulţimea.

Dau din cap aprobator ca şi cum descopăr o speranţă în afirmaţia lui, dar de fapt nu e aşa. Omul nostru s-a gândit la toate. De fiecare dată, este înaintea noastră cu mult mai mult decât ne imaginăm noi.

— Cine ştie măcar dacă va mai merge la un alt meci din NFL, spun eu. Putem spera că o va face doar din pură încăpăţânare. dar n-aş paria nici pe un bănuţ. Asta a fost, mai spun eu, deşi capul mi se lasă pe spătarul scaunului. Aceasta a fost ocazia noastră.

— De acord, dar să nu devenim pesimişti, spune Sophie. Hai să ne uităm la partidele de săptămâna viitoare şi să facem un plan. A cincea săptămână din sezon, corect? Şi, Emmy, tu crezi în continuare că e posibil să ajungă în curând pe unul dintre stadioanele din Pennsylvania Pittsburgh sau Philadelphia. Prin urmare, hai să vedem... spune ea şi scoate un program NFL. Ah, uite! Duminica viitoare, joacă o echipă cu cealaltă. Eagles împotriva celor de la Steelers, duminică, 7

octombrie la ora unu după-amiază. E bine, nu?

Închid ochii. În ciuda încercării lăudabile a lui Sophie de a introduce câteva raze de soare în încăpere, văd numai întuneric.

— Nemernicul ştie acum că am înţeles legătura cu NFL, spun eu. Credeţi că o să se mai lase prins în alt păienjeniş?

— Îmi pare rău, nu trebuie să fiu la curent cu problema asta despre Pennsylvania, întreabă Denny.

Noi toţi am fost sechestraţi în subteranele noastre înguste în interiorul acestei investigaţii. Denny şi-a petrecut mai mult timp făcând muncă de teren.

— Emmy se uita la tipicul descinderilor lui la stadion, explică Books. Ori de câte ori suspectul merge într-o zonă unde stadioanele NFL sunt grupate într-un loc îşi împarte vizitele pe parcursul mai multor săptămâni ca să nu ajungă în aceeaşi zonă prea des. Aşa că, la fel ca în Florida, îşi dispersează vizitele la Jacksonville, Miami şi Tampa Bay.

— Şi încă nu a mers în Pennsylvania, deduce Denny. În regulă. Şi mai sunt doar câteva săptămâni rămase din turul stadioanelor, aşa că dacă are de gând să ajungă în Pennsylvania de două ori, ar fi bine să pornească acum. Îmi imaginez.

Mă bucur că îşi imaginează. Viaţa mea e mult mai veselă acum.

(Am o contuzie, aşa că pot fi nepoliticoasă atâta timp cât ţin faptul secret.)

— Ar putea un bătrân agent în retragere ca mine să dea o sugestie? spune Denny.

— Dă-i drumul, spune Books.

— Am putea lua în considerare posibilitatea că el *nu are de gând* să viziteze Pennsylvania?

— De ce să nu? întreb eu.

— Păi... răspunsul nu este evident?

— Nu şi pentru mine, spun eu devenind nerăbdătoare, din nou sub acţiunea contuziei.

— Poate că *locuieşte* în Pennsylvania, spune Denny. Şi nu doreşte ca noi să ne arătăm acolo.

Mă deplasez mai în faţă pe scaun.

— Credeam că locuieşte în Vestul Mijlociu, spune Books. Vă amintiţi?

— Îmi amintesc că tu ai spus asta, da, dar nu înseamnă că sunt de acord.

Arăt spre Denny şi îmi mişc degetul.

— Regula crimelor lui în decursul anului când NFL nu are activitate competiţională[103] presupune o concentrare maximă în jurul statelor din Vestul Mijlociu, spun eu. Prin urmare, regula arată că în partea din an când nu face turul stadioanelor NFL, ucide aproape de casă.

— Înţeleg că asta e teoria, spune Denny.

— Dar argumentul tău, Denny, spun eu stând acum în picioare, este de ce n-ar putea suspectul nostru să ne înşele cu privire la *acea* parte a cazului exact cum ne păcăleşte cu toate *celelalte* părţi?

— Pe scurt, da, spune Denny.

Books mă priveşte şi culoarea îi revine în obraji.

— Omul a creat un tipar ca să facă să pară că ar fi un cetăţean din Vestul Mijlociu în caz că noi am începe să înţelegem ce face. Dar oare chiar gândeşte atât de departe?

Surprinzător, râd în hohote la întrebarea asta.

— Este cu o galaxie înaintea noastră, Books.

Books se ridică de pe scaun şi face semn din cap.

— Locuieşte în Pennsylvania?

— Dacă cineva are o sugestie mai bună în clipa asta, să o auzim, spune Denny.

Mă uit la Books.

— Eu sigur nu. Merită o încercare, totuşi. Să verificăm plăcuţele de înmatriculare din parcare?

Books ridică aparatul de recepţie la gură.

— Bookman către conducătorul echipei de reacţie rapidă, Dade.

O clipă mai apoi, se aude un zgomot nedesluşit în aparat.

— Dade pe recepţie.

---

[103] În fotbalul american, sezonul începe la sfârşitul lunii august şi se termină în luna ianuarie (n.tr.)

— Dade, voi cercetaţi imaginile video ale parcării din afara stadionului Ford Field în timpul meciului, nu?

— Da, agent. Urmăresc plăcuţe de înmatriculare în timp ce vorbim.

— Este vreo plăcuţă din marele stat al Pennsylvaniei?

— Să verific.

Aparatul amuţeşte.

The Commonwealth of Pennsylvania, spun eu admiţând o oarecare nechibzuinţă faţă de speranţa mea.

Ce e asta?

Este Statul asociat Pennsylvania[104].

Aparatul prinde viaţă din nou.

— Agent, sunt trei plăcuţe din Pennsylvania.

— Urmăreşte-le chiar acum, Dade.

— Recepţionat.

Books face semn din cap spre mine.

— Aşadar Pennsylvania nu este un stat?

— Cred că totuşi contează ca un stat.

— Aşa sper. Asta, de fapt, sfidează steagul nostru.

Eu şi Sophie avem laptopurile deschise, pregătite să demarăm căutările în clipa când obţinem numele.

— Oricum, ce este un stat asociat? mă întreabă Books.

— Bookman, de ce naiba crezi că ştiu?

— Tu eşti cea care a adus subiectul în discuţie.

Tachinarea aceasta absolut interesantă mai durează încă cinci minute, timp în care fiecare dintre noi încearcă să facă faţă nervilor întinşi la maximum înainte ca aparatul să se audă din nou.

— În ordine, agent, sunteţi gata?

— Gata.

— Primul vehicul este înregistrat pe numele David Epps, din Beaver Falls. Dade citeşte adresa.

---

[104] Sau Republica Pennsylvania - denominare folosită pentru încă alte trei state din S.U.A. (Kentucky, Massachusetts şi Virginia) în loc de binecunoscutul *State* (stat) cu intenţia de a se sublinia că aceste teritorii au un guvern bazat pe acceptarea comună de către populaţie în contrast cu statutul lor anterior de colonie regală, dar fără să existe nici un fel de impact constituţional (n.tr.)

— Îl voi lua eu pe ăsta, spune Sophie şi începe să tasteze.

— Al doilea vehicul aparţine unui anume Marlon Cumer... Cumerford, socotesc. Dade spune numele pe litere pentru noi şi citeşte adresa din Erie, Pennsylvania.

— Mă ocup eu de ăsta, spun.

— Şi cel de al treilea, spune agentul, este înscris pentru cineva numit Graham. Winston Graham.

87

Este doar o presimţire, doar una dintre sutele de teorii şi indicii pe care le-am luat în calcul, dar ceva legat de presupunerea lui Denny - aceea că suspectul nostru locuieşte în Pennsylvania - îmi sună cumva ca adevărat. Şi faptul că doar trei vehicule s-au deplasat din Pennsylvania la acest meci face ca situaţia să fie suficient de uşor de investigat, adevărată sau nu.

Dar nu pornim prea bine. Eu şi Sophie reuşim în mai puţin de douăzeci de minute să eliminăm primele două nume de pe lista dată. David Epps, din Beaver Falls, Pennsylvania, este profesor la o şcoală elementară, căsătorit, cu trei copii, şi are un frate care locuieşte în Detroit, aşa explicându-se motivul participării lui la partida celor de la Lions. Marlon Cumerford din Erie, Pennsylvania, este un pensionar la şaizeci şi doi de ani care lucrase într-un post oarecare la departamentul de transport al oraşului, iar o trimitere la casa de bilete Lions demonstrează că este şi posesorul unui bilet pentru tot sezonul, motiv pentru care călătoreşte la fiecare meci Lions jucat acasă.

Winston Graham este numărul trei din listă. Eu şi Sophie îl urmărim în echipă, disperate după o reuşită şi ca ultima noastră şansă.

— Celibatar, niciodată căsătorit, spun eu în timp ce navighez prin baza de date. Fără antecedente criminale. Fără amprente la dosar.

— Părinţi - Richard şi Diana - decedaţi, ultimul a murit acum nouă ani, spune Sophie. Nici un alt membru de familie. Copil singur la părinţi. Născut şi educat în Ridgway, Pennsylvania. Are identificator de rută poştală pentru o adresă, prin urmare este în mediul rural.

Eu şi Books ne uităm unul la celălalt.

— Dacă ar trebui să scriu o biografie a suspectului nostru, spun eu, aş menţiona că este un singuratic care locuieşte într-o zonă îndepărtată şi are timp de pierdut berechet.

Books se gândeşte la cele spuse de mine şi dă din cap aprobator. Îşi ia telefonul celular şi spune:

— Fă-mi legătura cu agentul de serviciu de la biroul de teren din Pittsburgh şi, după o pauză lungă, aparent conectat, Books se prezintă interlocutorului: Am nevoie de un mandat, mai spune el. Este vreun AUSA[105] la datorie cu care să vorbesc? Grozav! Pune-mă în contact cu el.

Urmează o altă pauză în timp ce Books îl aşteaptă pe procurorul federal care lucrează în ultima tură în Pittsburgh şi a cărui sarcină va fi să discute cu magistratul federal care primeşte cererile pentru mandate de urgenţă la această oră din noapte.

— Se numeşte Winston Graham, spune Books în grabă la telefon rostind pe litere numele de familie şi furnizând şi numărul de asigurare socială, numărul permisului de conducere şi adresa unde locuieşte. Înregistrări telefonice, conturi bancare, cărţi de credit şi un mandat de percheziţie domiciliară. Lucrez la o declaraţie chiar acum. Poftim? De ce... de ce nu? întreabă Books şi începe să se plimbe încoace şi încolo. Da, este. Da, este. Alo, ascultă... ascultă-mă. Îmi este indiferent dacă magistratul doarme. Individul pe care îl urmărim este tipul care a plasat explozivele la Ford Field astăzi. Da, individul ăla. Şi nu este numai individul ăla, ci şi ucigaşul în serie piroman care străbate ţara. Acesta... de acord, dar ascultă-mă, nu avem timp de paşi mici. Pentru că nu avem! Doar... fă-mi rost de orice poţi şi cât mai repede posibil. Crezi că te poţi descurca?

Books închide telefonul.

— Avocaţi, spune el. Nu consideră că avem suficiente date pentru un mandat.

— Poate că au dreptate, spune Denny. Noi credem că suspectul nostru ar putea locui în Pennsylvania şi Graham locuieşte în Pennsylvania alături de alte şaizeci de mii de oameni. Şi locuieşte singur. Probabil că nu este suficient pentru un judecător.

---

[105] Acronim pentru *Assistant United States Attorney* (adjunct al procurorului Statelor Unite) (n.tr.)

— Poate că acesta este, spune Sophie răsucindu-şi laptopul cu faţa spre noi. Este dosarul lui Winston Graham de la Departamentul de transporturi Pennsylvania. Şi-a reînnoit permisul de conducere în urmă cu opt luni şi a făcut o fotografie nouă, spune ea. Vi se pare cunoscut acest bărbat?

Fotografia nu este de cea mai bună calitate, ceea ce ne face să ne amintim de imaginea neclară pe care o avem cu suspectul nostru de la Taverna lui Benny din Urbana, Illinois, când el îl întâlnea pe Curtis Valentine. Dar spre deosebire de acea imagine care prezenta puţin din linia arcuită a feţei şi doar un nas subţire şi lung în timp ce îşi ţinea privirea în jos şi chipul ascuns de camera de supraveghere, fotografia pe care o făcuse pentru reînnoirea permisului de conducere îi prezintă toată faţa. În această fotografie, strânge din ochi, ochii mici şi acoperiţi pe jumătate de pleoape care îl fac să arate ca o persoană care poartă ochelari de vedere şi i s-a spus să-i înlăture (şi nu este defel fericit din cauza asta). Spre deosebire de imaginea video de la bar, unde era complet chel, în fotografia din permis, Winston Graham are o urmă de păr şaten rar deasupra fiecărei urechi, altminteri chel. Fălcile îi maschează bărbia, un fenomen generat de vârstă şi greutate. Arată un pic mai bătrân de patruzeci de ani, dar pentru mine, nu este nici o problemă.

— El este, spun eu simţind o creştere bruscă a adrenalinei, o senzaţie de moment care în urmă cu multe ore ar fi fost de neînţeles.

— La naiba, el este, spune Books. Ăsta-i suspectul nostru.

— Când plecăm? întreb eu.

— Toată lumea se întoarce la hotel şi îşi face bagajul, spune Books. Plecăm cât mai repede cu putinţă.

88

Sunt aproape de final cu împachetatul şi în timp ce arunc cosmeticalele în geantă, mă uit la CNN la reportajul privind exploziile de la meciul de astăzi şi operaţiunea „Teroristului care pune bombe la Ford Field”. Repetă la nesfârşit acelaşi lucru. Nu se pot desprinde de poveste, deşi nu au nimic nou de relatat în afară de noua mărturie întâmplătoare a unui suporter de la meci care discută despre exploziile zgomotoase şi agitaţia nebună către ieşiri. *A fost ca la ziua Independenţei,* spune un bărbat. *Am crezut că o să murim,* spune un altul. *Se auzea de parcă venea din toate direcţiile deodată,* susţine un altul.

Iată diagramele cu Ford Field, săgeţile şi punctele roşii strălucitoare care reprezintă punctele de explozie pe capătul de sud. Atacatorul a ales holul pentru că este locul ideal din punct de vedere al acusticii, spune un funcţionar de la primărie, ca să amplifice zgomotele exploziilor şi panica rezultată.

Autorităţile au exclus terorismul islamic, ni se comunică. Suspectul este un bărbat alb între treizeci şi patruzeci de ani. Telespectatorii sunt asiguraţi că este în desfăşurare o intensă căutare care implică autorităţile locale, statale şi federale.

Trei oameni au fost declaraţi morţi, toţi de la leziuni suferite în învălmeaşala nebunească ce a urmat când suporterii au dat năvală spre ieşiri.

Sar la bătaia pe care o aud în uşa mea de hotel. În împrejurările de faţă şi mieunatul unei pisici m-ar face să tresar.

Este Books. Îl las să intre şi mă întorc la lucrurile mele.

— Am crezut că ne întâlnim pe hol, spun eu.

— Da, aşa urma, dar pur şi simplu… pur şi simplu m-am gândit să apar.

— În regulă. Vreo schimbare de plan?

— Nici o schimbare. Dar pilotul ajunge la avion abia peste o oră, aşa că mai avem câteva minute.

— Ah, foarte bine, spun eu întrebându-mă ce doreşte el cu

aceste câteva minute.

Când îmi întorc din nou privirea spre el, Books se întoarce complet cu spatele adresându-se unei pete de pe scrinul ieftin din cameră. Îşi ridică o mână într-o doară şi apoi, o face pumn.

— Când am auzit prima... începe el şi apoi îşi drege glasul cu fermitate.

Mă opresc din ceea ce fac. El nu continuă, aşa că o fac eu pentru el.

— Când ai auzit prima explozie care venea dinspre zona de sud, spun eu încet păşind mai aproape de el, dar fără să exagerez.

— Am... am crezut că ai murit.

— Dar nu am murit, Books, sunt bine. Am trecut pe lângă moarte şi mergem mai departe, nu? Nu aşa spui tu mereu?

El dă din cap aprobator. Books şi emoţiile lui s-au înţeles întotdeauna ca uleiul cu apa.

Bine, spun eu, hai să ne concentrăm...

— Sunam fără încetare pe telefonul tău celular şi tu... tu nu răspundeai.

Nu spun nimic. Dintr-odată, simt că în încăpere se face foarte cald.

— Ştii, când a început acest caz, nu am crezut cu adevărat că teoria ta avea să ducă undeva, spune el. Aveai câteva informaţii interesante, dar cu toată sinceritatea, eram foarte sceptic, spune el şi îşi întoarce capul într-o parte astfel că îi pot vedea profilul, ochii obosiţi şi părul ciufulit care îi cade pe frunte. Am dorit să lucrez la caz doar pentru că lucrai *tu* la el. Sună cam prosteşte acum după ce ai reuşit de una singură deconspirarea acestui monstru.

— Mă bucur că ai acceptat, spun eu. Uită-te la noi acum. Cred că acest Winston Graham ar putea fi...

— Emmy, trebuie să-ţi spun asta. Lasă-mă să o spun, rosteşte Books şi respiră adânc. Eu încă...

Telefonul lui celular sună. Propoziţia abia începută se profilează între noi. Eu încă... Books îşi trage iritat telefonul fixat la curea.

— Bookman, spune el şi apoi concentrează brusc. Poftim?

Cine? MS...

Books se întoarce spre mine.

— Treci pe MSNBC[106].

Iau repede telecomanda şi apăs la întâmplare fără să fiu sigură unde pot găsi acest canal de ştiri transmis prin cablu, dar după câteva încercări, îl descopăr.

În partea de jos a ecranului, ştirile de ultimă oră spun totul.

ŞTIRE DE ULTIMĂ ORĂ:
CĂUTAREA SE MUTĂ ÎN PENNSYLVANIA

> ... se crede că Teroristul care pune bombe la Ford Field locuieşte. Ca să repet, o sursă apropiată MSNBC a confirmat că anchetatorii federali se concentrează pe un domiciliu din Pennsylvania rurală unde se crede că Teroristul care pune bombe la Ford Field locuieşte.

— Ah, la naiba, mormăie Books. Cum s-a întâmplat asta? strigă Books în telefon. Cum naiba s-a întâmplat asta?

Îmi ridic o mână pe faţă. Ar fi putut fi oricine, realizez eu. Noi am ţinut legătura cu autorităţi de la poliţiile locale, cu şerifii de la Elk County, cu poliţia statală Pennsylvania şi cu FBI Pittsburgh. Nu e nevoie decât de o singură persoană ca ştirea să răsufle.

Vreau ca perimetrul din jurul casei lui să fie bine izolat, spune el la telefon. Pentru că dacă urmăreşte ştirile, acum ştie cât de aproape suntem. Şi fir-ar să fie, ar fi de preferat să se uite la ştiri.

---

[106] Acronim pentru Microsoft and National Broadcasting Company, canal american de televiziune lansat în 1996 care emite prin cablu şi satelit şi transmite ştiri şi reportaje de ultimă oră (n.tr.)

89

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 21
30 septembrie 2012

Vin să mă ridice! Vin să mă ridice!

Oh, este extraordinar, pur şi simplu, extraordinar, extraordinar, extraordinar. Voi sunteţi acolo, undeva, nu-i aşa, doamnelor şi domnilor de la FBI? Ce am făcut? Chiar vreau să ştiu. Foarte serios o spun. Ce am făcut? *Cum* de m-aţi dibuit la meciul ăla de fotbal?

Ah, rahat, la naiba, *la naiba!* Cum de… ce… ahhh! Ahhhh!

Credeţi că o să mă prindeţi viu? Asta credeţi, mizerabililor idioţi, să vă ia dracul, la naiba, la naiba, la naiba! Aveţi de gând să mă băgaţi la închisoare şi să mă studiaţi ca pe un şobolan ţinut în cuşcă, să mă imobilizaţi şi să-mi analizaţi undele cerebrale ca să puteţi opri un alt exemplar ca mine? Ah, asta-i amuzant, asta-i cireaşa de pe tort a întregii situaţii gândind că voi veţi putea vreodată să opriţi o persoană ca mine. Nu puteţi! Nu vedeţi asta? Nu pricepeţi? Nu puteţi preveni apariţia unui alt individ ca mine pentru că următorul ca mine este reprezentat de voi! Eu sunt înăuntrul vostru! Singura diferenţă este că eu nu mă ascund în spatele unei măşti când stau la volanul SUV-ului meu sau sorb o Starbucks la meciul de fotbal al puştiului meu. Voi sunteţi exact ca mine şi nici măcar nu ştiţi!

Mă auziţi? Mă auziţi, nenorociţilor?

De ce v-aş lăsa să mă prindeţi viu? Hm? De ce ar trebui? De ce ar trebui să ştiţi ceva despre mine? Nu meritaţi. Încercam să vă ajut, încercam… la naiba! La naiba! Încercam să vă ajut să înţelegeţi, dar de ce dracu’ ar trebui să-mi pese dacă vreunul dintre voi mă înţelege? De ce ar trebui să-mi mai pese de ceva? N-aţi făcut nimic să o meritaţi. Voi şi oiţele nenorocite care vă urmează n-aţi făcut nici un singur lucru în viaţă să meritaţi ceea ce pot eu să vă învăţ, ceea ce am încercat eu să vă învăţ.

Prin urmare, mergeţi mai departe cu existenţele voastre nenorocite de oiţe făcând ceea ce spune toată lumea şi încredinţându-vă că viaţa voastră este normală, bună şi fericită, fără să vă intereseze vreodată cine trage toate pârghiile şi fără să vă pese ce se întâmplă cu adevărat în lume sau care oameni adevăraţi se ascund în spatele acelor feţe zâmbitoare şi a părului uscat cu uscătorul şi - ce naiba o mai urma, ştiţi voi ce? Eu am terminat cu asta. Eu... dar nu mă veţi prinde în viaţă. Aţi fi putut învăţa foarte multe de la mine, dar acum este prea târziu. De ce ar trebui să mi se rupă de voi când vouă nici nu vă pasă de mine? De mine! De ce nu contez?

Credeţi că veţi împiedica oameni ca mine? Niciodată nu veţi fi capabili să o faceţi. Mă auziţi, fete şi băieţi de la FBI? Nu veţi împiedica absolut niciodată oameni ca mine!

(Nota editorului: pauză de paisprezece secunde)

Ah, nu pot... nu cred asta. Nu pot să cred asta! Dar foarte rău pentru voi, nu voi pleca pe tăcute, nu pot, nu înţelegeţi că pur şi simplu... pur şi simplu, nu pot...

(Nota editorului: pauză de optsprezece secunde)

N-ar trebui să fie aşa. N-ar trebui să fie aşa. Nu e drept. Nu este cinstit. Eu nu sunt ceea ce credeţi voi că sunt. Dar nu veţi înţelege niciodată. Nici măcar nu veţi încerca vreodată să înţelegeţi. Am terminat cu încercarea de a vă ajuta să înţelegeţi. Am terminat.

Sunt foarte obosit. Sunt foarte, foarte obosit. Chiar nu vreau să fac ceea ce trebuie să fac acum. Realmente nu vreau deloc să o fac, vă jur că nu vreau, vă rog să mă credeţi, nu vreau. Dar n-am de ales. Ea ştie prea mult.

(SFÂRŞIT)

90

Ora patru dimineaţa. Un întuneric profund şi neclintit şi nici măcar prima dâră de lumină care se furişează la orizont la revărsatul zorilor. O dimineaţă de toamnă liniştită în Pennsylvania rurală, pe punctul de a nu mai fi atât de liniştită.

Casa care îi aparţine lui Winston Graham este amplasată în afara comitatului Elk. Înconjurată pe trei laturi de nenumăraţi metri pătraţi de tufăriş, cu fostul teren agricol de mult lăsat de izbelişte şi cu o mică pădurice în spate, clădirea este o casă de cărămidă desfăşurată în lungime. Planurile de nivel pe care le-am obţinut de la arhivarul comitatului prezintă trei dormitoare în spatele casei, o bucătărie, o cameră de zi şi un salon în faţă. Casa are şi un demisol care cuprinde întreg planul de nivel.

De pe străzile principale, un drum lung de pământ şerpuieşte mai bine de patru sute de metri spre casa unde Buick-ul Skylark al lui Graham este parcat lângă garajul anexat.

Membrii Echipei de Salvare Ostatici au mers de-a buşilea în dispozitiv, au înconjurat casa şi s-au culcat literalmente în buruieni aşteptând semnalul în cască de la Books. Sunt îmbrăcaţi în negru din cap până în picioare, cu măşti de gaz şi căşti, puşti mitraliere şi pistoale aşezate în tocuri şi proiectile fixate la centură.

Din locul înalt, aflat la vreo patru sute de metri de casă, pe un deal mic, ridic din nou la ochi binoclul cu infraroşii. Nu se vede nici o mişcare. Nici o lumină în interiorul sau în exteriorul casei. Din câte ne putem da seama, locuinţa a fost abandonată.

— Mulţumesc, domnule judecător, spune Books la telefonul lui mobil şi scapă un suspin de uşurare. Am obţinut mandatul.

Books rămâne la telefon timp de o jumătate de oră cu un judecător federal civil din Pittsburgh explicând temeiul pentru care solicită permisiunea de a percheziţiona reşedinţa lui Winston Graham. Ultimul lucru de care avem nevoie, după

toată această străduanie, e să avem un judecător care să decreteze percheziţia invalidă şi să ne lase fără nici un rezultat.

Books ridică aparatul de recepţie la gură.

— Comandant de echipă, sunt Bookman. Recepţionezi?

— Recepţionez, Bookman, se aude răspunsul care întrerupe liniştea nopţii.

— Comandant de echipă, suntem în stare de alertă.

— Recepţionat.

— Sunteţi în dispozitiv, comandant de echipă?

Comandantul Echipei de Salvare Ostatici face o verificare rapidă oamenilor lui din perimetru înainte de a reveni la aparat.

— Suntem în dispozitiv, cu armele pregătite.

Books se uită în jur la ceilalţi agenţi şi la mine. Toţi suntem într-un mic convoi de vehicule care nu se vede de la reşedinţa lui Winston Graham: şeriful comitatului Elk, poliţiştii statali din Pennsylvania, departamentul local de pompieri, echipa de dezamorsare dispozitive explozive, funcţionarii federali de la FBI, precum şi de la Biroul pentru alcool, tutun, arme de foc şi explozive.

— Comandant de echipă, spune Books, îl trimitem înăuntru pe Kevin. Recepţionat?

— Recepţionat.

Books face semn din cap spre agentul de la Biroul pentru alcool, tutun, arme de foc şi explozive care stă în picioare lângă el, un bărbat pe nume Moore. Dar chiar acum, sunt mai interesată de drăcia pe care Moore o ţine în mână, un accesoriu care include un monitor video şi un stick de comutare. Moore arată ca un adolescent care se joacă pe o consolă Xbox.

Dar „Kevin” nu este nicidecum un joc video aşa cum am văzut eu cândva. „Kevin” este un dispozitiv care detectează explozibilul şi funcţionează ca un mic camion teleghidat cu roţi de tractor şi o capacitate de rotaţie de 360 de grade. Şi noi putem vedea ceea ce vede Kevin de la acest dispozitiv dirijat de la distanţă.

Un membru al Echipei de Salvare a Ostaticilor se apropie

de o fereastră deschisă. Asta-i ciudat. Winston Graham ne invită înăuntru.

Membrul Echipei de Salvare Ostatici îl apleacă pe Kevin spre camera de zi şi îl mişcă repede să acopere câţiva metri în altă direcţie. Ecranul din mâinile lui Moore prinde viaţă. Acum ne uităm în casa lui Winston Graham şi vedem pe un ecran mic ceea ce vede Kevin.

Camera de zi este plină de mobilă străveche cu o bucătărie oarecum mică la vedere. Demodată, dar funcţională, fără îndoială. O sticlă de bere stă pe blatul pentru micul dejun. Podeaua este acoperită peste tot cu ziare, aproape că nu vedem lemnul de esenţă tare.

Ziare.

Focul are nevoie de trei lucruri ca să ardă: oxigen, combustibil şi căldură.

Fereastra deschisă este oxigenul.

Ziarele sunt combustibilul.

Lumina de pe dispozitivul dirijat de la distanţă începe să clipească în roşu, o minisirenă. Kevin ne anunţă ceva.

Aparatul ne dă de ştire că detectează prezenţa unei surse de căldură.

O să explodeze, spun eu.

— Comandant echipă, retrage-te, strigă Books în aparatul de recepţie. Retrage-te, comandant de...

Şi apoi are loc explozia, o detonaţie care întrerupe noaptea întunecată cu o străfulgerare de un portocaliu strălucitor ce se suprapune peste camera de zi înghiţind încăperea instantaneu, ca răsuflarea plină de furie a unui dragon.

— Echipa de pompieri, pleacă! Pleacă! strigă Books în dreapta lui.

Maşina de pompieri pleacă în acţiune în mare viteză, urmată de ofiţerii SWAT în haine de pompieri şi de echipa de dezamorsare dispozitive explozive în timp ce cauciucurile scot un sunet ascuţit la întâlnirea cu drumul pavat.

— Nu vrea să fie prins viu, spune Denny Sasser.

Îmi arunc pe mine haina groasă şi casca şi îmi duc masca de gaz în mână.

— Agenţi, strigă Books în timp ce începe să alerge spre infern, menţineţi perimetrul fixat! Poate fi o diversiune!

Alerg alături de Books, fiecare dintre noi ignorând maşina disponibilă şi mulţumindu-ne doar să alergăm cu toată viteza spre casă, spre focul nedomolit de un portocaliu strălucitor şi spre fumul care se ridică acum prin acoperiş.

— Demisolul, strig eu printre gâfâieli. Omul nostru este... la demisol!

91

— Rămâi pe loc! strigă Books la mine cu mâna întinsă în timp ce se opreşte la câţiva metri de casă. Nu eşti autorizată să intri, Emmy. E un ordin!

Agenţii tactici, protejaţi de echipamentul de pompieri, se deplasează împreună cu pompierii acţionând ca escorte armate, cu mitralierele pregătite şi scuturile antideflagrante ridicate, gata pentru orice sau oricine. Câteva clipe mai târziu, furtunurile cu jet puternic îşi fac treaba cu flăcările spărgând şi ferestrele în cursul acţiunii lor în timp ce fumul negru precum cerneala pufneşte pe toate deschizăturile casei. Păstrez distanţa în spatele scutului antiglonţ aşteptând o altă detonaţie sau un foc de armă sau altceva, ceva neaşteptat, pentru că domnul Winston Graham a devenit expert în acţiuni neaşteptate.

În scurt timp, orice urmă din culoarea portocalie învăpăiată care radia dinspre casă dispare lăsând în urmă o structură îmbibată de apă şi deformată care încă expectora fumul poluant. Focul fusese planificat cu precizie şi bine executat, dar departamentul de pompieri se afla la o distanţă de numai patru sute de metri când acesta izbucnise.

— Liber! strigă o voce în casca mea. Parterul este liber!

Liber de fiinţe umane, fiinţe umane moarte sau vii. Şi liber de ameninţări.

Demisolul. Pun rămăşag că focul nu a ajuns la demisol.

Rămâi… *aici,* îmi spune Books prin masca de gaz întorcându-se spre mine.Fac un pas înapoi conform ordinului primit.

Books dispare în fumul negru care devorează casa şi cu toate că nu mai arde, radiază o căldură atât de agresivă că o pot simţi prin scut şi cască.

Nu-ţi uita poziţia, îmi spun eu. Nu e cazul să te bagi aici. Ai putea face mai mult rău decât bine. Ai putea cădea prin podea şi ceilalţi ar consuma timp valoros ca să te salveze. Nu e cazul.

Mă încalţ cu ghetele de pompier care se potrivesc cu

restul costumului, casca, scutul şi masca de gaz cu rezervă de oxigen, haina grea şi pantalonii. De ce mi-au dat toate lucrurile astea, dacă nu trebuie să intru? Aştept cinci minute şi apoi, pătrund în interior.

Este aproape imposibil să vezi din cauza fumului, dar cunosc schiţa casei, la fel ca toţi agenţii, după planurile pe care le-am avut sub ochi. Aspir oxigen curat din mască în timp ce smogul murdar mă împresoară. Mă concentrez asupra pardoselii parţial arse de la incendiu şi pline de bucăţi de hârtie de ziar carbonizate, unele risipite peste tot şi altele plutind prin aer ca rămăşiţele de la o paradă unde s-au folosit benzi de confeti. Pardoseala este nesigură de traversat, dar nu sunt prima sau a zecea persoană care o traversează şi nici nu am răbdare. Ştiu că dacă merg înainte pe holul principal, pe lângă bucătărie şi pe lângă dormitoare, uşa de la demisol va fi în faţa mea.

Găsesc uşa deschisă şi scara care duce spre demisol liberă de fum. Cobor treptele. Sunt cel puţin zece agenţi jos, îmi spun eu. Indiferent cât de bun este el, nu poate face faţă celor zece agenţi.

Corect?

Ajung la partea de jos a scării şi mă răsucesc. Partea principală a demisolului este nefinisată şi afumată, pereţii de beton şi pardoseala la fel, văd un boiler, un dedurizator de apă, maşina de spălat rufe şi un uscător într-un colţ, o bancă cu bară de ridicat greutăţi şi câteva greutăţi de rezervă în celălalt colţ.

Dar mai încolo este un coridor lung cu uşi pe fiecare parte. Agenţii le deschid pe rând şi năvălesc înăuntru cu arma înainte.

Strigăte ca ,,FBI!” şi „ATF”[107] sau „agenţi federali!” răsună în ecou în direcţia mea. Îmi scot masca de gaze şi înaintez pe coridor pe măsură ce agenţii verifică încăperile una după alta.

— Totul e liber! strigă unul dintre agenţi spre Books, care dă din cap şi se uită în jur fără rost.

---

[107] Acronim pentru Alcohol, Tobacco, Firearms (Alcool, tutun, arme de foc) (n.tr.)

Când dă cu ochii de mine, nu mai găseşte energia să se plângă. Se mulţumeşte să ridice din umeri. Întreaga casă, parterul şi demisolul, au fost verificate.

Unde eşti, Winston Graham?

Mă întorc în zona principală a demisolului, zona cu aparatură şi pentru exerciţii fizice. Şi atunci observ dulapul din colţ, un dulap de metal gri aproape la fel de înalt ca mine, cu două uşi identice şi un lacăt care nu este încuiat şi atârnă pe unul dintre belciuge.

Pentru un bărbat la fel de exact precum Winston Graham, asta este practic o invitaţie.

— Aici, spun eu. Uită-te aici!

— Dă-te la o parte, la naiba, spune Books apucându-mă de braţ şi trăgându-mă înapoi cu putere.

El gesticulează cu un deget grăbit spre dulap. Agenţii se apropie de dulap din fiecare parte. Unul desprinde lacătul. Apoi, pe aceeaşi lungime de undă, un agent apucă un mâner şi deschide brusc uşile.

Interiorul dulapului arată ca interiorul oricărui alt dulap. Trei rafturi din care două sunt complet goale. De fapt, un singur obiect se află pe raftul din mijloc.

Un teanc de hârtii.

Legate cu o fundă violet.

Ce naiba este asta? întreabă Books apropiindu-se de dulap şi uitându-se pe prima pagină din teancul de hârtii. Ce naiba sunt „Şedinţele Graham”?

92

Se ivesc zorile şi cerul de deasupra noastră se luminează, dar pe alocuri mai sunt încă urme de întuneric. Suntem din nou pe drum, în partea din spate a unui camion aparţinând echipei SWAT şi folosim platforma cabinei drept birou pe care am împrăştiat grămada de documente, gândurile răzleţite ale unui ucigaş în serie, pe care el le-a botezat „Şedinţele Graham”. Ele sunt numerotate - douăzeci şi două în total - şi datate. Par a fi şi înregistrate cu mijloace audio, motiv pentru care probabil folosea unul dintre acele reportofoane de ultimă generaţie care îi transcriau cuvintele în mod automat într-un document.

Fiecare Şedinţă Graham se află desfăşurată pe platforma camionului. La început, citim repede. Va exista o grămadă de timp să analizăm cuvintele alese de el şi expresiile familiare, zile întregi pe care le vom petrece luând la puricat fiecare propoziţie.

Dar în clipa asta, căutăm orice indiciu care ne-ar putea conduce la locul unde se ascunde acest monstru. Prin urmare, trec în grabă peste autoglorificarea dezgustătoare inclusă în aceste pagini, peste pasajele revoltătoare unde citim împreună cum îşi torturează victimele, căutând ceva, ceva care ar putea să ne ofere o cheie...

— Mary, spun eu cu voce tare.

O femeie pe nume Mary este menţionată în înregistrarea numărul doisprezece, o conversaţie cu această persoană pe care a înregistrat-o într-un bar. Şi apoi, numele ei continuă să revină în capitolele ulterioare. De fapt, ea devine centrul atenţiei, cu fiecare pasaj pe care îl citesc. Are sentimente pentru ea, îşi deschide sufletul în faţa ei, este obsedat de ea şi se îndrăgosteşte de ea.

Mary este barmaniţă, studentă cu jumătate de normă şi alcoolică în recuperare. Dar care este numele ei de familie? Unde locuieşte? Oare trebuie să răscolim toată Pennsylvania după o femeie numită Mary?

Apoi, îl descoperim cedând nervos când realizează că suntem aproape de el. Mulţumirea de sine apare pe neaşteptate în rafale, dar devine neliniştit. Îşi pierde încrederea în timp ce încearcă să se convingă singur - şi pe noi că nu este.

Ce va face el cu Mary?

— Trebuie să o găsim, mormăi eu.

Books ridică aparatul de recepţie la gură.

— Ce facem cu câinii?

— Sunt aici, se aude o voce din spate. Începem cu proprietatea lui şi apoi, ne mutăm spre zona împădurită din spatele casei. Avem agenţi care cercetează amănunţit pădurea chiar şi acum.

— Să citim mai departe, îmi spune Books. Trebuie să fie un indiciu care să ne ducă la ea.

Dar eu sunt aproape gata şi nu mai am mult de citit. În înregistrarea numărul douăzeci şi unu, cu data de ieri, duminică, după ce ne-a ignorat intenţionat la Ford Field, Graham îşi pierde controlul. Bine. Minunat. Dar ultimele lui cuvinte din ziua aceea mă pătrund până la oase.

Ea ştie prea multe.

— O va omorî, spun eu.

Şi după asta, ajung la înregistrarea finală, datată cu ziua prezentă, 1 octombrie.

93

ŞEDINŢĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 22
1 octombrie 2012

N-am... n-am dorit asta pentru tine, Mary. Nu am vrut asta pentru noi. Trebuie să mă crezi. Te rog, spune-mi asta - spune-mi că dai crezare vorbelor mele. Te-am minţit. M-am minţit şi pe mine însumi convingându-mă că aş putea fi alt om cu tine, că totul ar putea fi altfel. Dar acum te rog, crede-mă. Te rog, fii sigură că dacă te-aş fi întâlnit mai înainte, lucrurile ar fi stat cu totul altfel, m-aş fi schimbat, ştiu că m-aş fi schimbat, m-aş fi schimbat pentru tine, Mary.

Dar acum este prea târziu şi nu pot să te las... nu, Mary, nu pot, îmi pare rău, regret cum n-am regretat niciodată în viaţa mea. Înainte, n-am regretat, de fapt, n-am regretat niciodată, dar o fac acum pentru că tu mi-ai deschis uşa sufletului şi eu am dorit să o las deschisă şi să-mi explorez interiorul împreună cu tine. Ştiu că am fi putut face asta şi totul ar fi fost perfect. Te rog, înţelege, Mary - te rog! - că nu am de ales, nu mai am nici o posibilitate decât să fac acest lucru, pentru că indiferent cât de mult m-ai putea iubi, ei te vor presa şi te vor face să le spui lucruri despre mine şi nu-i pot lăsa să facă asta. Dacă aş putea să te las aici, te-aş lăsa, dar nu pot. Nu am încotro. Înţelegi asta, nu? Nu am altă soluţie. Situaţia mă depăşeşte.

Acum, ei vin după mine, Mary, şi îţi vor spune tot felul de lucruri despre mine şi nu te pot lăsa să-i asculţi pentru că ei vor face ca totul să pară mult mai rău decât adevărul - asta vor face şi eu nu-i pot lăsa. Prefer să mă ţii minte ca pe omul care te iubeşte, pentru că eu te iubesc, Mary, îţi jur că te iubesc cu adevărat şi sunt capabil de iubire datorită ţie.

Dacă vei auzi ce spun ei, nu mă vei mai iubi. Dacă vei afla adevărul, nu mă vei mai iubi. Bănuiesc că nu m-ai fi iubit niciodată. Nu, cred că nu. Nimeni nu m-ar iubi! Cum ar fi posibil? Cum ar putea cineva... acum, sst, Mary. Linişte acum.

Tu eşti Mary a mea cea unică, draga mea dragă, Mary Laney, şi eu te voi iubi întotdeauna şi mereu îmi voi aminti de tine şi asta va trebui să fie îndeajuns. Te rog, înţelege, iubita mea Mary. Te rog, înţelege că fac asta din dragoste şi doresc să poată fi altfel, doresc să poată fi altfel, ah, de ce nu poate fi altfel? De ce nu mă pot lăsa ei în pace şi astfel, să ne ofere o şansă să fie altfel şi să fie mai bine?

Acum, nu ni s-a lăsat nimic, nici o posibilitate, şi eu nu le pot îngădui să te rănească sau să te întoarcă împotriva mea. Nu le voi permite să distrugă ceea ce e al nostru. Nu-i voi lăsa.

Acum, dormi, draga mea, scumpă prinţesă. Dormi şi poartă-mă în inima ta în timp ce eu te voi purta mereu în a mea.

Îţi promit că într-o bună zi, foarte curând, ne vom întâlni din nou.

(SFÂRŞIT)

94

— Mary Laney, L-a-n-e-y, strigă Books în staţie.

Stau pe platforma camionului echipei SWAT cu laptopul deschis derulând evidenţa înmatriculărilor auto din Pennsylvania, precum şi evidenţa taxelor de proprietate.

— Sunt patru Mary Laney în zona principală a Pittsburghului, spun eu.

— Presupunând că e vorba de Pittsburgh.

— Trebuie să fie pe aproape, spun eu. Indiferent ce i-a făcut, tipul s-a întors aici şi a inclus transcrierea în teancul de hârtii înainte de a dispărea.

— Poate că a ucis-o chiar în această casă, spune Books.

— Nu spune asta. Nu spune că a ucis-o.

— Cam aşa pare, Em.

— Stai, zic eu ridicându-mi privirea de pe ecranul computerului. Vârsta ei. Şi-a spus vârsta, nu? Cred că era treizeci şi şapte?

— Parcă... aşa... ceva, spune Books căutând grăbit prin pasajele referitoare la Mary, iubita lui Graham Winston. Da, treizeci şi şapte. Prin urmare, s-a născut în 1975 sau cu un an mai înainte, în 1974.

Trec repede la Departamentul de Sănătate Pennsylvania pentru evidenţa populaţiei.

— Dacă s-a născut în Pennsylvania, va fi... exact... aici! Iată: Allentown, Pennsylvania, Mary - ah, haide. *Fir-ar să fie!* Asta nu este Mary Laney. Asta este Marty Laney.

— Eşti sigură?

— Fără îndoială că sunt, spun eu enervată şi agitată. Pot să-mi dau seama de diferenţa dintre Marty şi Mary, pentru numele lui Dumnezeu.

— Poate că este fratele ei.

— Poate. Dar să continuăm căutarea.

Revenind la evidenţa taxelor de proprietate, găsesc numerele de asigurare socială şi le compar cu baza de date cu caziere. Cândva Mary a fost alcoolică, deci poate că a avut pro-

bleme cu legea.

Nimic. Cele patru Mary Laney din zona principală a Pittsburgului erau cetăţene foarte paşnice.

— În regulă, hai să vedem la impozite, spun eu. Departamentul de venituri... Departamentul de venituri...

Evidenţa impozitelor este plină de informaţii. Nu am nevoie decât de data de naştere ca să încep căutarea. Chiar dacă e posibil ca ea să nu se fi născut în Pennsylvania, aici îşi plăteşte impozitele.

Patru Mary Laney, cu patru date de naşteri, apar brusc pe ecranul meu.

— DDN[108], 6, 22, 94, spun eu. DDN, 5, 13, 82... DDN 5, 27, 69... DDN...

Sar în sus de pe platforma camionului.

— Data de naştere, 7. 11, 75?

Books încuviinţează din cap.

— Este asta Mary a noastră?

— Stai aşa, stai aşa, stai aşa. Dă-mi voie să verific W-2[109] pentru patronul ei.

Te rog să fie un bar sau un restaurant, un loc care angajează un barman.

— Da! strig eu. Patronul ei este înscris ca proprietar al Barului Ernie’s Sports.

— Asta e barmaniţa noastră de treizeci şi şapte de ani! se repede Books în aparatul de radiorecepţie. Bookman la aparat. Am nevoie de elicoptere. Mobilizaţi Echipa de Salvare Ostatici. Avem o adresă exactă.

— Vin cu tine, îi spun eu împingându-l din calea mea şi sărind din camion înainte ca el să-mi poată răspunde. Mary este încă în viaţă, spun eu. Trebuie să fie.

---

[108] Acronim pentru *Data De Naştere,* adaptare după originalul DOB *(date of birth)* (n.tr.)

[109] Acronim pentru *Wages and Withholdings* (Plăţi şi Reţineri), echivalentul Declaraţiei 112 din România privind obligaţiile de plată a contribuţiilor sociale, impozitul pe venit şi evidenţa nominală a persoanelor asigurate (n.tr.)

95

Drumul statal 85 din Kittanning, Pennsylvania, este închis pe o porţiune de opt sute de metri în toate direcţiile spre casa care îi aparţine lui Mary Laney. De partea cealaltă a străzii, vizavi de casă, se află un loc viran care oferă elicopterelor o platformă de aterizare sigură şi convenabilă. Poliţiştii statali au înconjurat deja casa. Maşinile de pompieri sunt pregătite la o depărtare mai mică de nouăzeci de metri.

Membrii Echipei de Salvare Ostatici se revarsă dintr-un alt elicopter şi se adună repede grămadă. Din câte se pare, aceasta este o misiune de salvare, dar nu ne putem asuma niciun risc cu Winston Graham, care a reuşit să ne evite de mai multe ori când noi deja îl reperasem. În mod constant, tipul a avut mereu un avantaj asupra noastră. Da, ultima Şedinţă Graham pare să lase impresia că el ar fi părăsit-o - *îţi promit că într-o bună zi foarte curând, ne rom întâlni din nou* erau ultimele lui cuvinte adresate ei -, dar nu m-aş mira dacă l-am descoperi în casă aşteptându-ne.

Books aleargă spre membrii Echipei de Salvare Ostatici şi discută cu ei în timp ce eu stau pe drumul statal 85, vizavi de locuinţă. Este o casă simplă cu etaj, care are un fel de lambriu învelit cu şindrilă vopsită într-un albastru ca cerul, cu o bordură albă şi un acoperiş înclinat. Este cocoţată pe un deal mic având o cărăruie de piatră care duce la veranda din faţă.

În timp ce poliţiştii statali din Pennsylvania stau atenţi cu puştile pregătite, doi membri ai Echipei de Salvare Ostatici traversează drumul cu o scară şi o fixează într-o parte a casei. Când va veni momentul, vor folosi această scară să ajungă la palierul care stă suspendat deasupra verandei din faţă şi care le permite să intre pe ferestrele de la etaj în acelaşi timp când va fi luat cu asalt şi parterul.

Dar deocamdată nimeni nu se urcă. Mă uit la ceasul de la mână. Este trecut de şapte dimineaţa.

— Să-l trimitem înăuntru pe Kevin, spune Books.

— Durează prea mult, răspund. Mary ar putea fi pe

moarte.

Books dă din cap aprobator, dar nu spune nimic.

— Books, Mary ar putea fi...

— N-am timp pentru asta, Emmy.

— *Mary* nu are timp.

— Ascultă-mă: cine ştie *ce* a plănuit el pentru noi în casă? Propria lui locuinţă a izbucnit în flăcări când ne-am apropiat de ea. Nu voi trimite agenţii într-o misiune sinucigaşă. Mai întâi, verificăm dacă nu sunt bombe, apoi dacă este liber...

— Şi dacă în timpul ăsta ea moare, Books? Am putea salva o viaţă şi noi stăm aici urmând protocolul...

— Nu este doar protocolul. Este ceea ce trebuie să facem. Vrei ca o mână de agenţi să moară pentru că nu am luat simple măsuri de precauţie? Vieţile lor sunt responsabilitatea mea.

— Este cea mai bună ocazie să-l prindem pe Graham.

Books se răsuceşte spre mine.

— Emmy, dacă nu taci din gură, o să-ţi pun cătuşe. Eu nu-mi trimit oamenii la înaintare fără să am absolut nici o idee despre ceea ce ne aşteaptă înăuntru. Nu după toate surprizele pe care le-am avut până acum. Ai vrea să fii prima persoană care trece de uşa aia?

Books se întoarce şi se depărtează de mine vorbind la aparatul de recepţie.

Ea moare înăuntru, strigă după ajutor, se roagă pentru un miracol, se roagă să o găsească cineva şi să o salveze. Şi tu te-ai rugat la fel, Marta, nu? Şi tu te-ai rugat să te salveze cineva, dar nu a venit nimeni. Eu n-am ajuns la tine. N-am *fost acolo pentru tine.*

Traversez în fugă Drumul 85 către casă.

— Emmy, ce faci? Stai! Emmy, opreşte-te!

Alerg pe aleea pietruită care duce spre casă.

— Toţi agenţii, rămâneţi pe poziţii! îl aud pe Books în cască. Emmy, acesta este un ordin direct: nu intra în casa aia!

Îmi scot casca şi urc alergând cele trei trepte spre veranda din faţă, spre uşa principală, o uşă simplă de lemn cu un ciocan de metal demodat.

Vin, drăguţă. Vin să te ajut.

Mă ţin bine pentru impact în timp ce răsucesc mânerul sferic.

96

Intru în casă, îmi fac curaj pentru o clipă, dar nu se întâmplă nimic. Nici o explozie. Nici un pocnet, nici o detunătură.

Îmi mut imediat privirea spre pardoseală, un hol cu lemn de esenţă tare şi un coridor. Şi pete de sânge care duc pe coridor şi dispar după colţ.

— Mary Laney! strig eu în timp ce urmez calea petelor de sânge mergând pe o singură parte ca să nu calc pe sânge şi să contaminez locul. FBI!

Ajung la capătul holului lângă o toaletă mică. Urma de sânge duce într-o sufragerie cu un covor miţos vechi şi o mobilă demodată. Urma se sfârşeşte la o uşă.

Demisolul.

Deschid uşa.

— Mary Laney! strig eu în demisolul întunecat.

Ajung lângă perete şi găsesc un întrerupător. Îl lovesc cu degetul, dar nu se întâmplă nimic. Nimic în afara întunericului intens de dedesubtul meu. Îmi scot iPhone-ul şi folosesc aplicaţia lanternă îndreptând lumina în jos, o rază subţire de lumină care îmi arată calea. Sunt douăsprezece trepte de lemn şi o balustradă. La capăt nu este decât o platformă pe care reuşesc să o zăresc.

— Mary Laney! strig eu.

Cobor treptele cât de repede pot ştiind că ar putea fi cu capcane sau pregătite să-mi saboteze reazemul sau să mă împiedice, dar nu am de ales.Vin, Marta, sunt aici şi o să te ajut, dă-mi doar această şansă, aşteaptă şi te rog, nu muri, te rog, întoarce-te la mine.

Rotesc mica mea ţintă de lumină înainte şi înapoi şi ascult atentă orice zgomot.

— Mary! rostesc din nou cu voce tremurătoare în timp ce ajung pe ultima treaptă şi apoi, calc pe pardoseala demisolului.

Atunci aud un tuşit, un ecou slab, unul singur, undeva în dreapta mea.

Mă răsucesc şi direcţionez lumina la întâmplare; pulsul

meu o ia la goană. Nimic. Nu văd nimic, doar un dulap şi o...

Sar în timp ce raza de lumină coboară spre pardoseală o siluetă, o siluetă imobilă, ceva, cineva care zace întins cu faţa în jos.

O femeie, cred, după părul lung răzleţit pe pardoseala demisolului. Dar unde îi sunt ochii şi nasul şi...

— Ah, Dumnezeule, bâigui eu mişcându-mă mai aproape şi dirijând mica rază de lumină galbenă pe ea.

Faţa îi este însângerată şi mov, ochii, umflaţi şi închişi, nasul rupt, gura, un amestec cărnos.

Mă aplec lângă ea. Trupul i se ridică şi coboară, umed şi cu respiraţii aspre. O ating pe umăr şi ea se dă înapoi speriată. Plimb lumina pe trupul ei, peste cămaşa albă plină de sânge şi jeanşi. Sângele pare împrăştiat peste tot pentru ochiul meu necalificat şi nu arăta ca şi cum Mary ar fi fost înjunghiată sau împuşcată -, dar era bătută îngrozitor peste faţă, nu şi peste trup.

— Mary? Sunt de la FBI. Drăguţă, acum eşti în siguranţă.

Deasupra mea, tropăit de paşi în timp ce soseşte cavaleria,

FBI-ul care îşi trimite echipa.

Capul lui Mary se mişcă foarte încet, un semn de confirmare.

— Ştii unde este el, Mary ? întreb eu. E în regulă, spun când ea nu răspunde şi o mângâi uşor pe braţ. O să te ajutăm.

Zgomotul de paşi devine din ce în ce mai sonor în timp ce apar şi raze de lumină de la lanternele folosite de agenţi.

— Avem nevoie de un medic! strig eu şi încep să mă ridic, să mă arăt agenţilor când mâna lui Mary se întinde şi o prinde pe a mea.

Îmi pun amândouă mâinile în mâinile ei şi îmi cobor capul spre ea.

— Nu... mă părăsi, şopteşte Mary.

— Nu te voi părăsi, scumpo, promit, spun eu cu vocea strangulată de emoţie şi cu ochii plini de lacrimi. Sunt chiar aici şi nu voi lăsa pe nimeni să te mai rănească.

Mary începe să tremure cu furie în timp ce scapă un geamăt strident. Îmi pun un braţ pe spatele ei şi mâna sub obraz

legănând-o în timp ce agenţii Echipei de Salvare Ostatici asaltează demisolul cu raze de lumină şi o forţă militară de valoarea unei armate.

— O să fie bine, spun eu cu o convingere pe care nu o simt. El nu mai poate răni pe nimeni.

97

Deschid ochii cu o tresărire, o explozie zgomotoasă care se evaporă în momentul când sunt trează. Cam aşa s-au derulat visele în ultima vreme, mai puţin despre flăcările mistuitoare şi mai mult despre explozia puternică ce le-a creat.

Strâng din ochi la lumina puternică. Nu ştiu de ce spitalele gestionează astfel luminile din plafoane. Când Mary Laney va deschide ochii, abia va reuşi să vadă.

Şi ea va deschide ochii sau aşa spun doctorii. Bandajele care îi acoperă faţa rănită şi perfuzia intravenoasă care şerpuieşte în braţul ei dezvăluie o femeie în mare suferinţă, dar doctorii susţin că există o activitate cerebrală normală, ceea ce este liniştitor. Presupun, deşi oricând cineva trebuie să se uite la undele tale cerebrale, că poate fi un lucru bun.

Mary are un traumatism şi nasul zdrobit. Dinţii îi sunt neatinşi şi nu pare să fi suferit vreo altă fractură facială, doar echimozele mov-închis care o lasă cu fantele de la ochi, cu o gură umflată şi cu obrajii de asemenea.

Îi urmăresc pieptul cum se înalţă şi coboară şi ascult sunetele delicate ale respiraţiei ei. Când se va trezi, o vom bombarda cu întrebări. Am încercat deja, după ce am descoperit-o, dar nu a reuşit să articuleze decât o bolboroseală incoerentă. Era încă în şoc, au spus doctorii, traumatizată. I s-au tratat leziunile şi i s-au făcut câteva teste, dar înainte de a putea discuta cu ea din nou, i s-au recomandat cel puţin două ore de somn.

Între timp, agenţii cercetează casa lui Graham. În spatele casei, au descoperit cauciucurile pe care le ardea, plus canistre de gaz şi măşti de gaze folosite atunci când introducea cu forţa fumul în plămânii victimelor ca să imite fumul de foc. S-au descoperit tot felul de instrumente chirurgicale pentru tortura pe care a impus-o şi tratate medicale despre chirurgie. O trecere în revistă a activităţii lui pe internet demonstrează că frecventa site-urile cu porno-torturi şi căuta informaţii medicale suplimentare. Pe lângă

asta, a reieşit că vizitase paginile de Facebook ale multora dintre victimele sale fără să se „împrietenească” vreodată cu ele, ci doar verificând informaţii şi astfel le afla adresele, locul de muncă şi tot felul de alte date care îl ajutau să le găsească înainte de a merge după ele.

Şi este clar că învăţase cum să incendieze de pe internet, mai exact de pe un site care explica exact cum să aranjezi o explozie întârziată: Graham folosise un şnur ca să atârne un balon de tavan până când acesta a rămas suspendat deasupra unei lumânări aprinse. Balonul era plin cu benzină. Mai jos de lumânare, aşezase o grămadă de ziare. După plecarea lui Graham, flacăra lumânării a topit balonul, benzina s-a revărsat peste flacără şi s-a răspândit peste grămada de ziare. Şi totul a făcut *bum.* Până când au sosit pompierii, şnurul a ars în întregime şi au rămas doar urmele lăsate de lumânare ducând la concluzia că incendiul a fost cauzat de o lumânare care a căzut peste nişte ziare sau reviste.

Fotografia din permisul lui de conducere era acum arătată peste tot, la fiecare post de televiziune ori sursă online de ştiri. Toţi locuitorii văd fotografia unui bărbat supraponderal, aproape chel şi cu ochii ca mărgelele numit Winston Graham.

Bineînţeles că nenorocitul arată altfel. Probabil că are păr şi chiar şi mustaţă, alte sprâncene, poartă ochelari şi cine mai ştie ce altceva, dar oricum nu va sări în ochi nimănui.

Dar unde s-a dus? Unde *poate* el pleca?

Nu avem nici o idee. Tot ce ştim este că a scos peste două sute de mii de dolari din contul personal, aşa că are bani să facă o mulţime de lucruri.

Uşa se deschide şi intră Books. Face semn din cap spre mine cu o privire de gheaţă şi se uită la Mary.

— N-au trecut încă două ore, spun eu.

— Am crezut că poate s-a trezit singură.

— Ţi-am spus că te sun imediat ce se va trezi.

— Mi-ai spus o mulţime de lucruri, zice el, o propoziţie introductivă la un discurs pe care ceva îmi spune că l-a repetat. Mi-ai spus că dacă voi accepta acest caz, vei urma îndrumările mele şi n-ai făcut-o.

— Nu vreau să discut despre asta, spun eu.

— Emmy, ţi-am dat un ordin direct şi tu l-ai încălcat. Ai fi putut fi ucisă. Ai fi putut pune în pericol viaţa lui Mary. Ai fi putut declanşa o explozie care să ne...

— Dar nu s-a întâmplat, Harrison, nu? Nimic din toate astea. Aşa că taci din gură.

Books rămâne nemişcat şi lasă tăcerea să vorbească pentru el. Amândoi ştim ce va urma.

— Nu-mi pasă, spun eu. Exclude-mă din caz. Concediază-mă. Fă ce vrei, dar eu nu voi înceta să-l caut.

— Ah, te *las* fără cazul acesta, spune Books. Nu te pot concedia. Dar presupun că Dickinson va avea grijă de asta. Deja a cerut un raport complet despre acţiunile tale. Erau numai vreo două sute de ofiţeri de poliţie autorizaţi ca martori. Şi eu nu am de gând să-l împiedic. Meriţi să fii concediată.

Îmi pun din nou fruntea pe balustrada patului în care zace Mary, aceeaşi poziţie în care fusesem când aţipisem o clipă mai înainte.

— Aşadar, spune Books.

— Aşadar ce?

— Aşadar nu te mai ocupi de acest caz.

— Am auzit de prima dată.

— Deci trebuie să pleci.

Îmi ridic privirea spre el.

— Nu plec. I-am promis că nu o voi părăsi.

Books mă priveşte aşa cum o face mereu atunci când sunt încăpăţânată.

— Ai ţinut-o de mână tot drumul cu ambulanţa şi la spital. Ai ţinut-o şi când doctorii se ocupau de ea şi încă nu-mi vine să cred că te-au lăsat să o faci. Dar pe de altă parte, când încerc să discut cu tine ceva este ca şi cum aş vorbi la pereţi.

— Când se va trezi, o să mă vadă stând aici, Books. Nu plec. Obişnuieşte-te cu ideea.

— Să mă obişnuiesc. Să mă obişnuiesc! Aceeaşi Emmy de altădată, faci orice doreşti, oricând doreşti şi numai cum doreşti.

Sprâncenele lui Books încep să se contracte ca de obicei,

gâtul i se înroşeşte şi aproape că şi-ar dori să mă scoată afară din cameră trasă de păr.

Şi chiar ar fi în stare de asta, dar nu o face.

Pentru că, în momentul acela, Mary Laney dă un semn de viaţă, brusc, dar elocvent.

98

Încă lungită pe patul de spital, Mary Laney se apleacă în faţă în timp ce tuşeşte violent cu flegmă şi sânge uscat. Folosesc butoanele ca să-i orientez patul mai sus astfel că acum este aşezată într-un unghi de aproape şaizeci de grade şi apoi, apăs butonul pentru asistenta medicală.

— Suntem aici, Mary, spun eu luându-i mâna şi mângâind-o. Eşti într-un spital şi eşti în siguranţă.

Imediat ce atacul de tuse i se potoleşte, Mary rămâne nemişcată. Ochii, doar nişte fante prin leziunile colorate în toate nuanţele de vineţiu, privesc fix înainte.

Acum îşi aminteşte tot.

Şi apoi, scapă un geamăt abia auzit. Umerii încep să-i tremure, iar lacrimile îi udă obrajii umflaţi.

— El nu te mai poate răni, spun eu.

— El - el aţi... îngaimă ea printre respiraţiile şovăitoare şi suspinele slabe şi ezitante.

— Încă nu l-am prins, spune Books. Dar îl vom prinde. Avem nevoie de ajutorul tău să facem asta, Mary.

Mary plânge în continuare, se cercetează, îşi priveşte braţele şi picioarele, îşi pipăie cu mâinile torsul ca şi cum s-ar căuta de o armă. Apoi, îşi duce degetele încet la faţă, la faţa ei îngrozitor de lovită şi umflată.

— Eu sunt agent special Bookman şi ea este Emmy Dockery, analist de informaţii la FBI. Îmi pare rău, dar chiar trebuie să discutăm cu tine acum.

După un timp, Mary dă din cap aprobator şi trupul i se linişteşte după suspinele chinuite. Îi dau un şerveţel, iar ea îşi tamponează faţa cu grijă. Apoi, mă priveşte.

— Tu... m-ai găsit, spune ea. Tu erai. Tu... nu m-ai părăsit.

O iau de mână şi îi zâmbesc blând.

— O să te faci bine.

— Ce a... ce a făcut, Winston? A u-ucis... ?

Mă uit la Books, care dă din cap aprobator.

— E căutat pentru crimă. Un şir de crime.

Primeşte vestea prost. Judecând după ultima Şedinţă Graham pe care am citit-o, unde Graham discută cu ea în timp ce îi nenoroceşte faţa, ar fi trebuit să aibă o idee vagă despre faptele lui diabolice.

— Gata, toată lumea afară, spune doctorul făcându-şi loc să intre în salon.

— Foarte repede, Mary, spune Books. Este foarte important. A dat vreun indiciu despre direcţia pe care avea de gând să o ia? Ceva cât de cât?

Books îl opreşte pe doctor apucându-l cu putere de braţ.

Mary îşi drege glasul.

— El a spus... el a spus...

— Trebuie să insist cu tratamentul pacientei mele, spune doctorul.

— Este ceva foarte important, spune Books. Continuă, Mary. Ce a spus el?

Mary înghite cu un oarecare efort şi închide ochii.

— A spus că nu-l veţi prinde niciodată, spune ea. A spus că este invizibil.

99

Doctorul ne alungă din salon să o examineze pe Mary. Trec de cei doi poliţişti înarmaţi care stau de pază la uşa ci şi ajung pe coridor.

— Îl vom găsi, spun eu. Eu am...

— Du-te acasă, Emmy, spune Books trecând pe lângă mine.

Îl aştept să se întoarcă. Nu o face.

— Nu plec acasă.

— Păi, nu rămâi aici. Aici rămâne doar personalul autorizat. Tu nu mai eşti autorizată.

Pornesc după el. Întotdeauna a mers repede.

— Pot să te ajut să-l găseşti, spun eu. Asta-i ceea ce fac cel mai bine, Books. Haide.

Books ajunge la lift şi apasă pe buton.

— Am terminat, spune el. Am terminat cu tine. Nu pot să comand o operaţiune atunci când oamenii îmi desconsideră în mod public instrucţiunile. O atitudine care compromite întreaga unitate. Dacă ai fi o persoană adultă, ai înţelege. Dar tu nu eşti. Eşti un copil, Emmy. Un copil. Şi cu asta, am încheiat, mai spune el şi taie aerul cu mâna. Am terminat.

Clatin din cap insolentă... ca un copil, presupun.

— Eu pot să-l găsesc. Sunt cea mai bună şansă pe care o ai. De ce dai...

— Scuze, spune el când se aude soneria liftului şi uşile se deschid. Am terminat, mai spune el cu faţa spre mine după ce se află deja în cabina liftului.

Uşile ascensorului încep să se închidă. În acelaşi timp cu portiţa mea de scăpare.

Books blochează uşile înainte ca acestea să se închidă şi iese din cabină ajungând atât de aproape de mine că mă pomenesc făcând câţiva paşi înapoi.

— Crezi că poţi profita de oricine vrei şi toată lumea trebuie să tacă şi să accepte, spune el printre dinţi. De ce ai dorit să mă ocup de acest caz, Emmy?

— Eu...

— Îţi voi spune eu de ce, zice el. Ai dorit să gestionez acest caz pentru că ţi-ai imaginat că vei putea trece peste mine şi vei face tot ce doreşti, nu?

— Nu, la drept vorbind, am vrut să te ocupi de acest caz pentru că ştiam că directorul te va asculta şi pentru că tu eşti unul dintre cei mai buni agenţi ai Biro...

— Ah, las-o naibii, bine? Dacă am dreptul la ceva, am dreptul să fii sinceră cu mine. Ai dorit o persoană pe care să o poţi manipula şi ştiai că ai putea face acest lucru cu mine, spune agitându-şi degetul în faţa mea. Păi, ştii ceva? M-ai folosit pentru ultima oară.

— Prin urmare, un ucigaş rămâne în libertate cât mai mult posibil pentru că tu nu poţi trece peste faptul că nu m-am căsătorit cu tine.

Books face un pas înapoi şi rămâne un pic cu gura căscată.

— Uau. Eşti ceva de speriat.

Mda, cu asta am depăşit limita.

— Îmi... Îmi pare rău, Books. N-am vrut să spun asta.

Books îşi încleştează fălcile şi evită să mă privească.

— Dacă nu părăseşti acest spital în următoarele cinci minute, voi cere să fii arestată.

— Agent! strigă unul dintre poliţişti în timp ce aleargă încet pe coridor spre noi. Domnişoara Laney a spus că este pregătită să vorbească mai mult.

— Minunat, spune Books, fericit să abandoneze această conversaţie.

— Aă - poliţistul ridică un umăr în semn de scuză - a spus că o doreşte pe domnişoara Dockery acolo.

Books clatină din cap şi îl lasă în jos. Apoi, aruncă o privire foarte rece în direcţia mea.

— Domnişoara Dockery nu mai lucrează la acest caz.

— Da, domnule, dar... spune poliţistul şi îşi drege glasul. Ea a spus că va discuta doar cu domnişoara Dockery.

Oftând din toţi rărunchii, Books îşi trece degetele prin păr.

Nu pot să nu zâmbesc aproape nevăzut.

— Asta este cam dificil, spun eu.

Books trece ca o furtună pe lângă mine spre salonul lui

Mary.

— Ei, hai să mergem! strigă el înapoi spre mine.

100

— Părea foarte... normal, spune Mary Laney cu vocea ei încă aspră.

Un tifon proaspăt îi acoperă nasul. Vânătăile din jurul ochilor au căpătat o nuanţă de galben-deschis contrastând cu movul-închis şi cu negrul. Nu sunt în stare să o privesc fără să nu simt nevoia să plâng.

În demisolul ei, s-a găsit o bâtă de baseball de aluminiu, marca Louisville Slugger, cu sângele lui Mary pe ea. Obiectul folosit de Graham pentru a o lovi peste faţă în mod repetat făcând-o să se umfle ca un balon hidos.

Graham a făcut acolo o alegere interesantă, bâta de baseball. Are această bâtă vreo semnificaţie? Nu m-aş fi aşteptat din partea lui să o tortureze pe Mary la fel cum a procedat şi cu celelalte victime. Nici nu a ars-o, nici nu a scalpat-o şi nici nu i-a secţionat centrii nervoşi la genunchi, la coate sau la încheieturile mâinilor. Dar de ce a folosit o bâtă de baseball? De ce nu s-a mulţumit să folosească o armă şi să o omoare repede şi fără durere cu o singură apăsare pe trăgaci?

— Era oarecum ciudat şi speriat, continuă Mary, dar părea total inofensiv. Poate că... nu în largul său. Dar se despovăra pe măsură ce ajungeam să ne cunoaştem tot mai mult unul cu celălalt. Era blând şi dulce.

Rostind aceste cuvinte, Mary ne priveşte - cel puţin, asta cred că face, bazându-mă pe faptul că are capul întors. Ochii îi sunt atât de ascunşi în spatele umflăturilor că este greu să-i zăreşti mişcându-se.

— Ştiu că asta sună nebuneşte acum, spune ea.

— Deloc, Mary, intervin. Winston Graham a păcălit o mulţime de oameni. Era abil. A păcălit femei pe care nu le-a cunoscut niciodată, care locuiau singure şi care l-au lăsat să intre în casele lor. Asta presupune un gen special de şarlatan.

Mary bagă în gură câţiva fulgi de gheaţă dintr-un pahar de plastic şi îi suge.

— Prima dată când l-am întâlnit? Mi-a spus că era ucigaş

în serie.

— Serios, spun eu.

Mary nu ştie că noi am citit despre primul lor schimb de vorbe într-una dintre transcrierile Şedinţelor Graham. Nu ştie că acele transcrieri chiar există. Books a spus că doreşte să aştepte înainte de a-i povesti.

— Asta s-a întâmplat la barul unde lucrez, spune ea. El - începe ea şi îşi ridică o mână la ureche ca şi cum ar vorbi la telefon. El părea că îşi înregistra vorbele pe acel aparat pe care îl ţinea la ureche ca pe un telefon celular. Am făcut un comentariu asupra acelui aparat şi, după asta, s-a arătat într-adevăr interesat de mine. Mi-a spus că omorâse o grămadă de oameni. Eu pur şi simplu am presupus că glumea.

— Aşa cum ar fi făcut-o oricine, spun eu.

Mary ne pune la curent cu câteva dintre întâlnirile ei cu Graham - întâlniri despre care noi deja ştim, dar o facem pe proştii. Nu atinge toate detaliile care erau relatate în una dintre Şedinţele Graham, dar în general e vorba cam de acelaşi lucru. Noaptea, el s-a furişat la bar să o observe în timp ce era deghizat.

— Presupun că ar fi trebuit să fie primul avertisment, recunoaşte ea înainte de a adăuga, dar a fost măgulitor. De obicei, bărbaţii nu-mi prea dau atenţie.

Apoi, într-o noapte, s-au întâlnit pentru un pahar după ce ea a terminat munca. După asta, a venit întâlnirea lor de sâmbătă noaptea în săptămâna când Graham şi-a luat liber de la orgia lui criminală. Şi atunci, culcaţi lângă şemineu, sărutându-se şi cuibărindu-se unul lângă celălalt, au adus în discuţie pentru prima dată subiectul delicat al unei posibile relaţii serioase.

Conversaţia durează de aproape trei ore. Books, care este cel mai grozav intervievator pe care l-am văzut vreodată - răbdător, atent la detalii acoperă tot ce au spus şi au făcut cei doi, toate emoţiile pe care Mary le-a simţit, în timp ce ea mă ţine de mână.

— Situaţia este incredibil de stânjenitoare, spune Mary când se încheie discuţia. Probabil că mă consideraţi o idioată.

— Ba cred că eşti o persoană deosebită, spun eu. Şi la fel a crezut şi el. Cred că l-ai emoţionat, Mary. Adică, el nu te-a ucis, nu-i aşa? El i-a ucis pe toţi ceilalţi. Şi nu numai că i-a ucis, Mary. I-a şi torturat. I-a brutalizat. Dar pe tine nu. A avut toate motivele să te ucidă, dar nu s-a putut convinge să o facă. Cu tine a fost ceva diferit.

— Pur şi simplu, am fost norocoasă, spune ea.

— Nu a fost vorba de noroc, spune Books. Te-a lovit cu o bâtă de baseball din aluminiu. Ar fi fost mai uşor să te omoare dacă ar fi vrut-o. Crezi sau nu, Mary chiar dacă rănile tale de pe faţă sunt atât de urâte, nu se poate spune că te-a lovit cu toată puterea de care ar fi fost în stare. Chiar şi o singură lovitură zdravănă cu această bâtă ţi-ar fi produs leziuni ale creierului. Cred că a ezitat.

— Glumeşti, spune ea.

— Nu. Aduce cumva cu sinucigaşii. Oamenii care îşi crestează încheieturile mâinilor. La început, ezită, nu pot să o facă, aşa că se vor vedea tăieturi mici şi superficiale înainte ca, de fapt, să găsească curajul să deschidă o venă. Tăieturile astea se numesc tăieturi ezitante. Cam la fel s-a întâmplat şi în această situaţie.

— O *lovitură* ezitantă, spun eu.

— Mai mult sau mai puţin, da, subliniază Books. Graham şi-a spus în sinea lui că trebuia să te ucidă, dar de fiecare dată a oscilat şi a dat înapoi. Pentru că în adâncul sufletului său, nu *putea* să te ucidă. Îi păsa prea mult de tine.

Mary râde amar.

— Trebuie să spun, o mulţime de lucruri îmi treceau prin minte în timp ce mă lovea cu bâta aia. Dar că lui îi păsa cu adevărat de mine, la asta nu m-am gândit nicio secundă.

Dar Books are dreptate. De aceea Graham a folosit o bâtă de baseball şi nu o armă sau un cuţit. A continuat să cumpănească, până la sfârşit, dacă era în stare de-adevăratelea să o ucidă.

— Deci... ce se întâmplă acum? întreabă ea.

Books dă din cap.

— Vei mai sta în spital o zi sau două. Noi te vom păzi. Când

te vei externa, te vom plasa într-un fel de supraveghere protejată. Te vom muta undeva.

Mary îşi pune o mână pe piept.

— Credeţi că va reveni?

— Trebuie să luăm în considerare şi această posibilitate. Dar nu-ţi face griji. Nu va şti unde eşti. Suntem precauţi, atâta tot. Şi îţi vom asigura paza.

— Cine? Vrei să spui, agenţi FBI?

— Sau şefi de poliţie federală. Profesionişti.

Mary îşi lasă capul în jos descurajată.

— Nu vreau să mă ascund. Nu pot să mă ascund.

— Doar până îl prindem, spun eu.

— Ai putea fi în pericol, adăugă Books. Tipul se poate răzgândi şi brusc, poate decide că nu mai vrea să rămâi în viaţă. Sau e posibil să te dorească, şi cu asta basta, şi să încerce să te ia cu el.

Mary clatină din cap şi respiră adânc. Apoi se uită drept la mine.

— O voi face dacă mergi cu mine, spune ea.

101

Ceva este în neregulă. Ceva este în neregulă cu aceste transcrieri.

Sunt în cantina spitalului şi răsfoiesc din nou transcrierile Şedinţelor Graham încercând să-mi satisfac o dorinţă imposibil de definit. Denny şi Sophie, care ni s-au alăturat în Pennsylvania, stau cu mine şi se uită pe exemplarele lor. Nu este mult, dar pentru moment este tot ce avem în materie de indicii.

— De ce a început el aceste Şedinţe Graham abia luna trecută? întreb eu. Chiar la sfârşitul lui august. Doar şi-a început orgia criminală în septembrie 2011, dar de înregistrat, a început aceste transcrieri abia unsprezece luni mai târziu.

Denny îşi bagă o scobitoare în gură şi o mestecă.

— Cine ştie? El a hotărât că genialitatea lui ar trebui să fie lăsată posterităţii.

Clatin din cap.

— Tipul este foarte metodic. Poate că a plănuit aceste Şedinţe Graham chiar de-a lungul orgiei lui criminale. Nu prea cred că îşi satisface vreo fantezie. Ştim asta din acţiunile lui şi din elementele de care face paradă în acest jurnal - disciplină, pregătire, execuţie.

— Prin urmare, întrebarea este ce a declanşat această decizie? Ce s-a întâmplat în luna august din acest an, 2011, că a fost altfel decât atunci când şi-a început orgia criminală în septembrie 2011?

— Nu cunoaştem nici o experienţă traumatizantă din viaţa lui personală, spune Denny. Părinţii lui Graham au murit în urmă cu zece ani. Nu avea nici un fel de rudă. Nici soţie, nici copii. Nici o prietenă de care să ştim cel puţin până la Mary, bineînţeles. Nici o iubită, nici o relaţie. Nici măcar un animal de companie.

Mă duc cu gândul înapoi spre sfârşitul lunii august. Nimic deosebit nu se evidenţiază în legătură cu metodele lui de ucidere în timpul acestei perioade. Cât despre mine, eu îmi

coordonam cercetările, îi trimiteam mesaje electronice lui Dickinson şi mă certam cu Departamentul de Poliţie Peoria din Arizona...

— Stai, spun eu sărind de pe scaun şi vărsând cafeaua din ceaşca lui Denny. Stai o secundă. August a fost luna când disputa mea cu Poliţia din Arizona a devenit publică şi când ziarul din Peoria a publicat acel articol despre cum susţineam că moartea Martei a fost o crimă. Şi ei au considerat important să menţioneze că lucram pentru FBI.

— E posibil ca el să fi citit acest articol, spune Denny.

— Bineînţeles că l-a citit, punctez. A ţinut sub observaţie totul. Fără discuţie. În concluzie, citeşte articolul şi crede că FBI-ul are de gând să înceapă să-l urmărească îndeaproape.

Într-adevăr, propria mea agenţie mă îndepărtase în acel moment, îmi respinsese teoriile până când a apărut Books şi m-a ajutat să-l conving pe director. Dar Graham nu avea cum să ştie toate astea. Nu ştia decât că FBI-ul era pregătit să înceapă o anchetă naţională.

— Probabil că atunci când Graham s-a simţit ameninţat pentru prima dată, spun eu.

— Şi a reacţionat scriind un jurnal? întreabă Sophie. De ce? Doar în eventualitatea că era prins, dorea să explice lumii ce a făcut?

Fac o grimasă. Ideea nu-mi sună bine. În zilele noastre, un ucigaş în serie ca el ar fi fost preamărit în mass-media. Chiar dacă l-am prinde, toate programele de televiziune, gen emisiuni de ştiri, şi toate televiziunile prin cablu din ţară ar dori să-i ofere o tribună şi să organizeze o ediţie specială cu un titlu ameninţător precum *Mintea unui prădător*.

— Ştiţi ce cred eu? spun în timp ce lovesc uşor paginile cu transcrierile din faţa mea. Cred că jurnalul acesta este o trimitere într-o direcţie falsă. Cred că pe undeva în aceste pagini există o minciună. Ceva care să ne deruteze, în eventualitatea că am ajunge prea aproape. De ce nu? Dacă FBI ar fi pe urmele tale, de ce să nu laşi o notă care să le furnizeze informaţii greşite?

— În concluzie, întrebarea este unde se află minciuna în

aceste transcrieri? întreabă Denny.

— Iată o întrebare foarte interesantă, spune Books apropiindu-se de masa noastră. O întrebare asupra căreia poţi reflecta în locul izolat unde te vei afla cu Mary Laney.

Temperatura pare să fi coborât în incinta cantinei. Sophie şi Denny se scuză. Books nu ia loc, aşa că hotărăsc să mă ridic şi eu în picioare şi rămân vizavi de masa lângă care stă el.

— Plecaţi mâine, spune Books. Denny va merge cu voi, apropo.

— Bine, minunat. Îmi voi continua cercetările şi îţi voi trimite mesaje sau te voi suna...

— Prefer mesajele, spune el, dar fără să mă privească în timp ce freacă spătarul scaunului cu amândouă mâinile şi apoi, îl bate uşor cu infatuare. În orice caz, noroc şi fii...

— Ah, Books, te rog. Ştiu că am încălcat protocolul acolo, dar n-am împuşcat pe nimeni şi nici măcar nu te-am insultat, încercam să ajut pe cineva. Te comporţi ca şi cum te-am scuipat în faţă.

Continuând să-mi evite privirea, Books clatină din cap de uimire.

— Am terminat-o cu tine, Emmy. Sub toate aspectele. Mergi înainte şi trimite un mesaj dacă ai o părere despre ceva - nu am de gând să-ţi împiedic cercetările -, dar nu te mai consider ca parte din această anchetă şi nu te mai consider parte din nimic altceva care are legătură cu mine. Drept să-ţi spun, nu mai vreau să mai vorbesc niciodată cu tine şi nici să te mai revăd.

Cedez. Habar nu aveam cât de tare îl făcusem de râs. Şi cât de inflamată era deja furia aceea.

— Este destul de clar, Emmy? Ne înţelegem?

— De acord, minunat, desigur, spun eu şi fac un semn cu mâna.

Books dă din cap aprobator şi pleacă.

— Books, spun eu, dacă mai contează, îmi pare cu adevărat rău.

El se opreşte, dar nu se întoarce cu faţa spre mine.

— Nu mai contează, spune el. Nimic nu mai contează.

102

În următoarea seară, când o întâlnesc pe Mary, poartă pentru prima dată propriile haine şi nu pijamaua de spital. Şi pare mai bine la cât de bătută şi lezată îi este faţa, acum „împodobită” şi cu o atelă enormă care îi acoperă nasul.

— Totul e în regulă? întreb eu. Plecăm în câteva minute.

— M-aş simţi mai bine dacă n-aş arăta ca Omul Elefant[110].

Cel puţin are simţul umorului.

Părăsesc salonul. La capătul holului, Denny Sasser vorbeşte cu un alt bărbat.

— Ah, Emmy, spune el arătând spre celălalt tip. Vreau să-l cunoşti pe Jim Demetrio. Jim, ea este Emmy Dockery.

Jim Demetrio este un pic mai înalt decât mine, ceea ce înseamnă că are în jur de un metru şaptezeci şi opt, un bărbat de vârstă mijlocie cu un trup îndesat care poartă un tricou sport cu guler şi o şapcă de baseball.

— Aşadar *aceasta* este renumita Emmy Dockery, spune el. Cea care a descifrat cazul.

Clatin din cap.

— N-aş merge atât de departe.

— Atunci, cea care, de la bun început, a descoperit că exista un caz. Fără discuţie, spune el şi îmi zâmbeşte. Chiar ai devenit celebră.

— Jim este pensionat de la FBI, spune Denny. A lucrat la biroul de teren din Pittsburgh până în urmă cu aproximativ un an şi jumătate. Unul dintre cei mai buni profileri pentru ucigaşi în serie pe care îl cunosc. Dar a hotărât să se transfere în sectorul privat ca să dea lovitura devenind consultant în probleme de securitate.

Bravo lui! Încă mă întreb de ce îi strâng mâna.

— Jim şi-a oferit serviciile ca voluntar pentru cercetarea noastră.

— O, minunat, mulţumesc foarte mult, spun eu. Sunt câţiva

---

[110] Aluzie la Joseph Merrick (1862-1890), un englez care a devenit pacient al spitalului din Londra pentru grave diformităţi fizice, motiv pentru care a şi fost supranumit Omul Elefant (n.tr.)

metri pătraţi de pădure deasă în comitatul Elk, lângă reşedinţa lui Winston Graham, aşa că vom urmări fiecare centimetru ca să căutăm locuri de îngropăciune, posibile ascunzători pentru arme şi orice altceva. Vom lua voluntari dacă se oferă cineva.

— E plăcerea mea, spune Demetrio. Mă bucur să-mi murdăresc din nou mâinile.

— Jim ne permite să-i folosim casa din Oregon, spune Denny.

Ah, în ordine. Aşadar, Mary Laney este trimisă la o cabană pe coasta Oregonului într-un oraş numit Cannon Beach. Din câte se pare, este locuinţa lui Demetrios.

— Este perfectă, spune Demetrio. Am cablat-o pentru sistemul de siguranţă chiar eu. Cocoţată pe vârful unui deal, nu se poate ajunge la ea decât de pe o alee pavată care are o poartă. Martora ta se va afla în deplină siguranţă, mai spune el şi trage o linie orizontală prin aer. Complet.

— Mulţumesc foarte mult, spun eu.

— Pot să pun o întrebare? spune el aplecându-se spre mine. Cum ai facut-o? Ce te-a făcut să pui totul cap la cap?

Ridic din umeri. Nu prea am timp de povestit. Dar mă gândesc că acest tip ne împrumută cabana lui şi îşi oferă serviciile ca voluntar spre a fi de folos. Puţină bunăvoinţă profesională poate fi potrivită.

— Informaţiile, răspund eu. Tiparul crimelor. Luate una câte una, erau ascunse într-un mod genial. Dar luate la grămadă, demonstrau un tipic.

— Genial, repetă el. Crezi că tipul este genial?

— Cred că este un monstru. Dar unul foarte deştept.

Demetrio priveşte printre gene.

— Probabil că ar fi mai bine să nu te gândeşti la el ca la un monstru. Este un om cu propriile motive, cu toate că, indus în eroare, poţi crede că aceste motive...

— Este un monstru, repet eu.

Demetrio se albeşte la faţă când îl pun la punct.

— Dacă asta e părerea ta.

Mă uit la Denny.

— Mary este gata de plecare.

— Ah, atunci ar trebui să plec, spune Demetrio retrăgându-se spre lift şi apăsând pe buton. Mi-a părut bine să te văd, bătrâne prieten. Ascultă, peste vreo două zile, am ceva treabă în zona aia. Poate că mă voi opri în treacăt.

— Sigur, spune Denny. Mulţumesc din nou, Jimmy.

Demetrio se uită la mine îndelung.

— Ce va face acest *monstru* în continuare, Emmy? Care este predicţia ta?

Îmi şterg mâna dreaptă de jeanşi în timp ce uşa liftului se deschide sunând.

— Predicţia mea este că o să-l doborâm definitiv, spun eu.

Un zâmbet superior traversează faţa lui Demetrio.

— Niciodată să nu-l subestimezi, spune el înainte de a dispărea în cabina liftului.

103

Când aterizăm pe aeroportul din Portland, suntem întâmpinaţi de o escortă FBI şi o ploaie torenţială stăruitoare. Eu, Mary şi Denny coborâm din avion şi ne grăbim într-una dintre maşini, iar şoferul un agent FBI de la biroul de teren din Pittsburgh pe nume Getty demarează în trombă.

Mary se uită pe geamul devenit lucios de la căderea neîntreruptă a picăturilor de ploaie.

— Suntem siguri că nimeni nu ştie unde suntem? mă întreabă ea.

O privesc.

— Suntem foarte atenţi cu subiectul ăsta. Doar cei patru agenţi care ne păzesc, tu şi eu şi agentul Bookman ştim locul unde ne aflăm.

— Asta-i tot? Nimeni altcineva?

— Nimeni altcineva. Încearcă să te relaxezi. Nu prea ştii să stai liniştită, nu-i aşa?

— Ah, Dumnezeule, nu, spune ea. Tata obişnuia să spună că veşnic eram în mişcare şi că veşnic aveam nevoie de acţiune. Eram ca o albinuţă, spunea el. Când trecea pe lângă mine, mereu făcea *bâz-băz*.

Maşina noastră se opreşte la o cabină de bilete în drumul nostru de la aeroport. Mary îşi întoarce faţa de la geam şi îşi ascunde capul. Încearcă să fie relaxată, dar fără nici o îndoială că se teme.

Este un contrast ciudat să o vezi făcându-se mică de frică, pentru că din punct de vedere fizic este impresionantă, un pic mai înaltă decât mine şi cu muşchii mai dezvoltaţi, la fel ca un biciclist de competiţie sau ca un alergător. (Antrenamentul, mi-a povestit ea, a ajutat-o să învingă alcoolismul, a devenit un înlocuitor pentru băutură.) Părul ei este şaten-deschis şi drept, tuns simplu, puţin mai jos de urechi. Nu pot să îmi dau seama cât de atrăgătoare este dat fiind starea ei actuală, echimozele teribile şi decolorarea, plus atela uriaşă aşezată peste nas. Bandajele care susţin atela seamănă cu o pistă de aterizare

care îi străbate mijlocul feţei.

Ploaia răpăie pe maşină în timp ce noi o luăm spre drumul liber. Sper că Mary se va acomoda şi poate chiar va adormi puţin.

— Nimeni altcineva nu ştie unde suntem? întreabă ea din nou. Doar cei patru agenţi de pază, agentul Bookman, tu şi eu?

— Aşa-i, Mary. Pe cuvânt.

— Oricum, el nu poate veni după mine. Corect? spune ea uitându-se la mine.

— Nu-mi pot imagina cum ar putea, spun eu. Suntem foarte prevăzători.

Pe stânga, ne depăşeşte un SUV şi Mary se ascunde din nou protejându-şi faţa. De data asta, mă surprinde urmărind-o.

— Scuze, spune ea.

— Te înnebuneşti singură, îi spun eu punându-mi mâna pe braţul ei. Nimeni nu ştie că eşti aici. Te asigur.

Intrăm în Cannon Beach, Oregon, la adăpostul nopţii, aşa cum s-a planificat, deplasându-ne de-a lungul unei străzi înguste, aflate la nici patruzeci de metri depărtare de Oceanul Pacific. Deschid geamul şi miros aerul sărat şi ceţos. Nu sunt într-o vacanţă, dar pentru o clipă trăiesc cu această impresie. Trecem pe lângă staţiuni, magazine variate, restaurante, magazine cu suvenire turistice, toate închise şi întunecate la ora trei dimineaţa.

Mary devine tot mai crispată pe măsură ce ne apropiem de destinaţia noastră. Se lasă în jos în maşină, astfel că nimeni de afară să nu o poată vedea - nu că ar fi cineva pe afară la această oră din noapte. Pentru mine e lesne să fiu raţională. Nu eu sunt cea cu o ţintă în spate.

Apoi, o luăm la dreapta pe un drum care se îndepărtează de ocean şi de vitrinele bine luminate şi ne deplasăm pe o străduţă şerpuită şi îngustă până când ajungem la o maşină care ne aşteaptă şi de care se sprijină doi bărbaţi. Cei doi ne acordă toată atenţia când ne zăresc. Aceşti bărbaţi, presupun, sunt ofiţeri de poliţie din Portland.

Mary întinde mâna şi eu o prind împletindu-mi degetele cu degetele ei.

— Aici vom fi în siguranţă, spun eu.

Brusc, o poartă pe care nici măcar nu o observasem se balansează în interior. Ofiţerii de poliţie se urcă în maşină, iar noi îi urmăm pe o alee pavată abruptă şi cotită până când ajungem la cabană.

Ambele maşini se opresc în parcarea cu pietriş dinspre vest şi luminează cu farurile casa în timp ce o diversitate de insecte dansează când în razele de lumină, când în afara lor. Cabana este toată din lemn de cireş, o casă mare, înconjurată de o curte mică, dar trebuie ţinut cont şi de faptul că întunericul este stăpân peste tot, un spaţiu liber şi neocupat - o prăpastie, ştiu, deşi nu o pot vedea la această oră din noapte. Suntem cocoţaţi pe culmea unui deal. Este întocmai cum a spus Jim Demetrio: ca să ajungi la această cabană, ori ar trebui să urci cu maşina pe aleea unde te aşteaptă agenţii federali, ori să escaladezi muntele.

Ofiţerii de poliţie îşi lasă maşina şi cercetează cabana înainte ca noi să intrăm. Pe scaunele noastre din faţă, Denny şi tipul care conduce maşina, agentul special Norm Getty, aşteaptă cu răbdare.

— Casa are sistemul de securitate actualizat, spune Getty. Are o uşă principală şi o uşă în spate, fiecare cu un tip de zăvor. Fiecare uşă sună când este deschisă şi dacă alarma este potrivită şi se declanşează, zgomotul se aude peste Pacific, mai spune el şi arată spre cabană. Camere de supraveghere şi senzori de mişcare înconjoară casa, o altă cameră de supraveghere se află la poarta principală şi de aici, noi vedem totul, adaugă el şi ne arată un iPad, un monitor video cu un ecran divizat în patru care prezintă camere diferite.

— Este sigur în totalitate, ne spune el.

— Hai să coborâm, îi spun lui Mary. Este în ordine.

Ies strecurându-mă uşor pe partea lui Mary pe care încă o ţin de mână şi tragem în piept aerul umed şi blând cu mirosul de ocean purtat de o briză uşoară. Într-adevăr, suntem sus pe un deal, dar se simte mai mult ca o insulă decât un munte. Proprietatea pe care ne aflăm are poate o mie de metri pătraţi sau poate mai puţin şi cea mai mare parte din ea este ocupată de

cabană sau de locul de parcare cu pietriş. Iarba care împrejmuieşte cabana este neînsemnată şi apoi vine panta pe fiecare parte, totul fiind îngrădit. Mă apropii de gardul dinspre est şi mă uit în gol.

— Nu este nimic acolo, pe nici o parte, în afară de ramurile dese şi frunzişul sălbatic, spune agentul Getty. Individul ar trebui să escaladeze un munte şi să depăşească obstacole naturale de netrecut. Şi chiar dacă ar ajunge atât de departe, ar trebui să sară peste acest gard de un metru şi jumătate care e dotat cu sârmă ghimpată. Este imposibil, doamnelor! Imposibil! Singurul drum spre această cabană este aleea pe care am venit, printre noi, printre camerele de supraveghere şi senzorii de mişcare care ne vor alerta de prezenţa lui cu mult înainte să ajungă la voi.

Mary dă din cap aprobator.

— Pare într-adevăr sigur, recunoaşte ea.

Îi strâng mâna.

— Indiscutabil, spun eu sperând să o conving şi pe ea, dar şi pe mine.

104

Cabana este spaţioasă şi modernizată în interior. Are un living mare cu pardoseala din lemn de esenţă tare, o toaletă mai departe de această cameră, o bucătărie de mărime acceptabilă cu un blat laminat şi două dormitoare în spate cu o baie comună între ele.

Camera în care stau are două paturi identice, pentru cele două fiice ale lui Jim Demetrio, presupun. Nu ştiu nimic despre viaţa lui, dar fotografiile înrămate de pe birou îl arată pe Jim la o vârstă mai tânără, cu soţia şi cele două fiice preadolescente în timp ce fac semne spre aparatul de fotografiat, aflaţi undeva pe o ambarcaţiune şi, în altă poză, cei patru îmbrăcaţi festiv la un eveniment. Dorm într-o cameră care aparţine altcuiva ceea ce, în orice împrejurare, mă face să mă simt agitată şi venită ca o intrusă.

Ne întâlnim cu toţii din nou în living, care este decorat asemenea unei cabane de vânătoare cu un cap de cerb fixat pe perete, o blană de urs care acoperă mijlocul încăperii şi nişte corniţe pe blat pe care sunt suspendate câteva ceşti de cafea.

— Ar trebui să funcţioneze, spune Denny.

Ceilalţi ofiţeri federali - Getty şi cei doi poliţişti - îşi duc la bun sfârşit planul pentru noapte, dar şi pentru perioada următoare. Doi agenţi vor staţiona în maşina aflată în parcarea cu pietriş, unul dintre ei va dormi, celălalt va sta treaz. Cealaltă maşină va fi staţionată la baza aleii, din nou cu parteneri care fac cu schimbul la somn. Fiecare echipă va avea un iPad care va prezenta toate camerele de supraveghere şi senzorii de mişcare accesibili.

Denny ne înmânează, mie şi lui Mary, un mic dispozitiv care seamănă cu un breloc pentru telecomanda de maşină, doar că acesta are un singur buton roşu.

— În caz de urgenţă, apăsaţi butonul, spune el. Noi toţi vom primi apelul imediat.

O urgenţă. Gestul are intenţia să ne liniştească, dar aluzia face tocmai contrariul. Vom avea nevoie de butonul de urgenţă

numai dacă Winston Graham va reuşi cumva, într-un fel, depăşind toate obstacolele, să ne viziteze.

Peste toată încăperea se lasă o tăcere mormântală.

Şi apoi, se declanşează un mecanism de sonerie, un clopoţel zgomotos, o mişcare de rotiţe mecanice. Denny se răsuceşte. Agentul Getty îşi extrage arma. Inima mea bate speriată. Mă reped spre Mary şi o îmbrăţişez.

Între timp, cocoţată pe un perete, o uşiţă se deschide pe cadranul unui mic ceas. O pasăre îşi face apariţia şi cântă „Cucu!” înainte de a dispărea din nou în interior.

Este ora patru dimineaţa.

— Iisuse, spune Getty introducând arma înapoi în toc.

Toată lumea respiră uşurată. Pasărea nu este o ameninţare.

Prezumtiv, ea are un alibi pentru crime.

Dar momentul ne demonstrează că nervii ne sunt foarte zdruncinaţi şi că indiferent cât de mult am încerca să ne convingem că suntem în siguranţă, nimeni nu are nicio certitudine.

105

Mă trezesc din vis, mai bine zis din coşmarul în care făceam un salt spre fereastră disperată să scap de flăcările care se agită dincolo de patul meu. Îmi şterg broboanele de transpiraţie de pe frunte şi mă ridic din pat. Cafea. Simt miros de cafea bună.

Ies din cameră şi trec pe lângă uşa camerei lui Mary. Uşa nu este închisă complet. Dau cu ochii de ea stând în capul oaselor, aşa că bat în uşă şi o deschid împingând-o.

Pe noptiera de lângă patul ei, sunt aliniate câteva sticluţe cu pilule, medicaţia prescrisă de doctor. Înţelegând că ar putea fi forţată la izolare pentru o perioadă considerabilă de timp, doctorii i-au dat tratament suplimentar pentru câteva luni. Are pastile de durere, stări de nelinişte şi de dormit.

Mary stă aşezată pe pat pe deasupra păturilor cu spatele sprijinit de perne şi cu picioarele în faţa ei având ceva aşezat între picioare. Un obiect spre care stă aplecată privindu-l fix - cel puţin până când mă vede pe mine.

Când mă vede, Mary se îndreaptă pe spate. Faţa îi este cel puţin la fel de umflată ca ieri, poate chiar mai mult şi încă decolorată.

— N-am vrut să încui...

Privirea îmi cade pe obiect şi atunci observ ce este, un obiect lung şi cilindric. Nu este vorba despre vreun recipient cu pastile prescrise pentru ea. Este alcool. O sticlă de alcool. Mai exact, o sticlă de vodcă Grey Goose.

— N-am băut, spune ea repede.

— Dar te gândeşti la asta.

Ea nu răspunde mult timp şi nu mă priveşte. După o vreme, am impresia că intenţionează pur şi simplu să aştepte să plec.

— Efectiv... nu ştiu dacă pot să o fac, spune ea. Chiar nu vreau să deschid ochii şi să înfrunt ziua. Am învins foarte multe momente dificile şi am fost foarte mândră de mine că am facut-o. Dar acesta? *Acesta?* repetă ea clătinând capul distrată.

Chiar îmi păsa de el, spune ea. Ştiu că sună ridicol, dar...

— Nu este ridicol, Mary..

— Aşadar, acum l-am pierdut pe primul tip pe care l-am crezut decent şi onorabil şi pe deasupra, trebuie să trăiesc cu teama de a fi desfigurată şi torturată şi cu conştiinţa faptului că sunt atât de proastă că, oricât ar părea de ciudat, l-am lăsat pe acest individ în viaţa mea şi nu mi-am dat seama că nu...

— Mary, nu...

— Şi ştii ce? spune ea şi îmi arată sticla. Beau această sticlă şi nu mai trebuie să mă gândesc la situaţia asta. La nimic din ce-am spus.

Fac câţiva paşi şi mă aşez vizavi de ea pe pat.

— Sunt o ciudată, strigă ea. Cum să te îndrăgosteşti de un ucigaş în serie? mai spune şi îşi acoperă faţa cu mâinile.

Îmi pun mâna pe piciorul ei şi o las să se descarce. După scurt timp, respiră adânc şi scoate un geamăt.

— Ştii, toată viaţa mea, m-am simţit, ca să zic aşa, ca o ciudată, spun eu. Sora mea, Marta? Ea era sora mea geamănă. Dar era mult mai drăguţă decât mine. Semăna cu mama. Mai drăguţă, mai amuzantă, mai simpatizată. Eu eram cea înaltă, şoarecele de bibliotecă neîndemânatic care memora rădăcini pătrate şi se dedica unor cauze precum mediul înconjurător şi cruzimea împotriva animalelor în timp ce ea se afla în echipa de majorete şi organiza renumitele serbări anuale dedicate reîntoarcerii acasă a foştilor absolvenţi. M-am gândit mereu la mine ca la o greşeală. Ca la un fruct stricat pe care îl arunci.

Mary îmi aruncă o privire şi îşi lasă mâinile în jos.

— Mie nu mi se pare că eşti o ciudată. Şi cred că nici agentul Bookman nu te consideră o ciudată.

— În sfârşit, spun eu şi îmi pun mâinile în cap. Sunt bine. Am învăţat să trăiesc cu asta. Dar mereu eram foarte geloasă pe Marta. Iar ea era foarte drăguţă cu mine. Asta-i partea cu adevărat nebunească. Ea m-a iubit ca o disperată. Făcea orice pentru mine. Eu n-am reuşit decât să o supăr. Şi acum, aş face orice... spun eu, clatin din cap şi respir adânc. Părerea mea, Mary, este că ciudăţenia se află în ochiul privitorului. Tu nu eşti deloc ciudată. Tu ai depăşit obstacole incredibile şi îl vei

depăşi şi pe acesta.

Mary se uită la mine cu o urmă de gratitudine pe faţă. În spatele acestui trup ferm şi atletic pe care l-a perfecţionat prin ani de antrenament este o femeie singură care a depăşit împrejurările potrivnice cu capul sus, dar fără să poată descoperi dragostea. A crezut că o găsise alături de Winston Graham când a aflat răul absolut despre el. Oare îşi va putea găsi echilibrul după dezamăgirea asta, la fel cum s-a vindecat de alcoolism?

— Vino cu mine, spun eu şi întind mâna. Hai să bem o cafea şi să ieşim pe verandă. Se anunţă o zi frumoasă. Sticla aia va rămâne acolo, dacă vei dori să bei mai târziu.

Mă ia de mână şi ne ridicăm de pe pat. Din dreptul ei, cade un ursuleţ alb de pluş.

— Cine este prietenul tău? întreb cu.

— A, era deja aici, spune ea. Dar şi eu am avut un ursuleţ alb când eram copil. Îl luam cu mine peste tot şi l-am avut ani în şir. Ştii cum îi spuneam? Urs Alb.

— Foarte creativ, spun eu.

Ea râde şi îmi place asta. Este un început.

— Apoi, într-o zi, l-am lăsat la băcănie într-un căruţ pentru cumpărături. Nu l-am mai văzut niciodată. Am plâns neconsolată zile întregi. În consecinţă, ani de-a rândul, de fiecare dată când mergeam la supermarket îl căutam pe Urs Alb. L-am pus pe tata să-l întrebe pe şeful magazinului dacă nu l-a găsit cineva. Mi-am creat o întreagă poveste în minte despre o fetiţă mică şi drăguţă care îl găseşte şi îi oferă un adăpost.

— Asta-i o adevărată tragedie, spun eu şi o strâng în braţe. Ei bine, eu nu sunt Urs Alb, dar îţi voi fi prietenă pentru totdeauna.

— Vorbeşti serios? spune ea cu prudenţă în voce.

— Făgăduiesc, spun eu. Făgăduinţa unei ciudate către o altă ciudată.

106

Prăjesc nişte ouă într-o tigaie şi bag câteva felii în aparatul de prăjit pâine în timp ce Mary stă afară pe verandă şi bea o cafea cu Denny Sasser. Nu aud ce vorbesc, dar îi văd, şi Mary pare mai veselă, mai animată. Cred chiar că o zăresc râzând.

Denny e foarte nimerit în această situaţie cu figura lui de bunic înţelegător. Pe deasupra, e şi un anchetator perspicace cu zeci de ani de experienţă pe care noi toţi, în momente diferite, am subestimat-o în mod grosolan. Dacă n-ar fi fost Denny, nu ne-am fi uitat la Pennsylvania ca la o posibilă ascunzătoare pentru suspectul nostru. Denny a dat cu tifla în informaţiile mele valoroase, s-a folosit de puţină judecată şi ne-a călăuzit spre un succes în acest caz.

Iau repede o ceaşcă şi mă alătur celor doi pe verandă.

— Micul dejun este gata când doriţi, spun eu.

— Excelent, spune Denny.

După mine, este puţin cam prea entuziasmat pentru dimineaţa abia începută.

Părul lui Mary este încă ciufulit după somn. Ea poartă o ţinută de alergat, pantaloni scurţi şi top asortat, deşi nu va alerga nicăieri foarte curând. Dar una peste alta, arată mult mai bine decât arăta în urmă cu o jumătate de oră. Asta este viaţa unei persoane dependente, cred, întotdeauna ca un montagne russe, mereu trăind la un pas de marginea unei prăpăstii.

Stau pe un scaun confortabil lângă ei şi simt briza pe faţă în timp ce Denny şi Mary îşi continuă conversaţia.

— Aşadar, şcoală la domiciliu, spune Denny şi se întoarce spre mine. Mary a făcut şcoală la domiciliu.

— Este adevărat, spune ea. Tata era foarte exigent în privinţa asta.

— Lucra în domeniul educaţiei?

— O, Doamne, nu, spune ea făcând un semn cu mâna. Lucra în schimbul de noapte la o fabrică de procesat carnea. Un loc unde nu se gândeşte nici prea mult, nici prea intens,

adaugă ea şi dă din cap. Dar era foarte interesat ca eu să primesc o bună educaţie şi nu aprecia sistemul nostru şcolar din Allentown. Prin urmare, a cumpărat o grămadă de cărţi şi mă instruia chiar el în timpul zilei.

Allentown mă face să mă gândesc la cântecul cu acelaşi titlu al lui Billy Joel[111], despre un oraş din Pennsylvania care se luptă cu o economie distrusă, cu pierderea slujbelor muncitorilor şi odată cu ele şi a speranţei.

— Mama ta nu era prin preajmă, întreabă Denny.

— Nu, mama a murit la naştere.

— Dumnezeule, Mary, îmi pare rău, spun eu.

— Da, spune ea şi ridică din umeri. Este cam ciudat să suferi o astfel de pierdere şi nici măcar să nu-ţi dai seama. Vreau să spun că, literalmente, n-am cunoscut-o niciodată. Mereu am fost doar eu şi tata. Ne-am descurcat bine. Fără să aştept să fiu compătimită.

O viaţă dură, în orice caz. Un singur părinte care nu-şi planificase să-şi crească singur copilul, brusc forţat să o facă. Şi apoi, de asemenea şcoala la domiciliu. Nimic tradiţional în privinţa educaţiei ei. Pe urmă, bineînţeles, alcoolismul, care a schimbat direcţia oricărei cariere pe care o plănuise, din fericire, nu pentru totdeauna. Şi acum, povara impusă de a trăi cu teamă şi cu conştientizarea faptului că s-a îndrăgostit de un ucigaş în serie.

— Mai ţii legătura cu tatăl tău? întreabă Denny.

— Nu, nu. El a plecat dintre noi în 2011. Atac de cord. A murit imediat, spune ea şi îşi muşcă buzele. Ah, sunt convinsă că un psihanalist ar spune că eram în căutarea unei figuri masculine puternice ca să umplu golul. Corect? Las’ pe mine că găsesc un ucigaş în serie în schimb. Categoric ştiu cum să-i aleg, nu-i aşa? Sunt o *fooarte* bună evaluatoare de caractere.

Mary pune pe masă ceaşca de cafea şi se uită peste munţi spre Pacific. O schimbare de subiect este indicată înainte ca ea să o ia de la capăt din nou.

— Mary, am nevoie de ajutorul tău.

---

[111] William Martin „Billy“Joel (n. 9.05.1949), muzician, pianist, cântăreţ şi compozitor american (n.tr.)

Privirea lui Mary se mută spre mine.

— Sigur. Orice.

Îi spun pentru prima oară despre Şedinţele Graham, despre modul cum Winston Graham îşi povestea gândurile şi despre multe dintre crimele sale din ultimele două luni. Reacţionează cu repulsie mai ales când aude că şi ea era înfăţişată vizibil în jurnal.

— Vrei să... să le citesc?

— Da, răspund eu. Pentru că sunt convinsă că în acele pagini există o minciună. O îndrumare greşită. Şi tu s-ar putea să fii singura persoană care să o identifici.

Mary dă din cap aprobator.

— O voi face, spune ea. Bineînţeles că o voi face.

Telefonul meu mobil bâzâie. Un mesaj de la Sophie Talamas: urgent confidenţial.

— Eu şi Denny trebuie să dăm un telefon, îi spun eu lui Mary. Voi reveni într-un minut şi vom începe să ne uităm la transcrierile alea.

— Staţi voi aici. Voi pleca eu. Trebuie să mă spăl şi să-mi schimb bandajul, spune ea şi împinge scaunul atingându-mi braţul. Îmi cer scuze pentru mai devreme, spune ea. Sunt bine. Serios. Ai suficiente lucruri la care să te gândeşti fără să-ţi mai faci şi griji pentru mine.

Probabil că are dreptate. Este o femeie puternică şi o voi asculta. După ce pleacă, apăs pe difuzorul smartphone-ului meu şi o sun înapoi pe Sophie.

— Hei, spune Sophie.

— Suntem eu şi Denny. Ai veşti importante?

— Da, răspunde ea. Winston Graham este mort.

Mă uit la Denny pătrunsă de un sentiment de uşurare. Oare chiar asta a spus?

— Detest să o spun, dar mulţumim lui Dumnezeu.

— Nu-i mulţumiţi încă lui Dumnezeu, spune ea. Winston Graham a murit în urmă cu un an.

107

O jumătate de oră mai târziu, Mary revine pe verandă, eu părul ud.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, atentă împrejur şi la reaeţiile noastre.

Îi redau versiunea prescurtată. După razia de la casa lui Winston Graham din Elk County, i-au găsit ADN-ul după un fir de păr din pieptenele lui din baie şi l-au confruntat cu baza de date. Acesta s-a potrivit cu cel al unui cadavru apărut undeva pe coasta Atlanticului în octombrie 2011. După cum arăta cadavrul la data descoperirii sale, stătea în apă de cel puţin o lună. Ceea ce înseamnă că, înainte ca suspectul nostru să îşi înceapă seria de crime în Atlantic Beach, Florida, pe 8 septembrie 2011, l-a aruncat pe Winston Graham în ocean.

— Suspectul nostru i-a furat viaţa lui Winston Graham, zic eu. Graham era un tip retras şi bogat, aşa că era ţinta perfectă. Probabil că suspectul nostru l-a ucis pe Graham după ce a avut acces la conturile sale bancare şi la tot restul şi apoi i-a folosit casa pe post de cartier general pentru operaţiunile sale. Dacă cineva i-ar fi văzut istoricul căutărilor pe internet, acesta ar fi coincis cu căutările din calculatorul lui *Graham.* Dacă cineva i-ar fi urmărit maşina ceea ce noi, desigur, am şi făcut ar fi ajuns tot la Graham.

— De asta a înregistrat Şedinţele Graham, zice Denny. În eventualitatea că ne apropiam vreodată, voia să se asigure că eram convinşi că Graham este omul nostru. *Asta* era marea minciună. Minciuna era că ucigaşul nu este Graham Winston.

— Dar ... dar am fost la el acasă, spune Mary, gândind destul de confuz. Am luat cina cu el. M-am simţit... m-am simţit ...

— Oricine ar fi fost, era un impostor, zic eu. I-a luat viaţa lui Graham şi te-a făcut să crezi că e Graham. De ce să nu fi crezut? Nu aveai nici un motiv să nu o faci.

Mary se aşază şi îşi pune o mână pe piept.

— Cred că mi se face rău.

— Nu s-a schimbat nimic, spune Denny. Încă există un tip undeva şi tot o să îl prindem. Şi o să fii în siguranţă. Singurul lucru diferit e numele lui.

Tehnic, are dreptate.

Dar oricum am învârti-o, am intrat într-o altă încurcătură. „Winston Graham” nu era câtuşi de puţin Winston Graham. Nu avem nici cea mai mică idee cine e suspectul nostru.

Încă o dată, omul a demonstrat că este cu câteva mutări înaintea noastră. Sus e jos, stânga e dreapta, negrul e alb. Ne învârtim din nou în jurul cozii.

Şi, din nişte motive ce nu au nici o legătură cu logica, nefiind bazate pe genul de date empirice care mi-au sălăşluit veşnic în suflet, nu pot scăpa de senzaţia ciudată că nu suntem chiar atât de în siguranţă precum credem în această cabană izolată.

108

Ora opt seara. Soarele a apus, iar pe cer se întinde o dâră orbitoare de lumină roz, verde şi portocaliu, ea şi culoarea unui şerbet delicios.

Şi apoi cerul devine cenuşiu, şi aici sus, în ascunzătoarea noastră îndepărtată, dincolo de luminile exterioare de pe proprietate, se aşterne din nou o beznă groasă. Odată cu bezna se instalează şi un sentiment de groază, cel puţin pentru mine, în prima noapte petrecută aici. Şi prima noapte în care ne-am dat seama că Winston Graham nu este de fapt Winston Graham.

Mă preumblu prin dormitor, după o convorbire telefonică cu Sophie (Books a ales să nu participe, continuând să mă ţină la distanţă).

— Bine, spun eu, avem plăţi făcute cu Visa şi AmEx în Pittsburgh şi suburbiile acestuia. Avem câteva restaurante şi baruri, şi unul, cel puţin, pe care se pare că îl frecventează cu regularitate în fiecare duminică din toamna lui 2010. Bea bere şi se uită la fotbal, presupun.

— Şi, după sumele cheltuite, a avut companie, spune Sophie. Un partener de pahar. Poate că aici l-a întâlnit prima oară Graham pe subiectul nostru. Aşa i-a câştigat încrederea lui Graham şi aşa s-a apropiat de el.

— Continuă, zic. Sună-mă dacă apare ceva.

În Pennsylvania e aproape unsprezece noaptea, aşa că mă îndoiesc că vor mai fi veşti de la ea în seara asta.

— Mary, mă duc să fac un duş rapid, strig eu.

— De acord, nici o problemă !

Îmi arunc hainele de pe mine şi pun brelocul cu butonul de urgenţă pe măsuţa de toaletă. Urăsc ideea de a sta departe de Mary fie şi un minut, deşi adevărul e că sunt patru paznici afară şi oricum n-aş fi de nici un fel de ajutor dacă s-ar ajunge la o luptă cu suspectul nostru.

Cabana are presiune foarte bună la apă şi este dotată cu unul dintre acele duşuri în cascadă. E o senzaţie atât de plăcută să uit de mine, să scap de toate, să las apa să îmi

maseze gâtul şi umerii, să închid ochii şi să îmi întorc faţa către torentul de apă.

Dar starea de bine se termină, nervii se întorc, la fel şi frământările din stomac. Mă usuc rapid, mă îmbrac şi recuperez brelocul cu butonul de urgenţă de pe măsuţa de toaletă. O iau pe hol cu direcţia living. De pe hol văd teancul de hârtii ce reprezintă Şedinţele Graham, dar nici urmă de Mary. *Unde ar putea...*

— Salutare, spune Mary, facându-mă să tresar.

E în bucătărie, îşi pune un lapte cald într-un pahar de carton.

Sentimentul de panică se risipeşte. Cred că am trecut pe lângă ea, dar nici măcar nu m-am uitat în bucătărie. Ce mi-a trecut prin minte - că ar fi fost răpită în cele zece minute cât am fost la duş? Trebuie să mă calmez. Devin paranoică.

Suspin.

Apoi, deodată, se aude un clopoţel, zgomotul de rotiţe învârtindu-se şi blestematul de cuc îşi face apariţia din căsuţa lui de lemn de pe perete, înainte de a dispărea pentru încă o oră.

Trebuie să fie ora nouă.

— La naiba, exclam eu.

Calmează-te, Emmy. Mary e în siguranţă. Suntem într-un loc îndepărtat, de care nu ştie mai nimeni, înconjuraţi de ofiţeri înarmaţi şi bine antrenaţi. Mary e în siguranţă.

— Am făcut ciocolată caldă pentru toată lumea, spune Mary. M-am gândit că măcar asta pot face pentru ei, după tot ce au făcut ei pentru mine.

Pune patru pahare cu ciocolată fierbinte pe o tavă.

— Ce faci? întreb.

— Le duc nişte ciocolată.

— Nu. Nu ai voie să părăseşti casa.

Mary se încruntă.

— Nu pot nici măcar să ies să duc câteva căni de ciocolată?

— Nu. Am s-o fac eu. Iau farfuria. Mă întorc imediat.

— Crezi că o să vină după mine, nu-i aşa?

— Nu, nu cred.

— Ba da. O simt. Ţi se citeşte pe faţă.

— Mary, mă întorc imediat.

Păşesc prudent cu tava în mână, prin aerul răcoros al serii şi duc două căni celor doi poliţişti din maşina de pe aleea pietruită.

— Două căni de ciocolată fierbinte, zic. Din partea lui Mary.

— Foarte drăguţ, spune şoferul, un tip pe nume McCloud. Miroase foarte bine.

— Pentru tot ceea ce faceţi, zic.

Acum, cu doar două căni rămase, las farfuria pe capota maşinii şi mă îndrept, cu pumnii strânşi, spre intrarea pe alee.

Când ajung, găsesc trei persoane, nu două, stând lângă maşină.

109

Încetinesc instinctiv, deşi e destul de greu la vale, dar măresc pasul ca să îmi menţin echilibrul. Ochii mi se obişnuiesc cu întunericul şi desluşesc trăsăturile celei de a treia persoane de lângă Denny Sasser şi agentul Getty.

Cei trei râd şi gesticulează. Când mă zăreşte, Denny se întoarce către mine.

— Emmy, spune, îţi aduci aminte de Jim Demetrio.

Jim Demetrio. Sigur. Fostul agent FBI, pensionat acum un an şi care locuieşte în Pittsburgh. Cel ce ne-a închiriat cabana. Unul dintre cei mai buni profileri, specializat în criminali în serie, pe care îi cunoscuse vreodată Denny, afirmase el.

— Mă bucur să te revăd, spun eu.

— Cabana e în regulă?

— Foarte, răspund. Mulţumim din nou, adaug, amintindu-mi brusc de cele două căni fierbinţi pe care le ţineam în mână şi pe care le aşez pe portbagajul maşinii. Ciocolată fierbinte pentru agenţii noştri de securitate, zic.

— Ea cum e, întreabă Demetrio, arătând înspre cabană. Martora. E speriată? Neliniştită?

— E în regulă, spun, cu un ton protector.

— Hmm. Atunci e bine.

— Hei, ce spuneţi de o fotografie cu toţi trei? spun eu şi ridic telefonul mobil. De dragul vremurilor de altădată.

— Oh, n-am chef să mă văd în fotografii, spune Demetrio. Nu reuşesc altceva decât să-mi amintească de faptul că îmbătrânesc şi îmi pierd puterile.

— Bătrân, vlăguit şi bogat, adaugă Denny.

— Hai, băieţi. Doar o fotografie.

— Nu, de fapt ar cam trebui să plec, spune Demetrio. S-ar putea să trec să vă salut mai târziu, băieţi. Aveţi grijă.

Jim Demetrio sare în maşina lui sport de fiţe şi se îndepărtează.

— Mulţumesc pentru ciocolata caldă, spune Denny. Miroase grozav.

Dar altceva nu miroase bine.

Mă întorc pe alee, plină de adrenalină. Formez numărul lui Sophie, deşi e trecut de miezul nopţii la ea. Mă îndoiesc că doarme.

— Hei, spune.

— Sophie, zic, cu sufletul la gură, am nevoie să cauţi pe cineva cât se poate de repede.

110

Mai trece un ceas. Mă holbez pe fereastra care dă spre veranda din spate în beznă, dar nu văd nimic altceva decât stelele puzderie pe cer. Nimic ieşit din comun, un decor calm şi paşnic.

— Ce se întâmplă? întreabă Mary, care se află în living, pe canapea, având alături copiile transcrierilor Şedinţelor Graham.

— Nimic. Dar simt, cumva, că e în neregulă ceva, am simţurile ascuţite, îmi obişnuiesc urechea cu toate, cu fiecare tril de pasăre, cu fiecare foşnet de frunze, cu fiecare şoaptă de vânt şi cu fiecare scârţâit al cabanei.

— Nu ţi-ai băut ciocolata, spune ea. Nu mai e aşa fierbinte.

— De fapt, sunt alergică la ciocolată. Zâmbesc. Nu m-a lăsat inima să-ţi spun.

— Oh, îmi pare rău. Am să îţi fac un ceai.

— Nu te obosi.

— Nu e nici un deranj. Aminteşte-ţi, sunt albinuţa.

Mary se ridică de pe canapea şi se îndreaptă spre bucătărie. Umple ibricul cu apă şi îl pune pe aragaz.

— Mulţumesc, zic. Un ceai ar fi bun.

Mă strânge de mână.

— Eşti sigură că eşti bine? Pari mai neliniştită decât mine.

Nu îi răspund, iar ea se duce către dormitor.

Privesc iarăşi pe fereastra bucătăriei, apa începe să clocotească în ibric. Nu are nici un rost s-o îngrijorez pe Mary. De parcă n-ar fi destul deja.

Se întoarce din dormitor şi ia loc pe canapea, cu un picior sub ea, frunzărind manuscrisele.

— Transcrierile astea îţi dau fiori, spune ea. Dar nu găsesc nimic în neregulă. Altceva decât că mă descrie ca fiind frumoasă.

Departe, afară, se aude o împuşcătură. Rateuri de maşină? În circumstanţe obişnuite, nici nu aş da importanţă la aşa ceva.

Mă îndrept prudent către uşa din faţă, când se aude un

clopoţel, iar rotiţele se învârt şi glisează. Cucul mă anunţă că e ora zece seara, după ce mi-a provocat un infarct şi m-a făcut să îmi sară inima.

— Al dracu’ ceas, zic. Crezi că i-ar păsa cuiva dacă aş smulge drăcia asta de pe perete?

Mary chicoteşte.

— Îmi plac ceasurile cu cuc. Am avut unul când eram mică. De fapt, era o poreclă de-ale mele.

— Serios? O poreclă?

Cât mai indiferentă posibil şi fără să îi dau motiv de îngrijorare lui Mary, mă uit, peste capul ei, spre aleea pietruită, unde lucrurile erau în regulă, cu maşina celor doi ofiţeri parcată, cu motorul pornit şi farurile îndreptate spre cabană.

Toate bune.

Şi totuşi, mă întorc la fereastra de la bucătărie, făcând pe santinela, fără a ţine seama de cei patru paznici înarmaţi de afară, cu acces la camerele de supraveghere, mult mai pricepuţi la treaba asta decât mine.

— O poreclă prostească, spune Mary. Îţi aduci aminte de cântecul acela, *La Cucaracha?*

— Poftim? spun eu şi întorc brusc capul.

Deasupra capului ei, pe fereastră, afară, totul pare deodată în neregulă. Plafoniera din maşina ofiţerilor este aprinsă şi luminează interiorul. Şoferul, McCloud, zace nemişcat, cu capul pe volan. Partenerul său e prăbuşit peste geamul portierei, perfect nemişcat şi el.

Iar un bărbat aleargă spre cabană venind dinspre parcarea cu pietriş.

— Fugi, Mary, fugi, strig eu, pe când chipul lui Jim Demetrio se lipeşte de gemuleţul de la uşa principală, zgâindu-se în interior.

111

Mary se ghemuieşte şi se rostogoleşte de pe canapea pe podea pe când Jim Demetrio izbeşte în uşa din faţă.

— El e, Mary, el e! strig eu şi întind mâna, facându-i semn să vină cu mine, dar ea se târăşte pe coate, paralel cu canapeaua, de parcă ar vrea să evite nişte gloanţe, îndreptându-se spre uşa din faţă.

— Mary, *vine*, urlu eu. El e!

Îmi reprim instinctul de a fugi pentru că nu o pot lăsa pe Mary singură cu el. Caut un cuţit prin sertarele din bucătărie în timp ce aud o cheie în uşă.

Are cheie. E cabana lui.

Îţi promit că intr-o zi, cât de curând, ne vom revedea.

Uşa se deschide. Demetrio se uită la mine.

— Emmy, unde e...

Mary sare de pe podea în raza lui vizuală. Înainte ca Demetrio să se întoarcă, Mary înfige ceva ascuţit în gâtul acestuia. Sângele ţâşneşte, Demetrio se împleticeşte uimit şi se loveşte de uşă înainte de a se prăbuşi pe podea.

Mary se îndepărtează rapid de el, de parcă ar fi radioactiv.

Mă îndrept din bucătărie către el, încercând să văd dacă respiră. Valul de adrenalină mă ajunge din urmă. Întregul corp îmi tremură. Reuşesc să pescuiesc mobilul din buzunar, dar nu reuşesc să îl ţin în mână şi îl scap pe jos.

Viaţa a dispărut din ochii lui Demetrio. Zace prăbuşit pe podea, cu capul într-o poziţie nefirească. Sângele continuă să curgă, împins de ultimele bătăi ale inimii, de parcă nu ar fi ştiut că trebuia să se oprească.

Mary mă priveşte în timp ce pieptul îi tresaltă ca unui animal fugărit.

— Ştii ... ştii cum îl cheamă, mă întreabă.

— J-Jim, spun, recăpătându-mi vocea. Jim Demetrio. Proprietarul cabanei. Fost agent FBI, din Pittsburgh.

Se uită iarăşi la el.

— La dracu’, zice ea. Nu ai pomenit nimic despre el.

Îmi aşez mâinile pe genunchi, disperată după aer. Pe podea, mobilul meu sună, un mesaj de la Sophie.

> Jim Demetrio e în regulă. Plecat din ţară aproape toată luna septembrie, cu munca. A cumpărat un Porsche în Pittsburgh în ziua deflagraţiei din Detroit. Nu are cum să fie suspectul nostru.

Jim Demetrio ... nu e criminalul nostru? Atunci... ce s-a întâmplat?

Ridic privirea către Mary, care îl priveşte de aproape pe Demetrio, probabil ca să se asigure că e mort.

— Ar trebui să mergem la agenţi, zic. S-ar putea să fie încă...

— Nu, spune Mary dând din cap, întorcându-se să blocheze uşa din faţă şi devenind brusc mult mai stăpână pe sine şi chiar mai sigură decât am văzut-o vreodată. Nu, nu, Emmy. N-o să facem asta.

La început, mă simt dezorientată, copleşită, ameţită şi confuză.

Apoi, sângele îmi îngheaţă.

Mary mă priveşte cu atenţie. Nu am o faţă imobilă. N-am avut niciodată. Aşa că îmi observă expresia feţei în timp ce toate chestiile pe care le-am ratat mă împresoară, lovindu-mă ca nişte meteoriţi. Certificatul de naştere pe care l-am scos când încercam să o localizăm pe Mary Laney - născută în acelaşi an cu Mary, în acelaşi oraş ca Mary, dar cu numele Marty. Vânătăile de pe faţa ei, de la o bâtă de baseball, care ar fi putut - ar fi trebuit să provoace urme mult mai adânci. Şi chiar acum, povestea pe care a început s-o spună, cea cu *La Cucaracha.*

— Tu eşti minciuna, zic. Minciuna din transcrieri ... eşti tu.

Mă priveşte fără să zică nimic în vreme ce respiraţia îi revine la normal. În clipa asta, nu mai are nici un rost să se prefacă.

— Ar fi trebuit să bei cana cu ciocolată, zice ea. Ar fi fost mult mai uşor.

112

FUGI, EMMY! Fugi! E singura ta sansă!

Dar nu am unde să fug. Mary blochează ieşirea la uşa din faţă şi e mult mai aproape decât mine de uşa ce dă pe verandă. Şi, pe lângă asta, am aşteptat aproape un an să aflu cine a ucis-o pe sora mea. Acum că am aflat, nu voi pleca nicăieri.

— N-ai mai apucat să termini povestea cu ceasul cu cuc, spun eu. Erai mică şi dansai pe *La Cucaracha*?

Ridică din umeri, dar nu spune nimic. Faţa ei bandajată şi cămaşa albă sunt acoperite de picături de sânge. Îşi ţine arma - un bisturiu, se pare, furat din spital - aproape.

— Lasă-mă să ţi-o spun până la capăt, zic eu. Tatăl tău a vrut să te poreclească aşa. Dar tu nu puteai pronunţa corect. Aşa că ai spus că eşti *cuckoo-clock-ah*[112] lui mică. Aşa a fost?

Ştiu că aşa e. Cel puţin aşa mi-a povestit Gretchen Swanson când am stat în bucătărie, la masă, după ce i-am remarcat figurina din porţelan reprezentând un gândac de bucătărie. Cu excepţia faptului că fetiţa din versiunea aceea era fiica ei, pe care o îngropase de curând.

— Joelle Swanson, spune Mary. Drăguţă fată. Foarte încrezătoare.

Scot brelocul cu butonul de urgenţă din buzunar şi apăs.

— Prietenii tăi de afară nu vor auzi, spune Mary. În clipa asta, toţi trag un pui de somn bun şi lung.

— Poate că acest semnal ajunge la oameni pe care nu i-ai drogat cu pilulele tale de dormit, spun eu. Poate că ajunge la agentul Bookman sau la poliţia locală, mai spun eu şi apăs a doua oară pentru siguranţă.

— Poate că ar ajunge, spune Mary, dacă ar avea şi baterie.

Mă uit din nou la breloc, apăs butonul, dar observ că micuţa lumină roşie nu se mai aprinde ca răspuns. Este la fel de mort ca multele victime ale lui Mary.

— Când făceai duş, explică Mary.

Reflectez asupra opţiunilor mele tot mai puţine. Mary s-a

---

[112] Ibidem pag. 98

gândit la toate. A născocit acele Şedinţe Graham, doar în eventualitatea că îi vom da de urmă cumva şi astfel să-l poată folosi pe „Graham” drept ţap ispăşitor. Şi a scris acel rând final - *Îţi promit că intr-o bună zi, foarte curând, ne vom întâlni din nou* - ştiind foarte bine că avea să scape şi să ne lase să presupunem că profeţia se adeverise. A fost chiar inteligent din partea ei să insiste să vin cu ea în Oregon ca astfel să poată veghea atent investigaţia.

— Mă poţi ucide, dar în nici un caz nu vei rămâne nepedepsită. Acoperirea ta este în sfârşit compromisă.

— Chiar aşa? spune ea şi mai face un pas spre mine ca un animal care îşi urmăreşte vânatul, cu genunchii uşor îndoiţi şi pregătită pentru orice mişcare aş face, aflându-se la o depărtare de cel mult patru paşi de mine. Adevărat, voi fi nevoită să nu mai merg la meciurile de fotbal, ceea ce este cu adevărat păcat pentru că ador să urmăresc meciurile pe viu. Dar altfel, pur şi simplu, voi dispărea. Nu înţelegi? Ucigaşul m-a găsit şi m-a răpit, spune ea cu o voce fals-inocentă. Eu încă sunt victima.

Are dreptate. Acum înţeleg. Ea va lua iPad-urile de la agenţi încât aceştia nu vor avea nici o înregistrare de pe camerele de supraveghere. Probabil că va împrăştia şi puţin din sângele ei prin cabană ca să lase impresia că ar fi opus rezistenţă. Şi de ce nu? Dacă este capabilă să se lovească cu o bâtă de baseball şi să ne păcălească, să-şi taie vârful degetului ca să lase în urmă puţin sânge va fi floare la ureche. Şi ea va fi Mary Laney, victima răpită a ucigaşului nostru necunoscut.

— Şi... şi după asta? întreb eu. Începi o viaţă nouă? Adopţi toate caracteristicile plus micile poveşti şi istorioare pe care ţi le-au povestit toate victimele tale sau mai degrabă, pe care le-ai determinat să ţi le spună în timp ce le torturai? Căci, de fapt, asta s-a întâmplat, nu? Aşa s-a născut povestea cu tatăl tău care îţi spunea *bâz-bâz* când trecea pe lângă tine, nu? La fel şi istorioara cu ursuleţul alb pe care l-ai pierdut în supermarket sau povestea cu *La Cucaracha* pe care ai auzit-o de la Joelle Swanson? Dar de Marta ce spui? răcnesc eu scuipând salivă îmi timp ce rostesc vorbele. De sora mea ce ai

de spus? Ce vei confisca din viaţa *ei?*

Mary mai face încă un pas spre mine.

— Te voi confisca *pe tine,* Emmy, spune ea şi apoi zâmbeşte.

O rup la fugă deşi n-am nicio şansă, dar nici nimic de pierdut, mă răsucesc spre dreapta către uşa care duce spre verandă, apuc brusc clanţa în timp ce trupul mi se izbeşte de ea...

Simt înţepătura fierbinte a bisturiului care mi se înfige între coaste, durerea usturătoare în timp ce mă pătrunde ca mai apoi să iasă într-o mişcare fluidă. După care, o mână mă apucă strâns de păr şi cad pe spate până când mă lovesc de pardoseala bucătăriei. Îmi pun mâna peste rană, sângele fierbinte se revarsă din mine în timp ce simt durerea în cap ca pe un ecou asurzitor.

Mary se apropie încet de mine, eu, cea căzută şi neajutorată de pe podea. Ea se joacă cu bisturiul pe care continuă să-l ţină în mână. Un zgomot de fluierat în stânga ei şi în dreapta mea vine de la ibricul aflat pe aragaz.

— Ah, minunat, spune ea. Apa e gata.

113

— Mary mă urmăreşte cu ibricul cu apa fiartă într-o mână, cu bisturiul în cealaltă şi cu o expresie chinuită pe faţă, un fel de combinaţie între o grimasă şi un zâmbet.

Mă mişc puţin câte puţin de-a-ndăratelea alunecând de-a lungul podelei de bucătărie. Sunt prinsă în capcană. Nu o pot înfrânge. Nu pot fi egala ei nici fizic, nici tactic. În clipa de faţă, nu am decât mintea care este plină de imagini cu sora mea şi cu toate brutalităţile la care am fost martori, cu fotografii de la autopsii, cu victime scalpate şi arse, cu victime tăiate în felii şi în cuburi, cu victime torturate dincolo de înţelegerea umană. Cu ultimele puteri, apăs mâna peste rana mea de la torace pe când sângele îmi picură printre degete.

— Marty, rostesc eu cu o voce tremurătoare. Tu eşti... Marty.

— Ah, ai văzut certificatul de naştere? Chiar mă întrebam dacă ai reuşit. Da, tata a dorit un băiat. În schimb, m-a avut pe mine. Asta nu l-a împiedicat, însă, nu?

Mary înclină ibricul şi un şuvoi de lichid fierbinte se împrăştie pe coapsa mea. Îmi retrag piciorul şi urlu de durere în timp ce aburul se înalţă pe deasupra părţii superioare a piciorului.

— Nu te mişca, spune ea.

Mă târăsc de-a-ndăratelea. Mary calcă dureros pe piciorul meu, îl pocneşte pe o parte şi îmi fracturează glezna cu un zgomot îngrozitor. Mă întind în faţă, spre durere, şi un alt şuvoi de apă fierbinte îmi arde braţul, umărul şi gâtul.

— Am spus să nu te mişti.

Foloseşte-ţi mintea, Emmy. Gândeşte-le la ceva.

— Deci tu... ucizi oameni... pentru că tăticul tău te-a făcut să fii... băiat.

Un alt şuvoi de apă fiartă îmi arde pieptul acoperindu-mi cămaşa. Scap un ţipăt atât de tare că aproape nu sunt în stare să-l mai aud sau să mi-l recunosc.

— Asta-i ceea ce crezi tu? Asta crezi tu despre uciderea oa-

menilor? Tu, remarcabila Emily Dockery, strălucita analistă de la FBI - nu ai priceput încă ce vreau?

Şi după asta, Mary se urcă pe mine şi cu genunchii îmi imobilizează braţele, zăboveşte ameninţător deasupra mea şi mă domină. Cu o mână îmi apucă violent o parte din păr şi îmi fixează capul pe podea. Se joacă pe deasupra feţei mele cu bisturiul menţinut în echilibru.

Foloseşte-ţi mintea, Emmy. Gândeşte-te la ceva.

— Tu vrei ca acei oameni normali... să simtă...

— Acei oameni neînsemnaţi şi protejaţi, cu vieţile lor protejate şi sigure, spune ea. Ei habar n-au ce este suferinţa. Nu până când mă întâlnesc pe mine.

Prima incizie porneşte la linia frunţii, o despicătură precisă a pielii, înaintează spre stânga de-a lungul liniei părului, taie pielea şi zgârie osul. Ţip cu tot aerul pe care plămânii mei îl pot aduna, picioarele mi se ridică inutil în spatele lui Mary, vederea mi se înceţoşează pe alocuri precum luminile care se tot aprind şi se sting până când ţipetele pe care le aud sunt de nerecunoscut, un soi de urlete stridente de animal venite de departe, nu propria mea...

Foloseşte-ţi mintea, Emmy. Este singura ta şansă.

Incizia se opreşte la ureche. Încerc să-mi mişc capul, dar Mary mă ţine strâns. Şi puterea mea slăbeşte, braţele îmi sunt lipsite de vlagă de la presiunea greutăţii corpului ei, picioarele de nici un folos şi sângele continuă să se risipească de la rana făcută cu bisturiul.

— Nu-i rău, spune Mary admirându-şi opera. De obicei, am un Taser, manşete de imobilizare şi săruri de mirosit, plus un set întreg de instrumente chirurgicale, dar ştii ce? Nu e chiar aşa de rău, până la urmă. Uneori, artiştii dau totul atunci când lucrează sub presiune. Emmy, tu o să fii capodopera mea.

Opreşte-o... opreşte-o... gândeşte-te la ceva...

— Ce e drept, nu pot să-i fac să simtă ce simţeam eu, spune ea sec. Nu pot să le injectez steroizi în fiecare zi a copilăriei lor sau să-i forţez să ridice greutăţi sau să-i fac să se îngrijoreze dacă vocea lor va părea prea înaltă în fiecare zi la şcoală. Nu pot să-i fac să se îmbrace într-o cabină de duş în

fiecare zi de antrenament la fotbal astfel încât coechipierii lor să nu le vadă părţile intime. Dar pot să fac *asta*, Emmy.

Mary mă trage cu putere de păr la baza inciziei, îl examinează şi lasă impresia că-l rupe. Durerea sfâşietoare este atât de insuportabilă că nu pot… nu pot nici măcar… nu pot…

Marta, vin, vin să mă întâlnesc cu tine, vreau să vin să te văd, te rog te rog ah, te rog lasă-mă să vin…

— Vrei să mori acum, nu-i aşa, Emmy? Vrei să te ajut. Dar nu am de gând să o fac. Trebuie să trăieşti cu această nenorocire. Trebuie să trăieşti cu durerea ca o ciudată desfigurată până când îţi voi spune eu că s-a terminat. Fii recunoscătoare că mai ai doar câteva ore de trăit şi nu treizeci şi şapte de ani.

Foloseşte-ţi mintea. Ceva, orice…

Există un singur lucru… un avantaj…

— Nu muri sub ochii mei, spune ea. Nu încă. N-am terminat.

Mary îmi imobilizează din nou capul, de data asta cu mâna dreaptă, cu bisturiul în mâna stângă, gata să înceapă incizia pe partea dreaptă a liniei părului ca să completeze acţiunea, adică să separe scalpul de frunte şi să mă transforme într-un monstru la fel ca ea.

De data asta nu mai rezist. Trupul meu devine flasc şi îmi ţin respiraţia.

De data asta, îmi folosesc mintea.

114

— Nu, nu, nu! spune Mary. Trezeşte-te! Trezeşte-te!

Mary slăbeşte strânsoarea părului şi se apleacă în faţă. Îi simt respiraţia fierbinte şi o aud strigând spre mine:

— Nu trebuie să mori încă! Nu adormi…

Cu toată forţa care mi-a mai rămas, fac o mişcare rapidă cu capul în sus şi fruntea mea se întâlneşte impetuos cu atela care acoperă nasul fracturat al lui Mary.

Mary urlă de durere de la lovitura cu capul, un monstru rănit şi torturat, în timp ce imediat, îşi duce mâinile la nas. Cade pe spate şi departe de mine. Eu iau o gură de aer întreagă şi încântătoare şi în timp ce mă ridic, sângele îmi curge în ochi şi din cutia toracică, iar camera se mişcă într-o parte.

Bisturiul, umed de la sângele meu, stă pe podea. Întind mâna după el, îl ratez prima dată, văd dublu, dar în cele din urmă îl apuc în timp ce Mary se crispează de durere pe podea având nasul fracturat pentru a doua oară în decursul unei săptămâni, de data asta nu din proprie iniţiativă.

Încerc să mă ridic în picioare, dar mă prăbuşesc, glezna mea dreaptă e zdrobită şi trupul atât de lipsit de putere că nu mă pot susţine. Luminile strălucesc cu intermitenţe ca o lampă stroboscopică şi de fiecare dată când se aprind, Mary e tot mai aproape de mine, acum fără atela de pe nas şi cu faţa ca o amestecătură însângerată purpurie însoţită de un mârâit înfiorător şi un schelălăit groaznic…

Vin, Marta.

Luminile stroboscopice licăresc, în urechi aud un ecou, un gong răspunde în ecou între urechile mele, iar eu şi Marta suntem în noaptea balului dat la sfârşitul anului şcolar cu băieţii cu care ne dăduserăm întâlnire, al ei, căpitan al echipei de fotbal, al meu, un amic de la clubul de matematică, elev într-a zecea, mai scund decât mine cu vreo opt centimetri, urmează ziua în care am identificat-o pe Marta la morgă, momentul când aveam zece ani şi am furat una dintre ţigările

mamei, seara în care Books s-a aşezat într-un genunchi şi mi-a oferit inelul cu diamant al bunicii lui...

Durerea locului înjunghiat simţită agresiv în coaste, chipul schimonosit al lui Mary rânjind spre mine...

Şi apoi, pentru o clipă, totul se linişteşte, eu şi Mary închidem ochii, iar ea scoate un strigăt profund şi se năpusteşte spre mine. Dar şi eu sar spre ea şi o îndepărtez violent cu piciorul sănătos. Coroana frunţii mele se prăbuşeşte peste faţa lui Mary. Ea urlă înainte de a cădea pe spate pe când eu cad pe deasupra ei în timp ce îmi lipesc mâna stângă de pieptul ei şi o dobor cu greutatea trupului meu.

Mary- îşi mişcă braţele energic şi necontrolat şi încearcă să ajungă la faţa mea ca să pună mâna pe bisturiul pe care continui să-l ţin în mână.

Echilibrul meu începe să şovăie, puterea să mă lase. Asta e. Ultima mea şansă.

Mâna mea dreaptă loveşte în jos, bisturiul se afundă în carne şi peste os, şi din nou, şi încă o dată, lovitură după lovitură până când sângele îmi împroaşcă faţa şi până când ţipetele lui Mary amuţesc complet.

Şi apoi, totul se întunecă şi devine cald.

115

Prima dată când o zăresc pe Marta, radiază. Arată mai tânără, mai odihnită, mai fericită. Pare să fie cea mai grozavă versiune a Martei.

La început, nici una dintre noi nu vorbeşte. Ne mişcăm fluid, într-o stare de imponderabilitate, una în braţele celeilalte şi plângem. Şi apoi, râdem pentru că acum ne avem din nou una pe cealaltă. Şi de data asta, aşa cum i-am promis, este altfel.

Îi povestesc totul. Îi povestesc cât de proastă şi cât de complexată am fost, cât mi-am dorit să fi putut semăna mai mult cu ea şi spre surpriza mea, spre şocul meu nemărginit, ea îmi spune acelaşi lucru. Ah, amândouă râdem, cât de amuzantă poate fi viaţa. Ne-am admirat şi invidiat una pe cealaltă fără să ne dăm seama.

Facem haz de acele vacanţe cu pârţâitul nostru unchi Phil, de momentul când Marta a avut prima menstruaţie şi a plâns, dar când şi eu am plâns, din gelozie că mi-a luat-o înainte. Ne amintim de vremea când ea avea opt ani şi a călcat pe un cui în pădurea din spatele casei noastre, iar Andy Irvin şi Doug Mason s-au bătut ca să o ducă acasă până când, în final, am ridicat-o eu şi am cărat-o pe umăr de una singură.

Pare că dialogul nostru nu se va încheia niciodată, că nu are nici început, nici sfârşit, că ideea de timp este irelevantă. Pentru că acum totul este etern.

Oare totul se întâmplă cu un motiv anume? Amândouă suntem de acord că în acest caz, clişeul este adevărat. Amândouă considerăm că dacă Marta n-ar fi murit, ucigaşul n-ar fi fost niciodată descoperit şi nu s-ar fi oprit niciodată. Moartea ei a salvat vieţile multor altora. Şi ne-a readus împreună.

Nu este perfect, dar va trebui să ne mulţumim cu asta.

Şi acum, cel puţin, ne avem una pe cealaltă, libere de constrângerile noastre pământeşti, de situaţiile primejdioase şi de micile diferenţe. Acum mi-am recăpătat sora.

Pentru totdeauna.

116

Respiraţia grea a agentului special în retragere Harrison Bookman umple încăperea altfel liniştită. Uşa se deschide cu un şuierat şi parfumul lui Sophie pluteşte prin aer.

— Ştiu că nu e un moment potrivit, Books, spune Sophie. Dar am obţinut confirmarea de la bătrânul antrenor de fotbal din Allentown. Marty Laney a jucat în şcoală ca mijlocaş de deschidere. O adevărată vedetă. Apoi el - adică ea - a abandonat şcoala după clasa a zecea fără să anunţe şi a terminat liceul în Ridgway.

— Probabil când Marty sau Mary a ajuns la pubertate, spune Books. Toţi steroizii din lume n-au putut schimba natura.

— Corect. Nu a mai făcut sport când a ajuns la Ridgway. De fapt, declaraţiile pe care le avem spun că Marty era o singuratică la noua ei şcoală. Doar mergea la ore şi apoi revenea acasă. Nu participa la nici o activitate şcolară. Nu avea nici un prieten. Prin urmare, era mai uşor să-şi ascundă adevăratul sex. Apoi, Marty a mers la Pitt[113] la colegiu în timp ce locuia acasă. S-a specializat în medicină legală. După ce el - adică ea a absolvit, a intrat într-o afacere de familie. Tăticul a tinut-o sub papuc toată viaţa lui.

Books scoate un suspin îndurerat.

— Ceva de speriat, tăticul ăsta. Cândva, mama mi-a spus că şi-ar fi dorit o fată când am venit eu pe lume. Dar nu m-a făcut să-mi petrec toată viaţa pretinzând că aş fi una. Ai adunat toate informaţiile despre nenorocitul ăsta?

— Da. Doctorul Donald Laney a fost o adevărată vedetă a echipei de fotbal în liceu, dar şi-a nenorocit un genunchi în primul an de facultate la Pitt şi nu a mai jucat niciodată. A devenit patolog legist în Allentown. Mama lui Mary a murit la naştere - singurul lucru pe care ea ni l-a spus şi a fost adevărat. Când familia Laney s-a mutat la Ridgway, doctorul Laney şi-a deschis o morgă. Mary lucra împreună cu tatăl ei şi

[113] Pittsburgh (n.tr.)

ştii ce s-a întâmplat până la urmă cu acea morgă?

— Nu vreau să ştiu, spune Books.

— A fost închisă după ce organele de reglementare statale au primit o serie de reclamaţii despre faptul că trupurile celor decedaţi erau desfigurate şi mutilate.

— Ah, asta trebuie să fi fost mâna lui Mary a noastră, spune Books, care exersa pe cei răposaţi ceea ce avea să facă mai târziu pe cei vii, imediat ce tăticul a trecut în lumea drepţilor.

— Da, da. Mă rog, acum i se poate alătura tatălui ei în iad.

Tăcere. Apoi, Sophie rosteşte cu o voce mai înceată:

— Oricum, Books… nu te laşi, nu?

— Sigur, sigur. Sunt bine, Soph. Voi discuta cu tine curând. Excelentă treabă la acest caz, dacă nu am spus-o deja.

— Ai spus-o, de fapt. Dar amândoi ştim cine merită de fapt cele mai multe laude.

În încăpere nu se mai aude nimic altceva decât zgomotul paşilor de retragere ai lui Sophy şi şuieratul aerului produs la deschiderea şi apoi la închiderea uşii.

— Da, cu siguranţă că ştim, şopteşte Books cu vocea sugrumată de emoţie.

Tăcere din nou.

— Ah, Emmy, spune el. Ah, Emmy. Ah, Emmy, te rog…

Nu sunt pregătită, Marta. Nu încă. Te iubesc, fetiţo, şi mi-e tare dor de tine, dar nu mi-am încheiat încă socotelile aici.

— Emmy? rosteşte din nou Books şi îi simt respiraţia pe faţă, iar mâna lui pe mâna mea. Ah, Dumnezeule… *Emmy?* repetă el cu vocea tremurată. Te-ai trezit?

Mă forţez să deschid ochii, o mişcare spasmodică la început, ca mai apoi să-l zăresc pe Books ca prin ceaţă.

— Emily Jean, te iubesc foarte mult. Te iubesc cu tot sufletul. Ştii asta, nu?

— Da… şoptesc eu, deşi nu am tăria nici măcar să-i strâng mâna.

El îşi trece degetele uşor peste faţa mea.

— Cum am lăsat lucrurile… mă temeam că n-am să mai ajung niciodată să-ţi spun tot ce doream, spune el şi mă sărută

pe frunte. Tu ştii că n-am vrut să-ţi spun nimic din lucrurile îngrozitoare pe care ţi le-am spus, nu-i aşa?

— Da… spun eu şi încerc să zâmbesc, dar nu sunt sigură că reuşesc.

— Ai pierdut foarte mult sânge, dar ai reuşit. Ai făcut-o, Emmy. Ai prins-o. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

— Da… răspund eu în timp ce pleoapele îmi tremură şi se închid.

Nu mă grăbesc să-mi amintesc noaptea aceea. Nu mă grăbesc nici să mă uit în oglindă. Dar cicatricile se vor vindeca, întotdeauna se vindecă.

— Pot să stau cu tine în timp ce te recuperezi, spune el. Doar ca prieteni, vreau să spun. Fără presiune. Pot să ajut oricum doreşti. Este şi mama ta aici. Chiar acum este jos şi pregăteşte prânzul. Este aici de când te-am descoperit la cabană.

Mă mişc un pic şi simt durerea înţepătoare din partea stângă, ating cu prudenţă bandajul de-a curmezişul frunţii, darurile de despărţire din partea lui Mary Laney.

Books îmi mângâie mâna.

— Trebuie să te odihneşti, spune el. Şi eu trebuie să-l chem pe doctor.

— Da…

— Eşti ameţită, Em. Dormi. Voi fi aici când te vei trezi.

El se depărtează de mine. Eu abia mai reuşesc să-mi ţin ochii deschişi.

— Books, reuşesc eu să rostesc.

— Da? Da?

— Vino… mai aproape.

— Imediat, spune el şi se apleacă spre faţa mea.

Îmi simt gura cleioasă, buzele uscate şi crăpate. Cu greu reuşesc să vorbesc.

— Mai aproape, reuşesc din nou.

Books mă priveşte amuzat la început.

— De acord, dulceaţă, spune el aplecându-se atât de mult încât urechea lui aproape îmi atinge buzele. Sunt aici, Em.

Somnul binecuvântat urmează, puterea îmi slăbeşte rapid,

dar mă înclin în faţă ca rostirea mea vecină cu şoapta să fie auzită.

— Da, îi spun.

Mulţumiri

Mulţumiri speciale tuturor celor care au ajutat la realizarea acestui roman. Lui Pat Layng, care a recurs la experienţa lui ca fost procuror federal în Chicago oferind sfaturi şi o profundă înţelegere în reprezentarea cazurilor de incendieri premeditate. Lui Dan Collins, fost procuror federal şi partener la Drinker Biddle & Reath LLP din Chicago, care ne-a călăuzit în chestiuni mari şi mici cu tot cu detaliile obţinerii mandatelor de percheziţie şi realizarea profilului psihologic al criminalilor în serie. Şi incomparabilei Sally McDaniel-Smith, pentru atenţia ei neobosită acordată amănuntelor legate de patologia medico-legală şi incendierile premeditate - cu alte cuvinte, pentru explicarea modului în care uciderea unei persoane poate fi făcută să arate ca un accident.

Emmy Dockery, analist de informații la FBI, nu își găsește liniștea. Sora ei, Marta, a murit într-un incendiu pe care autoritățile se încăpățânează să îl catalogheze ca fiind accidental. Emmy are însă o altă ipoteză: Marta a fost asasinată, iar cel care a ucis-o are pe conștiință alte câteva sute de crime. Problema este că nimeni nu crede în varianta analistei de informații, nici măcar fostul ei iubit, agentul special Harrison Bookman. Asta, până în clipa în care Emmy găsește dovada pe care nimeni nu o mai poate ignora.

„Invizibil este o carte greu de citit din cauza grozăviilor și a haosului din paginile sale, dar este și mai greu să o lași din mână. Lectura acestei cărți se aseamănă cu senzația pe care o ai atunci când încetinești ca să te uiți la un accident auto cumplit. Știi că nu ar trebui să faci asta și totuși o faci. Invizibil este un thriller care te va ține treaz toată noaptea."

– New York Journal of Books

„James Patterson este, pe drept cuvânt, regele suspansului."

– The Literary Guild

ISBN 978-606-609-831-1

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com